

Edebiyat Defteri

galaoğlu -Yazıları-

Oluşturulma Tarihi:
20 Haziran 2021 Pazar

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kùltür ve Sanat Platformu

IRMAK GAÇIYIRMI LAN YOĞRUM

IRMAK GAÇIYIMILAN YOĞRUM?

Sene bilmem kaç tam olarak hatırlamıyorum.Kirvem Durmuş,Katip gilin Şöyüp(Şuayip) karar verdik Ağdereye gidip (Ağdere Gürün topraklarından çıkıp Akdeniz'e akar)balık tutacağız.Akşamdan torları hazırladık.Yırtıkları onardık,genişleyen gözleri küçülttük.

Ertesi gün Cuma Gürün'e Pazar kuruluyor ve köylerden gelen insanlar alışverişlerini yaptıktan sonra akşama doğru evlerine dönüyorlar.Ağdere'ye başka ulaşım aracı olmadığından bizde bu araçlarla gidiyoruz.Bu köyde yaşayan insanlar dışarıdan birilerinin kendi sularında balık avlanmasını istemiyorlar bu nedenle de torlarımızı 17.kg lık tenekelere içersine koyup üzerine giysilerimizi yerleştirdik. Saat 16 gibi yola çıktık.Yollar bozuk araç eski.Her metresinin de bir macera yaşayarak ve köy köy dolaşarak akşam 20 gibi köyün yakınlarına ulaştık.Şöföre inmek istediğimiz söyledik.Duymamış olacak ki durmadı .Yolcular hep bir ağızdan enecek varr!!! diye bağırıyorlar.Araç önce biraz yavaşladı sonra birkaç çukura daha düştükten sonra durdu.Yaşlı bir yolcu yavrum burası köye çok uzak siz neye burada iniyorsunuz diye seslendi.Bizde o civarda bulunan bir köye gideceğimizi söyleyerek tenekemizi de alarak araçtan indik.

Hava yeni kararmaya başlamış güneşin kızılığ hala gök yüzünde gelin duvağı gibi dağların tepelerini örtmekte idi. Araç bir gürültü ve ardında yükselen toz duman içerisinde uzaklaşırken biz de dereye nasıl ulaşacağımızı kararlaştırıyorduk.Tenekemizi açtık,içinden önce giysilerimizi sonra azıklarımızı en sonunda da etrafa bir göz attıktan sonra kimse olmadığına karar verip torlarımızı çıkardık.Kirven kendi torunu ben kendi torumu omzumuzda attık .Şöyüp`de tenekeleri kılıfına koyarak sırtına attı.Kirvem önde onun arkasında Şöyüp en arkada da ben yoldan ayrılıp derenin geçtiğini tahmin ettiğimiz yana yöneldik.Ayağımızda cızlavet(lastik ayakkabı)ayakkabılar var.Taşlara bastıkça açılar hissederek derin bir vadiye doğru sessizce süzülerek inmeye başladık.Hava kararırken bir yandan da soğumaya başlamış olmasına rağmen hızlı yürümekten ayaklarımız terlemeye terledikçe de ayakkabı içinde sesler çıkarak ileri geri kaymaya başladı, o nedenle de yürümek zorlaşmıştı.Şöyüp durun lan biraz dinlenelim ırmağın geçmeyeceğini dedi.Ben yorulduğumu hissettirmemek için sesimi çıkarmadım.Kirvem Durmuş ulan yoğrum sende amma nazıkmişsin suyun kenarına varınca dinleniriz dedi.Bende hee öyle yaparız dedim.Hafif bir duraklamanın ardından yürümeye başladık.Tahminen 1 saat sonra suyun taşlara çaptıkça çıkardığı sesi işitince hazine bulmuş korsan gibi sevindik.Ağdere buz gibi temiz berrak sularını Akdeniz'e ulaştırmanın telaşı içinde hızlı hızlı akıyordu.

Bir süre karanlıkta suyun sesini dinleyip soluklandık.Geceyi geçirebileceğimiz bir yer gerekli olduğu için ırmağın akış yönüne doğru tekrar yola koyulduk.Bir süre karanlıkta yürüdükten sonra terk edilmiş bir değirmene rasladık.Etrafını bir dolaşıp kontrol ettikten sonra yarısı kırılmış kanatlı kapıyı aralayarak içeri girdik.Işıқта yakmıyoruz bir gören olur diye.İçerisi zifiri karanlık ilerlemek mümkün değil.Kipriti çıkardım avucumun içinde saklayarak yaktım.İçerisi boş ve uzun süre kullanılmadığı belliydi.Bir köşeye oturduk.Ama hava çok soğumuştur.Ateş yakmak için bir şeyler aramaya başladık ne bulduysak bir yere yığıldık ve ateşledik.

Hemen ateşin çevresinde yerimizi aldık biraz ısındıktan sonra çıkında bulunan yufka ekmekleri çıkardık kısa süreli ateşin üzerinde ısıttıktan sonra çökelikle dürüm yaptık.Birerde soğan kırdık karnımızı doyurduk.Ardından ateşin çıkardığı cılız ışıkta bir birimizin yüzünü tam net görmüyoruz.Ama sohbet etmemize plan yapmamıza eysel bir durum olmadığı için bir yandan sohbet ettik bir yandan da tutacağımız balıkları nasıl taşıyacağımızı konuştuk.Ardından ateşin karşısında uyuya kalmışız.Uyandıığımızda gece saat 04.olmuştu.Ateşi canlandırdık azıklarımızdan kalanları da yedikten sonra saat 05 gibi torları alıp su kenarına indik.Her torda sarı birkaç tane alabalık tuttuk.Saat 08.30 sıralarında balık koymak için getirdiğimiz balık kabı dolmuştur.

Hava o saatlerde pırıl pırıl ve güneşliydi. Yeşil çimenlerin kapladığı düz bir açıklıkta bir araya geldik ve kısa süreli dinlendikten sonra.Bu yorgunluk ve yük geldiğimiz yolu geri gitmekten kısa yoldan Kayseri Gürün yoluna çıkmayı planladık.Bulduğumuz vadi okadar derin ve dikki sadece gök yüzü gözüküyordu.Yine Kirvem önde Şöyüp onun arkasında ve en sonda da ben tek sıra halinde tırmanmaya başladık dik yamacı.Sırtımızdaki ıslak torlardan sızan sular üzerimizde buharlaşıp kurumaya başlarken mavi olan gök yüzünde bulutlanma başladı.Yamacı yarılamaştık ki uzaklardan gök gürültüsü duyulmaya başladı.Biz mümkün olduğunca hızla yürümeye ve tepeye ulaşmaya çalışıyorduk.Tam vadinin ufukla birleştiği noktaya ulaşırken sanki güneş tutulmuş gibi hava kararı siyah bulutlar gök yüzünü kapladı ardından bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladı.Kısa sürede sırlıklı olmuştuk.Ama ısrarla tepeye ulaşmak için yürümeye devam ettik.2 saatlik bir yürüşün ardından vadi yamacını tırmanıp düzlüğe çıktığımız da gözlerimize inanmadık.Tüm plato bembeyaz bir örtü ile kaplanmıştı.Vadi tabanına yağın yağmur bu platoya dolu olarak yağmış.Yağış durduktan kısa süre sonra güneş bulutlar arasında çıkarken yer yüzünde de ilginç bir olay meydana geliyordu.Kırcı(dolu) güneş ışınları ile birlikte yok olurken tüm vadi kaynayan kazan gibi buhar çıkarıyordu.Bu şaşkınlığı atlatıp biz yola koyulduk, sanırım 2 saatlik bir yürüyüş yaptıktan sonra uzakta bir sürünün otlamakta olduğunu gördük o tarafa doğru yürümeye başladık ama tam bu sırada üç iri kangal köpeği bize doğru havlayarak koşmaya başladılar.Ardından sırtında kepeneği ile dev gibi bir çoban köpeklerine şimdi hatırlayamadığım isimleri ile seslendi.Köpekler bu sese kulak verip kuyruklarını sallaya sallaya geri dönerken arada bir dönüp bizi kontrol etmekten de geri kalmıyorlardı.

Biz biraz çekinerek uzaktan kendimizi tanıtmaya çalışarak Gürün'e gitmek istediğimizi söylediğimizde bize ulan çocuklar siz yanlış yöne gelmişsiniz.Burası Sarız Goçova yaylası siz şimdi geri dönün şu yöne doğru gidin dedi. Biz çaresiz çobanın gösterdiği yöne doğru yürümeye başladık.Ne kadar yürüdük bilmiyorum.Yorulmuştuk ve

açılmıştı. Tam o sırada bir yılki gördük(Yaban atı topluluğu)kendi kendimize hemen birer at yakalayıp kalan yolu atla gitmeyi düşünerek atlara doğru hızlanmıştık ki doru bir aygırın kişnemesi ile durakladık.Çünkü aygır sürüsünün etrafından bir tur attıktan sonra bize doğru yöneldi belirli bir koşu gösterisinden sonra durdu ön ayağını kaldırıp hızla ıslak toprağa vurdukça etrafa çamurlar sıçratıyordu.Bu durumda hayallerimizden vaz geçmek zorundaydık.Yürüyüş sıramız artık bozulmuştu.Bazen ben öne geçiyorum bazen Durmuş bazen Şöyüp.Sanırım öğle olmuştu ki köpek havlamaları duyduk o yöne doru yöneldik önümüzdeki tepeyi aşınca dere içinde kurulmuş küçük bir köy önünde çeşmesinden su dolduran çocuklar ve kızlar vardı.Kirvem hemen su içmek için çeşmeye doğru koştu tam su içeceği sırada sokak aralarından birkaç delikanlının hızla bize doğru siz buralarda ne arıyorsunuz diyerek geldiklerini gördük.Bizi hiç dinlemeden kızgınlıkla art arda anlamadığımız bir dilde (Kürtçe bir biri ile bir şeyler konuştular)konuştular ve üzerimize yürümeye başladılar biz hemen tabana kuvvet suda içmeden koşarak oradan uzaklaştık.Köyün çıkışında Gerdek Mağara köyüne hoş geldiniz yazıyordu.Bizde hiç iyi bir intiba bırakmamıştı. Gün ikindiye dönerken Güldede yada Güneş Köyüne ulaştık.Yürümeye halimiz kalmamıştı.Normalde 5 kg olan torlar öyle ağırlaşmıştı ki altında eziliyorduk.İlk gördüğümüz kişiye bizi Tekirahma köyüne bırakabilecek araç olup olmadığını sorduk traktörü göstererek var dediler.Tekirahmada kirvemin akrabası vardı.Oraya ulaşmaya çalışıyorduk.Traktörün sahibini bulduk ne kadar istediğini sorduk.150 lira dedi.Bu o döneme göre okadar fazla idi ki balıkların tamamını ve torları da satsak o parayı etmezdi.Ordan umutsuz bir şekilde yürümeye başladık sonu hiç gelmeyecekmiş gibi bir düzlük bir tarafında yüce bir dağ ve yamaçta belki 100 belki 200 koyun dan oluşan bir sürü gerem atmış yayılıyordu.Tam bu sırada şöyübün yorgunluktan ayakta uyuduğunu gördüm.Gerçektende ilginç bir durumdu sırtında balık tenekesi öylece duruyordu.Seslendim birden ayıldı gülerek ve tekrardan yürümeye başladı.Çobanda en usta sanatçılara taş çıkarırcasına;

Ali Kızıltuğun

Bir ev burda bir ev şurada kalmış.

Sorun hele bizim komşular olmuş.

Kırk yıllık ağaç kurumuş kalmış

Bizim köye benzemiyiki gelele gelele

Diye türkü söylüyordu.Bu türküyü çok sanatçıdan dinledim ama o güzelliği bir daha bulamadım.

Çoban kimdi adı nedir nerelidir bilmiyorum ama sesi hala kulaklarımda çınlıyor.Bu türkünün sözleri ile bir zaman yürümüşüz hava kararmak üzere iken Durmuş Tekirahma ya yaklaştığımız söyledi.Düz arazide çatisız toprak evler den oluşan büyükçe bir köy.Sokaklarda hayvanlar ve onların peşinde elinde sopa hoo hoo diye yürüyen çocuklar vardı.Köyün orta yerine doğru ilerledik.Önü taşlarla kaplı bir eve geldik.Kirvemi gören yakını koşarak gelip bizi karşıladı.Ayakkabılarımızı çıkardıklarını hatırlıyorum yemek yedik mi? Yemedik mi? Hatırlamıyorum.Sabah uyandığımızda üstümüzde temiz giysiler vardı.Sonradan anlıyorum ki bu güzel insanlar bizi akşam doyurmuşlar ve temiz giysiler giydirip yatırmışlar.Sabah dinlemiş olarak kalktık kahvaltımızı yaptıktan sonra gürüne giden araçla yola çıktık.Bir an önce Gürüne varıp Dutlu Pınar Lokantasına satıp bir haftalık harçlığımızı çıkarmış olacaktır. Bir saat sonra Gürüne vardığımızda tam bir hayal kırıklığı yaşadık.Çünkü o dolu Gürüne de yağmış ve güründen geçen dereden müthiş sel gelmiş.Tabi sel geldiğinde vatandaşlar su kenarında kenarlara vuran balıkları toplamışlar.Buda balığın satılmayacağı anlamına geliyordu.Durmuş gitti lokanta sahibine rica etti yarı fiyatına balıkları sattık ve evin yolunu tuttuk.

Bu benim yaşadığım sürece asla unutamayacağım bir anı olarak belleğimde yerini koruyacaktır.

Bu serüvende yer alan Kirvem Durmuş'a ve Şöyüp`e(Şuayıp)saygılar ve selamlarımı sunuyorum.Bu anıyı izinsiz olarak yazdığım içinde aflatlarını diliyorum.

Ekrem MADENLİ

Karahisar , mercimekli pilav ve Ele ile Memo

Karahisar , mercimekli pilav ve Ele ile Memo

Karahisar iç Anadolu platosunda yer alan Sivas İli Gürün İlçesine bağlı Gökpınar gölüne yaklaşık 4 Telin beldesine yaklaşık 4 Km uzaklıkta önünde kale görünümünde sanki özel olarak yapılmış gibi siyah taşlardan oluşan bir tepe sağ ve sol yanında koyu kahve rengi ile siyaha kaçan topraklarla çevrili çoğunlukla tek katlı kerpiç taş karışımı bir yapıya sahip evlerden meydana gelen küçük şirin Kürt kökenli vatandaşlarımızın köyü.

Bu köyde bir zamanlar Can Memo ve karısı Ele yaşarmış.Memo her sabah erkenden kalkar ineği ala kız onun yavrusu akça tosunu ve her şeyini paylaştığı dertleştiği kızdığı acısın çıkardığı sevindiğinde sırtını sıvazladığı boz eşeğini alır gökpınar suyunun yardığı vadinin içine iner orda bel beller,su sular,dut toplar,erik kavlatır sonrada Ele nin hazırladığı çıkını açıp Allah ne verdiyse onu yer akşam eve heybesinde biraz dut ve kaysı kuru su birkaç ekşi elma ile dönermiş.

Ele hamile Elenin karnı burnunda ha doğurdu ha doğuracak.Memoda bir heyecan bir heyecan deme gitsin.Artık bahçede daha az zaman geçiriyor,aklı fikri hep Elede doğacak çocuğunda .Yine bir sabah kalkıyor hazırlıklarını yapıyor.Ele ben bahçeye gidiyorum demeye fırsat kalmadan Ele evimin direği koç yiğidim Memo sana bir şey diyeceğim kaç gündür ama diyemiyorum.Memo biraz korku biraz heyecanla söyle ela gözlerine vurduğum Elem diyor.Ele biliyorum alacak gücümüz yok kaç zamandır canım bal istiyor.Bu bebemize zarar verirmi acep diye sana diyom.Memo yürekten sarsılır bir yanda Ele bir yanda doğacak bebesi biryanda fakirlik.Ah biraz param olsaydı bir koşu alır gelirdim diye içinden geçiriyor.Ama mutlaka bulmalıyım diyor.Ele Memo nun caresizliğini görüp yiğidinin için için tavadaki yağın eridiği gibi eridiğini görüp kahroluyor keşke demese idim diye mırıldanıyor.O arada Memo nun yüzünde bir gülümseme beliriyor.Ele gadasını aldığım sen şimdi canını sıkma ben bir koşu alır gelirim.Bu arada sende mercimekli güzel bir pilav yap der.Ele Memo paramız varmıki diye sormaya kalmadan Memo Elem ballı kayada tam bal zamanı ordan sana balların en güzelini alır getiririm der.Ele Goç yiğidim şimdiye kadar ordan bal alan olmamış sen nasıl alırsın.Memo Sen hiç düşünme yeterki mercimekli pilavı yap ben o zamana kadar alır gelirim der.Eşeğini alır birde en sağlam urganını ver elini Ballıkaya.Cılga yolları koşarak gider.Nihayet ballı kayanın üstüne varır .Eşeğininin yularını yere çaktığı kazığa bağlar.Urganı çıkarır eşeğinin ayağına bağlar bir ucunu da kendi beline bağlar elinde bir bakraç kendini Salı verir kayadan aşağı.

Memo urganın ucunda arıların bulunduğu bölgeye doğru inerken içinde balı alıp dönmekten ve yiyeceği mercimekli pilavdan başkası yoktur.Bal kovuğuna az bir mesafe kalmıştır.Arılar vızıldayarak yanından yöresinde geçmektedirler Memonun .Aksilik urgan 1 metre kadar kısa kalmıştır. Geri çıkmak tekrar inmek çok zor gelir Memo 'ya ipin ucunda sallanırken bir süre düşünür çözüm arar kendince.Aklına beline bağladığı babadan kalma kayışı gelir.Zorlukla kayışı belinden çözer ve urganın ucuna ekler.Sonra kemerin ucundan tutarak kovuğa doğru hamle yapmaya başlar.Çok az kalmıştır.Bir kez daha salınmaya kendini kayaya doğru yönetmeye çalışır eli ha değdi ha degecek.Tam işte oldu derken kayış zayıf yerinden kopar,Memo olanca ağırlığı ve elindeki kovasıyla hızla yerde sal taşların üstüne düşer.Kısa bir nefes alış verişinden sonra hakkın rahmetine kavuşur.Yüzünde hafif bir tebessüm.Gözleri açık öylece kala kalır.Ele beklerken yanına başına ağırlar saplanır.Vakit ilerledikçe endişesi artar. Kapı komşusuna durumu anlatır.

Birlikte yola koyulurlar.Her tepeyi dönüştü Memo ile karşılamak için dua eder.Ama her seferinde hayal kırıklığına uğrar.Memo görünmez.Nihayet uzaktan ballı kaya görünür.Kayanın üstünde eşeği ve onun ayağına bağlı urganı görür ama Memoyu göremez.İçine korkular çöker bebesi ile birlikte.Koşarcasına yamaçtan aşağıya inerken sesinin çıktığı kadda haykırmaktadır.Ula Memo vallahi bal istemiyom.Gadasını aldığım ,koç yiğidim.Evimin erkeği,Damımın direği neredesin ses ver.Ama ses yok.Kayalardan Ele kendi sesini duyarda Memonun sesini duymaz.Nihayet kayanın altına vardıklarında Memo hafif gülümseyen yüzü ile bolu boyunca uzanmış yatıyor.Ele ula zalım Memo vay utanmaz seni ben yana yana arıyorum ,sen burada yatarsın ha der.Bakarki Memo gülüyor.Hinzir beni gördün gülersin mercimekli pilav dilersin hemi? Der ama Memo dan ses çıkmaz.Ele eğilir koç yiğidinin yanına sol böğrüne doğru ince ince kansızmış ve kurumuş olduğunu görür.Ve feryadı basar Memom ,koç yiğidim, gadasını aldığım kalk vallahi kızmam billahi istemem bal lafı bile etmem sana ömrüm boyunca ,yeter ki sen kalk .Ama nafile Memo çoktan ölmüştür.Bundan gayrı Ele`sine ses veremez.Komşusu Elenin kollarından tutar kaldırmak için ama ne mümkün Ele kendinden geçmiş .Memom ,koç yiğidim ,uğruna öldüğüm, gadasını aldığım ,kalk vallahi mercimekli pilav soğuyacak.Bilirim sen sıcak seversin hadi aslanım hadi koçum kalk kalk.kalk.....Ele bir an Memo yok yok.Ozaman yaşamanın ne anlamı var diye geçirir içinden ve oracıkta kendi canına kıymak ve Memosuna kavuşmak ister.Olanca haşmeti ile akan Göpınarın gökmavisi sularına doğru koşmaya başlar.Tam kendini sulara bırakmak üzere iken karnına yediği bir tekme ile bir an durur.Bebesini olay sezmişcesine ardı ardına tekmeler savurmaktadır.Bir an düşünür ve olduğu yerde yığılıp kalır.Ve bir şarkı mırıldanır.

Yatar Memon soğuk taşta

Yorgansız yastıksız kışta

Geldim Memom geldim işte

Kalk gör beni kalk gör beni

Boynuna ipler dolanmış

Memom alkana bulanmış
Yavrusuda yetim kalmış
Buna yürek dayanır mı
Çağırsam Memo uyanırmı

Ballı kayanın önünde
Kopan kayışı elinde
Bir kelam çıkmaz dilinde
Çağırsam Memo uyanırmı

Uyanırmı uyanırmı

Buna can dayanırmı.

Memo ,koç yiğidim,evimin direği,uyan Memo uyanMemooooooooooooooooo.....

BU OLAYDA ADI GEÇEN KİŞİLER GERÇEK DEĞİLDİR.

Ekrem MADENLİ

27.07.2009

asmalı sokağın Sultan Ebesi

ÖNCELİKLE BU SİTEYİ TAKİP EDEN HERKESDEN ÖZÜR DİLİYORUM.BU YAZI HEM ANI HEMDE ÖYKÜ BÖLÜNDE YER ALMIŞ OLDUĞU İÇİN.

Nezaman doğdum,Kaç yaşındayım
Hangi gündü,Hava bulutlumu,açık ve güneşlimiydi
Yoksa karlarmı? vardı
Dutların olduğu kaysıların kızardığı zaman mıydı.
Acaba üzümler koruk elmalar çağlamıydı.Beklide deli bir poyrazın estiği
Dağların memedali çağırdığı,kurtların uluştuğu,
Serçelerin saçak altına saklandığı bir günmüydü?
Çok merak edip anneme sordum birkaç kez
Oğlum sen katipgilin şöyüpten bir hafta sonra yada bir hafta
Önce doğdun dedi.Acaba şöyüp kaç yılında doğmuştu.
Onu asla öğrenemedim.Çünkü şöyüp içinde annesi
Galagilin Ekremden bir hafta önce veya bir hafta sonra doğdun demiş.
Yani yaşımı bir türlü öğrenemedim.Sonra düşündüm ne fark eder.
Kaç yaşında olduğum önemlimi Doğduğumdam bu güne kadar yaşıyorum.
Elli olmuş atmış olmuş ne fark eder.
Nekadar yaşadığım değil yaşadığım günleri nasıl geçtiği önemli.
Eğer namusunla, üreterek,riya yapmadan sorun üreterek değil çözüm arayışı ile
Geçen yıllarsa ne güzel.
Doğduğumu merak ettiğim kadar ne zaman öleceğimde insanın aklına takılıyor
Ölüm herkes için bir kaçınılmaz son ölümünde güzeli var.İnsan Dünyadan asla vaz geçemez ama dünya insandan vaz
geçe bilir.Dua ederim kalan ömrümü sağlık içerisinde güzel günlerde geçireyim.Çocuklarımın mutluluğunu
göreyim.Ayrıca en içten dileğim ele ayağa düşmeden sevdiklerime acı çektirmeden bu dünyadan ayrılmak.Ne güzel
değilmi?Rahmetli annemde işte böyle hep dua ederdi.Tanrım sanki onu duydu.Ve umre ziyareti için uçağa binmek
üzere sivasa giderken ulaşın yakınlarında hastalanmış.Ordan sivasta Anadolu hastanesine götürmüşler çok rahatsız
bir halde sonrada Sivas Cumhuriyet üniversitesi hastanesine orda safra kesesi ameliyatı oldu ve maalesef 19 Nisan
2008 de hakkın rahmetine kavuştu.Yatmadan dünyadan bir kuş gibi uçup gitti.Evet Yukarı Suçatı kasabası Çörten
Mahallesi asmalı sokağın Sultan Ebesi artık yok.Onu gün geçtikçe daha çok özlüyorum.Ruhu şad olsun.

ben biz ve insan

BEN,BİZ VE İNSAN

Bir filozof "Düşünüyorum Öyleyse varım" demiş.Çok güzel anlamlı bir söz,günümüzde bu var olmak için yeterli değil bence.Şimdi düşünüyorum,yorumluyorum,üretiyorum ve paylaşıyorum öyleyse varım.Belki şöyle de dene bilir.Sadece var olmak için belki düşünmek yeterli olabilir ama bu varlığın anlam kazana bilmesi için"

düşünüyorum,tasarlıyorum,yorumluyorum,üretiyorum ve paylaşıyorum öyleyse varım"

Günümüzde benler çığ gibi artmakta,bizler ise azalmakta.Birey öne çıkmakta topluluklar daha küçük parçalara ayrılmakta.Belki bunda kötü ne var tabi değerli olan bireydir dene bilir.Doğrudur aslolan bireydir ama sorunlara çözüm bulmada tek tek bireyler yetersiz kalabilir.Bireylerin bir araya gelmesi sorunların aşılmasında daha etkili olacaktır.Medeni,gelişmiş ülkelerde insanlar ilgi alanlarına göre(Kanarya sevenler,doğayı sevenler,barıştan yana olanlar,sanayiciler,jeologlar vs) bir araya gelip sorunlara çözüm aramakta,bulunan çözümleri yorumlayıp yeni görüş ve öner sunmaktalar.Bizim toplumumuzda bu kavram tam anlamı ile gelişmemiş,hatta sivil toplum örgütleri tu kaka ilan edilmiştir.Örneğin sendikalı işçiler sendikaya üye olurken korka korka hareket ederler.Acaba patronum öğrenirse işimden olur muyum kaygısı hep ön planda tutulur. Bu konuda acı tecrübelerde yok değil.Yani insanların korkusu boşuna değil.Toplumumuz "bana dokunmayan yılan bin yaşasın",gemisini kurtaran kaptandır anlayışı yıllardır beyinlere kazınmıştır.O nedenle sorunlar bir türlü aşılamıyor,bu düşünce tarzımız devam ettiği sürece de aşılması mümkün değil.Son zamanlarda Dünyamızın karşı karşıya olduğu tehditleri,tehlikeleri ya görmezden geliyoruz yada en kolay yolu yani sorunları görüyor ama çözümlerini başkalarından bekliyoruz.Başkalarının bulduğu çözüm yollarını da sorgulamadan kabul ediyoruz.

İsrail Filistin`e(GAZZE)saldırıyor masum binlerce insan ölüyor diye yüreğimiz yanıyor. Bu insanlara belki kendi çocuklarımızın nafakasından kesip yardım yapıyoruz.Peki Irakta ölen 3 milyon insan için neden böyle bir yardım düzenlemiyoruz?Neden Türkiyemizde vatani korumak için canlarını feda eden şehitlerimiz için yardım kampanyaları düzenlemiyoruz?Daha da önemlisi neden bu savaşlar olmasın,terör olmasın,çocuklar analar ağlamasın diye paneller,sempozyumlar yapmıyoruz.Çünkü bana göre biz sorunları olduğu gibi görmek yerine birilerinin anlattığı gibi görmeyi yeğliyoruz.Örneğin İsrail saldırılarını ABD den dinler seniz İsrail`in haklı olduğunu,İran,Suriye gibi ülkelere dinlerseniz Hamas`ın haklı olduğunu sanabilirsiniz.Peki bunlardan hangisinin gerçek olduğunu nasıl anlayacağız?Bu soruya yanıt bulmak için kişisel olarak bu coğrafyanın tarihini araştırmamız gerek.Toplum olarak anlayabilmemiz içinde devletimizin bu konuda bir gerçekçi politikası olması gerek.Biz ülkelere yana ,dilden,dinden,ırktan,mezhepten,cinsten yana tavır koyarsak her zaman hata yapma riski vardır.Biz tercihimizi insandan yana koymalıyız.Dini,dili,renge,cinsi,mezhebi,ülkesi ne olursa olsun mademki insan o zaman herkes kadar yaşamaya hakkı vardır.Sözün özü insanlar savaşlarda ölmesin,çocuklar öksüz,yetim kalmasın,analara babalar ağlamasın.Dünyamızın kıt kaynakları savaşlar için harcanmasın.....

28/01/2009

Ekrem MADENLİ

seni bir parça ekmek için bekleyen bir köpek yavrusu bile olsa .

Şu an küçük bir teknedeyim
Etrafımda deli dalgalar ve
Az ilerde köpek balıkları dolaşiyor
Ben iliklerime kadar ıslanmış
Teknesin dümen kısmında
Donmak üzere olan ellerimle
Hayata tutunmaya çalışıyorum
Bir yanda dalgalar bir yanda köpek balıkları
Gökyüzünde bir biri ile düello yapan kara bulutlar
Ve her geçen saniye bende kaybolan umutlar
Bir an içimden dümeni bırakıp kendimi bu
Dipsiz bucaksız denize bırakmak ve bu korkudan kurtulmak istiyorum
Ama köpek balıklarını görünce de beni ne zor ölümün beklediğini görüyorum
Acaba yaşamak bunca acıya değer mi,bilmiyorum ama
Tırnaklarımı hissetmeme rağmen olabildiğince
o küçük kayığın içinde bir tahta parçasına sıkı sıkı sarılmaya çalışıyorum
her dalga kayığa çarptığında işte o an
işte sonum diye gözlerimi kapatıyorum
dalga geçiyor yine hayattayım
öyle anlar oluyor ki kangurular gibi kayığım zıplıyor
yeniden bir dalga çukuruna düşüyor
bir ara kayığın yan tarafında yunusları görür gibi oldum
ama sonra bir daha görmedim
artık bedenim daha fazla ayakta kalamadı
ellerim artık yaşamla aramdaki ol tahta parçasını
tutamaz oldu beynimde artık olanlara tepki vermez hale geldi
bir an bir boş çuval gibi yığılı verdim sandala
artık sanki dağlar durmuş gibi
sanki köpek balıkları yok olmuş gibi
içimdeki korkuda yok oldu
şimdi kuştüyü bir yatakta ılık bir ilkbahar güneşinin
ilk ışıklarının sızdığı camlarının
denize baktığı bir odada uyuyorum
bir ara kulaklarıma çocuk sesleri
ve onların arasından tanıdıkların
vah vah ölmüş mü çığlıklarını duyar gibi oldum
gözlerimi açmak istedim açamadım
doğrulup kalkmak istedim kalkamadım
her şeyi duyuyorum ama ben bir şey yapamıyorum
ne olduğunu anlamaya çalışıyorum ama olmuyor
bir aralık yüzümde bir yanma
dizlerimde müthiş bir acı hissettim
tam o sırada hiç tanımadığım bir insanın elindeki bıçağı bana
saplamak üzere olduğunu görünce
can havliyle bir hamle yaptım adam bir gürültüyle yanıma yuvarlanı verdi
biran gözlerim aralandı
etrafımda çarşaf gibi serili bir deniz
yüzü güneşten yanmış birkaç çocuk ve
yüzümü yalamaya çalışan bir köpek yavrusu gördüm
göğsüm yerinden fırlayacak gibi inip kalkıyor
burun deliklerim yırtılırcasına nefes alıp veriyordu
bir an öylece kaldım
sonra olanları şöyle bir kafamdan geçirdim
bunların hepsi kötü bir rüyaymış
akşam evdekilerle biraz tartışmış ve onlardan
uzak kalmak için deniz kenarına inmiş ve kumların üstüne uzanmıştım
orda uyuya kalmışım.

Şimdi sanki yeniden doğmuşum
Her şey dünkünden daha güzel görünüyor gözüme
Birçok sorun olsa da Yaşamak ne güzel
Kuşların sesi,denizin mavisi,çimenin yeşili,huylu huysuz çocuklar
Ekmek bekleyen yaşlılar
Her gün başınızın etini yiyen ama onlarsız da olamadığımız eşler
evet sorunlar ne kadar çok olursa olsun
yaşamak güzel şey
özlemek,özlenmek,sevmek ve sevilme çok güzel
seni bir parça ekmek için bekleyen bir köpek yavrusu bile olsa .
ekrem madenli

asmalı sokağın Sultan Ebesi

Nezaman doğdum,Kaç yaşındayım
Hangi gündü,Hava bulutlumu,açık ve güneşlimiydi
Yoksa karlar mı? vardı
Dutların olduğu kaysıların kızardığı zaman mıydı.
Acaba üzümler koruk elmalar çağlamıydı.Beklide deli bir poyrazın estiği
Dağların memedali çağırdığı,kurtların uluştuğu,
Serçelerin saçak altına saklandığı bir günmüy dü?
Çok merak edip anneme sordum birkaç kez
Oğlum sen Katipgilin şöyüpten bir hafta sonra yada bir hafta
Önce doğdun dedi.Acaba şöyüp kaç yılında doğmuştu.
Onu asla öğrenemedim.Çünkü şöyüp içinde annesi
Galagilin Ekremden bir hafta önce veya bir hafta sonra doğdun dermiş.
Yani yaşımı bir türlü öğrenemedim.Sonra düşündüm ne fark eder.
Kaç yaşında olduğum önemlimi ? Doğduğumdam bu güne kadar yaşıyorum.
Elli olmuş atmış olmuş ne fark eder.
Nekadar yaşadığım değil yaşadığım günleri nasıl geçtiği önemli.
Eğer namusunla, üreterek,riya yapmadan sorun üreterek değil çözüm arayışı ile
Geçen yıllarsa ne güzel.
Doğduğumu merak ettiğim kadar ne zaman öleceğimde insanın aklına takılıyor
Ölüm herkes için bir kaçınılmaz son ölümünde güzeli var.İnsan Dünyadan asla vaz geçemez ama dünya insandan vaz
geçe bilir.Dua ederim kalan ömrümü sağlık içerisinde güzel günlerde geçireyim.Çocuklarımın mutluluğunu
göreyim.Ayrıca en içten dileğim ele ayağa düşmeden sevdiklerime acı çektirmeden bu dünyadan ayrılmak.Ne güzel
değilmi?Rahmetli annemde işte böyle hep dua ederdi.Tanrım sanki onu duydu.Ve umre ziyareti için uçağa binmek
üzere sivasa giderken ulaşın yakınlarında hastalanmış.Ordan sivasta Anadolu hastanesine götürmüşler çok rahatsız
bir halde sonrada Sivas Cumhuriyet üniversitesi hastanesine orda safra kesesi ameliyatı oldu ve maalesef 19 Nisan
2008 de hakkın rahmetine kavuştu.Yatmadan dünyadan bir kuş gibi uçup gitti.Evet Yukarı Suçatı kasabası Çörten
Mahallesi asmalı sokağın Sultan Ebesi artık yok.Onu gün geçtikçe daha çok özlüyorum.Ruhu şad olsun.
Ekrem MADENLİ
27/06/2009 00:20

Baltazar dede,Döne kadın ve Yadigâr

Baltazar dede,Döne kadın ve Yadigâr

Kayın ,ladin sedir ormanları ile kaplı tepelerin arasında kaybolmuş küçük bir kanyonun sonlandığı noktada küçük bir orman kulübesinde yaşayan Baltazar dede ile Çanakkale savaşında şehit olan biricik oğlu kartal Şehmuz'un emaneti minik Yadigâr ve yaşlılıktan beli bükülmüş evlat acısından saçları ağ koyun yününe dönmüş Döne nine ile can yoldaşları sırdaşları kesik kuyruklu eşekleri hayatın bütün zorluklarına beraberce göğüs gererek yaşamaya çalışırlarmış.

Baltazar dede yazları kanyona gider balık tutar ,gelirken de çeşitli meyveler toplar getirir Döne nine ve Yadigârla birlikte yerler arta kalanları a kışın yemek üzere kurutup saklarılarmış. Minik Yadigâr yaşananlardan habersiz kulübenin önünde koşup zıplayan sincaplar ve kuşlarla arkadaşlık edermiş. Yaz gelip geçmiş mevsim kışa dönmüş Döne nine Baltazar kış yaklaşıyor biraz odun toplamamız lazım demiş. Baltazar dede hiç meraklanma Döne kadın ben yarından tezi yok ormana gider toplarım demiş.

Döne nine Baltazar'ın yiyecek çıkını hazırlamış baltasının yanına koymuş. Sabah erken kalkan Baltazar torununu ve 50 yıllık eşi Döne kadını uyandırmamak için sessizce kulübeden çıkmış. Eşğine semerini vurmuş yiyeceğini heybesine yerleştirmiş baltasını da alıp koyulmuş yola. Patika yollarda orman içine doğru ilerlemiş. Çevrede derelerden akan su sesleri bülbül,keklik ve diğer yabanıl kuşların sesine karıştırmış. Baltazar dede bu yollardan kim bilir kaç kez geçmiş olmalı ki buraları avucunun içi gibi bilir ve gözü kapalı gideceği yere gider ve gelirmiş. O günde öyle olmuş ormanda odunları toplamış ve karanlığa kalmadan bir yük kuru odunla eve dönmüş. Sofra kurulmuş yenmiş içilmiş Baltazar günün yorgunluğunda erken yatmak istemiş Döne kadına ve Yadigâra Allah rahatlık versin deyip yatağa uzanacağı zaman Yadigâr dedeciğim yarın oduna bende gele bilirmiyim? demiş. Dedesi sen daha küçüksün Yadigârım büyüdüğünde gelirsin demiş. Yadigâr ne olur dede diye ısrar etmiş. Döne kadında gelsin dedesi sana can yoldaşı olur demiş. Baltazar peki ama sözümden çıkmak yok tamamı demiş. Yadigâr sevincinden dedesinin boynuna sarılmış tombul yanaklarından öpmüş. Herkes erkenden yatmış ama Yadigârın gözüne uyku girmez olmuş sevinçten. Yarını düşünmüş,ormanı,çağlayan dereleri,cıvıldaşan kuşları dede ile birlikte toplayacakları odunları ve ormandaki yabani meyveleri düşünürken uyuya kalmış.

Sabah erkenden kalkmışlar kahvaltılarını yapmışlar ve eşeklerini de alıp dede torun yola koyulmuşlar. Çağlayan derelerin yanından kuşların şarkı söylediği patika yollardan ormanın içlerine doğru hayli yol almışlar. Yadigâr duyduğu her farklı sesi dedesine soruyor oda dili döndüğünce anlatıyormuş. Ormanın faydalarını, yaban hayvanlarının doğaya katkısını ,onlarsız bir dünyanın anlamsız olduğunu. Bir ara orman sessizleşmiş kuşlar susmuş . Baltazar tamam bu gün odunu buradan toplayacağız Yadigâr demiş. Eşegin semerinden heybesini almış sonrada semeri indirmiş düzgünce bir yere yerleştirmiş. Yadigâr sen burada otur bende odun toplayayım sakın buradan ayrılma demiş. Yadigâr tamam dedeciğim demiş. Baltazar baltasını almış bir süre sonra ormanın içinde kaybolmuş.

Yadigâr başlamış kendi kendine oyun oynamaya. Şarkılar söylemiş kuşlarla birlikte. Bir ara su içmek istemiş canı. Etrafına bakmış su içeceği bir yer aramaya başlamış. Nasıl olsa buralarda bir dere bulurum diye geçiriyormuş içinden . Kaybolmamak içinde gittiği yerere iyice bakıyor kendine göre işaretler koyuyormuş. Bir süre gittikten sonra önce bir su şırıltısı duymuş. Kocaman yosun bağlamış taşlarla örülmüş çeşmeyi görmüş. Koşarak çeşmeye varmış tam su içmek için eğildiğinde inler gibi cik cik diye bir ses duymuş. Doğrulmuş sesi iyice duymak için ama ses kesilmiş. Herhalde bana öyle geldi diye tekrar suyu içmeye eğilmiş yine aynı ses. Tekrar doğrulmuş yine ses yok. Kendi kendine bakalım yine olacak mı diye suya eğilir gibi yapmış evet o ses yine var. Bu kez sesin geldiği yöne doğru bir iki adım atmış ki ne görsün bir kuş yavrusu kanadının biri yaralı ve baygın halde yatıyor. Hemen yanına oturmuş ne yapsam acaba diye düşünmeye başlamış. Önce hemen dedesini aramak gelmiş içinden sonra da kuşu alıp konakladıkları yere götürmek dedesi geldiğinde de ona göstermek istemiş.

Cebinden mendilini çıkarmış ve kuşu mendilin içine yerleştirmiş. Su içmek için geldiğini de unutarak dedesinin kendisini bıraktığı yere gelmiş. Heybenin içinden Döne ninenin koyduğu yiyeceklerden çıkarmış. Küçük parçalara ayırdığı ekmek kırıklarını kuşun önüne koymuş ama kuş hiç yememiş.

Yadigâr ya dedem kuşu benim bu hale getirdiğimi sanırda bana kızarsa diye korkmuş ve o nu saklamaya karar vermiş. Bir süre sonra dedesi gelmiş topladığı odunları eşeklerine yüklemişler ve evin yolunu tutmuşlar. Yadigâr dedesine sürekli olarak kuşların anne babalarının olup olmadığını onlar hastalandığını da kimin baktığını sormuş durmuş. Baltazar dili döndüğünce anlatmış. Gün batarken eve varmışlar. Odunları kulübenin yanındaki saçağın altına sıra sıra dizmişler yağmurdan ıslanmaması için.

Yadigâr bir an önce dedesini yatmasını beklemiş kuşu Döne ninesine göstermek için. Baltazar yorgun olduğu için hemencecik yatıp uyumuş. Döne nine Yadigârın huysuzlandığını fark etmiş Yadigâr nen var aslanım demiş. Yadigâr omzunu şöyle bir silkmiş yok bir şey nine demiş. Döne kadın Yadigârın altın sarısı saçını okşamış hele de bakıyım gadasını aldığım demiş. Yadigâr bir köşeye bıraktığı mendili alıp ne olur nine dedeme söyleme diyerek mendilin içindeki yaralı kuşu çıkarmış. Döne nine hayretle ve acıyan gözlerle kanadı kırılmış gözleri yarı aralık baygın yatan kuşa bakmış. Nerden buldun bu zavallıyı demiş. Yadigâr olanı biteni bir bir anlatmış. Döne nine yavrum bu hayvan iflah olmaz demiş. Yadigâr ama nine onu ben buldum kimsesi yok zavallının demiş. Selda nine çaresiz torununu kırmamak için kuşun kanadını güzelce sarmış. Kulübenin bir köşesine de Yadigârla beraber yuva yapmışlar. Önüne biraz ekmek kırıntısı biraz su koymuşlar. Döne nine Yadigâra hadi aslan torunum sende yat gayrı demiş. Yadigâr tamam nine demiş yorganı başına çekip yatmış. Döne ninede şiltesini sermiş ve üzerine kıvrılı vermiş.

Yadigâr iki de bir yorganı aralayıp ninesinin uyuyp uyumadığına bakıyormuş. Nihayet ninesinin uyuduğundan emin olacak ki kalkmış kuşun bulunduğu köşeye gitmiş onu avucunun içine almış sonrada göğsüne doğru bastırmış. Çünkü üşüdüğünde ninesi de onu böyle bağrına bastırarak ısıtırmış. Yadigâr kuşu avucunun içinde ona iyi olacağını sonrada yuvasına döneceğini söyleyip durmuş. Bir süre sonra Yadigâr uykuya yenik düşmüş. Sabah Baltazar dede kalktığında torununu avucunda bu yaralı kuşla uyurken bulmuş. Döne nine de kalkmış ve olanı biteni anlatmış.

Baltazar ilahi çocuk neden bana bunu söylemedi diye söylenmiş. Baltazar dede torunun elini yavaşca açıp kuşu almaya çalışmış ama Yadigâr hemen uyanmış. Dedesi gel bakalım Yadigâr seninle erkek erkeğe konuşalım biraz demiş. Yadigâr tamam dedeciğim demiş. Dede kuşun öle bileceğini anlatmış. Dedeciğim o ölmeyecek ben onu iyi edeceğim demiş. Dedesi tamam bende sana yardım edeceğim yinede ölürse üzölmek yok tamamı demiş. Yadigârın gözleri dolmuş ama dede o daha çok küçük demiş.

Dede Yadigârın başını okşamış . Yadigâr o günden sonra bu yavru kuşla yatıp bu kuşla kalkar olmuş. Kuş yavaş yavaş iyileşmiş kulübenin içinde bir o cama bir bu cama uçup durmuş. Gün geçtikçe daha da güçlenmiş kulübenin dışında da uçmaya başlamış. Döne nine torununun bu halini gördükçe hem sevinmiş hem de bir gün bu kuşun uçup geri gelmemesi halinde neler olacağını düşünmeye başlamış. Yadigâra kuşların gerçek yuvasının doğa olduğunu onu sürekli kulübede tutamayacağını söylemiş. Yadigâr ama nine ben onu çok seviyorum demiş. Ninesi biliyorum aslanım demiş. Dedesi de Yadigâra anlatmış artık kuşun da bekleyeni var annesi ve babası onu bekliyordur demiş. Yadigâr çok üzölmüş ama kuşu serbest bırakmaya karar vermiş.

Sabah erkenden kalkmış dedesi ile ormanın derinliklerine doğru yola çıkmışlar. Çağlayanlardan su içerek, tepeleri, çalılıkları geçerek kuşu bulduğu yere gelmişler . Yadigâr dedesinin heybesinin üstüne oturmuş kuşu ile vedalaşıp ona son bir kez baktıktan sonra haydi güle güle deyip ormana salı vermiş. Kuş önce şöyle bir kanat çırpıp havalanmış yeşil dalların arasında kaybolmuş. Yadigâr yüreğinin yandığını içinin sızladığını hissetmiş. Tam o sırada bir kanat sesi duymuş evet kuşu yeniden dönmüş Yadigâr sevinçten çıldıracak gibi olmuş. Kuş gelip eline konmuş Yadigârın parlayan gözlerine baktıktan sonra yeniden kanat çırpıp gözden kaybolmuş. Yadigâr ve dedesi Baltazar topladıkları odunlarla eve geri dönmüşler.

Yadigâr birkaç gün ninesi ve dedesi ile hiç konuşmamış. Ertesi gün erkenden kalkmış ve kuşu ile oynadığı yere gitmiş tam oturmaya hazırlanırken yanı başında kuşun kendisini beklediğini görmüş. Yadigâr gözlerine inanmamış. Hemen ninesine seslenmiş. Nine döndü döndü kuşum geri döndü. Ninesi sesi duyup dışarı çıktığında Yadigârla kuşun oynadıklarını görünce çok mutlu olmuş. Bir süre oyun oynadıktan sonra kuş gözden kaybolmuş. Ninesi Yadigâra bak o yeni hayatından çok mutlu, sende artık kendi yaşantına dönmen lazım demiş.

Günler hızla gelip geçmiş. Karlar yağmış yeşil ağaçların dalları beyaza bürünmüş artık dışarı çıkamaz olmuşlar. Yazdan toplanan odunları yakıp kurutulmuş et ve meyveleri yiyerek ve dedesinin hikayelerini dinleyerek günlerini geçiriyorlarmış. Bir gün Yadigârın ateşi yükselmiş ve öksürmeye başlamış. Dedesi ve ninesi bildikleri yöntemleri denemişler ama fayda etmemiş. Yadigâr ateşler içinde yanmaya başlamış.

Baltazar –Döne kadın ben kasabaya inip bir doktor bulayım demiş. Döne nine Baltazar ne olur çabuk gel diye yalvaran gözlerle bakmış. Baltazar eline bastonunu almış düşmüş yola karlara bata çıka akşama doğru kasabaya varmış. Kasabanın doktorunu bulmuş durumu anlatmış. Doktor bu havada oraya dönmenin mümkün olmadığını söylemiş. Ve Baltazar`a sende gitmemelisin bu karda ve gece ormanda kaybolursun demiş. Baltazar ama doktor torunum çok hasta dönmem lazım dedi ise de doktor bırakmamış. Çaresiz Baltazar o geceyi doktorun evinde geçirmiş. Sabah erkenden kalmış hava akşamkinden daha kötü. Doktor kusura gamla Baltazar ben bu havada oralara gelemem ama şu yazdığım ilaçları götür birde taze yaban gülünün suyunu kaynatıp içirirsen geçer demiş.

Baltazar ilaçları almış ama taze yaban gülünü nerden bulsun. Çaresiz düşmüş yola akşama doğru kulübesine ulaşmış. Döne kadın onu kapıda karşılamış. Baltazar olanı biteni anlatmış. İlaçları getirdim ama birde taze yaban gülü lazım Döne kadın onu bulamadım demiş. Yadigâr yarı baygın dedesine bakıyormuş. Arada gözleri dalıyor yanakları ateşten bir topa dönüyormuş. Döne kadın ilaçları içirmiş ve torununun yanına kıvrılmış. Sabah Döne ve Baltazar erkenden kalkmışlar. Kulaklarına çik çik bir kuş sesi geliyor. Baltazar Döne kadın bak kuşlar aç kalmışlar herhalde camın önüne konmuşlar demiş. Döne nine cama dönmüş gördüğüne inanmamış. Baltazar bu Yadigârımın kuşu bak ağzında neler var demiş. Evet kuş ağzında bir tomar yaban gülü ile camın önünde duruyor. Baltazar hemen camı açmış kuş içeri Yadigârın yastığının başına konmuş. Yadigârın yanaklarına gagasını sürmüş ve yaban gülünü bırakıp uçup gitmiş. Döne kadın yaban gülünü kaynatıp suyunu içirmiş ve Yadigâr tez zamanda iyileşmiş. Kuş her gün gelip camın önüne konup bir süre Yadigâra baktıktan sonra gitmiş. Yadigârla kuşu o kışı beraberce geçirmişler. Yazın birbirlerine ne olursa olsun birbirini unutmayacaklarına söz vermiş ve vedalaşmışlar.

Döne kadın

-Bak Baltazar boşuna dememişler "iyilik yap denize at balık bilmezse halik bilir."

-Baltazar

Ya öyle Döne kadın bir küçücük kuşun bize verdiği dersten ibret almak lazım.

Sevgi ne kadar güzel, ne kadar güçlü bir şey der ve 50 yıllık Döne kadını ve biricik torunu Yadigârı yaşlanmış çınar ağacının dalları gibi kolları ve nasırlanmış kocaman elleri , içi sevgi dolu kocaman yüreğiyle kucaklar.

Ne zaman bir orman ve bir serçe görsem Baltazar dedeyi, Döne kadını ve Yadigârı anımsarım. İçim huzur dolar.

Bu insanlar hala yaşarlar mı bilinmez ama , böyle sevgilerin ve dostlukların her zaman var olması insan ve hayvanların birlikte bu dünyada mutlu yaşamalarını umarım.

Ekrem MADENLİ

03.01.2010

NERE GURBET NERE SILA

Nere gurbet nere sila

Her insanın yaşamı boyunca en çok kullandığı kelimedir gurbet.Evladı askere giden ana için kapının dışı gurbet.İş aş için yurdunu terk eden insan için sevdiklerinin elini öpüp yorganı sırtın sardığı yerde başlar gurbet.Aşık için sevdiğinden uzak olduğu her yer gurbet.Hasılı bu gurbetin tanımı nedir onu bilemedim.Şarkılar söylerim gurbete,beddua ederim gurbete,para kazanmaya giderim gurbete,kanlımdan kaçırım gurbete v e bire sen neymişsin.Sözümde sen varsın,sazımda sen varsın şarkımda sen varsın galiba gurbetten ayrı kalmakta gurbet hemî canlar.

Uzun zaman olmuş memlekete gitmeyeli.Hani özlemediğimden değil .Aslında içimde volkan var sanırsın.Yanar yanar ama sadece seni yakar gardaş sen ağnarsın bunu da biliyorum ama yinede diyorum işte.Çoluk çocuk oldu onları büyütelim,okula gönderelim yani demem o ki adam olsunlar ağnayınmı.Hani modadan büyük büyük laflar var ya.Kendi ayaklarının üstünde dursunlar ele güne irezil olmasınlar deyi.Bende dolapçı beygiri gibi işten eve evden işe gidip geliyorum.Sanırsın evin bacası kaybolursa bende gaybolacağım .Bazen kendi kendime konuşuyom arada birde etrafıma bakıyorum birileri duyarda güler deyi.Ulan ocağı batasıca herkes nasıl gidiyor artık sende bir memlekete git.Kendi kendime söz veriyorum bu sene muhakkak gideceğim.Böyle diye diye yıllar geçti.Bir baktım saçarlım ağarmış.Bir gün hanım bak ben senden bekledim gidelim dersin diye ama senden ses çıkmadı.Bu yaz mutlaka köye gitmeliyiz .Ordaki insanlarda senin yolunu torunlarının yolunu hepimizin yolunu bekler dururlar eğer sen gitmezsen ben giderim.Bende olur hanım gidelim dedim.Çocuklara söyledik onlar biraz gönülsüze olur dediler.Arabayı yani benim emektar düldül'ü alıp ustaya götürdüm.Uzun yola çıkacağız yollarda choluk çocuk malamat olmayalım diye.Bilye bozuk dediler bilyelerini,yağı noksan dediler yağını, feren dediler fren balatalarının vel hasil ustaların dediği işleri yaptırdık.Hanım,iki kızım akşam erkenden yattık ki sabah erken kalkalım.Yolcu yolunda gerek hani.Arabaya çamsakızı çoban armağanı bir şeyler koyduk eş dost konu komşunun eline veririz diye. Gece sabaha karşı yola çıktık.Kontak anahtarını takıp çalıştırdım hareket etmeden tamamımız? dedim tamam dediler.Tam o an yıllardır burada yaşıyoruz ama arkamızdan bir el bile sallayan yok diye geçti içimden .O saatte kim kalkar bizi uğurlamaya .Hareket ettim içimde bir burukluk var,Kendimi siladan ayrılıyormuş gibi hisettim.Ama ben zaten gurbetteyim silaya dönüyorum,köyümü,doğduğum evi,çocukluğumun geçtiği yerleri her şeyden önemlisi Annemi,ağbimi,kız kardeşlerimi göreceğim.Bu duygu daha ağır bastığı için basıyorum gaza yola çıkmalı bir saat olmuş Bursayı çıkmış İnegöl ilçesini geçmiş ve yeşilin her türlüşünü içeren yer yüzünün cenneti Mezitlerin olduğu yere gelmişiz hanım arada bir beni uyanık tutmak için yiyecek veriyor beraberce yiyoruz.Çocuklar arka koltukta uyuyor.Hiç mola vermeden Eski şehir 'i geçtik hanım arada bir bir yerlerde duralım diyor bense uygun yer yok diye geçiştiriyorum.Yaklaşık 3 saat civarında bir yolculuktan sonra Polatlı yakınlarında önünde büyükçe bir salkım söğütün bulunduğu orta halli bir lokantanın önünde durduk ihtiyaçlarımızı giderdik.Birer çay içtik.Ben önce kalktım abayı çalıştırdım çocuklarda kalktılar arabaya bindiler ama araba hareket etmiyor.Yükleniyorum ne ileri ne geri hareket yok.O zamanda cep telefonları yeni çıkmış pek kullanmasını da bilmiyoruz ama yanımızda bulunsun diye almışız.Günlerden Pazar olduğu için hiç bit yer açık değil.Lokanta sahibine sordum.Buralarda açık tamirhane bulunmaz ağbi dedi.Ancak Ankaradan servis olabilir dedi.118 den servise ulaştık geleceklerini söylediler.2 saat sonra geldiler.Baktı ağbi bunun sağ arka tekerleğin bilyesi bozulmuş dedi.Burada değiştirmek mümkün değil dedi.Bunun Ankaraya götürmemiz gerekiyor dedi.2 saatte çekicinin gelmesini bekledik.Tabi çocuklar ve hanım perişan oldu.Sandalye üstünde oturup beklemekten.Nihayet saat akşamüzeri 5 gibi Ankaraya vardık servise girdik gerekli bakım yapıldı masraf bizim tatil için ayırdığımız miktardan daha fazla.Yola çıkmadan arkadaşımın biri banka kartını bana vermişti.O zaman faturalar vergi iyadesinde kullanıldığı için..Arabanın yakıtını kartla al bende vergi iyadesinden yararlanırım demişti bana da mantıklı gelmişti.İyiki o kartı almışız yoksa gurbette rehin kalacaktık.Yola çıktığımızda akşam olmuştu.Köyede haber verdiğimiz için onlarda meraklanmışlar sürekli arıyorlar.Nerdesiniz diye.Biz tabi bu durumu söyleyemiyoruz.Geze geze geldiğimizi söylüyoruz.13 saatlik yolu 20 saatte tamamlayıp köye geldiğimiz de saat ertesi günün 02 si olmuştu.Herkes uyumuş ancak annem camda bizi bekliyordu.Olanlardan habersiz yılların hasreti ile boynuma sarıldı.Nasırlı ellerini öptüm yüzü biraz aha kırışmış,beli daha da bükülmüş olmasına karşı gözleri kavuşmanın sevinci ile pırıl pırıl yanıyordu.Sonra sırayla torunlarına ve hanıma sarıldı ve kokladı.20 saattir yolda olmamıza rağmen gözlerimde uyku yoktu.Uzun uzun el ele ve göz göze bakışarak geçirdik.Annemin şeftaliyi çok sevdiğini bilen hanım bahçeden toplayıp koyduğumuz Bursa şeftalisinden bir tabağa koyup getirdi.Ben bir taraftan soyup veriyorum o alt cenesinde kalmış iki dişle koparıyor ama çiğneyemeden yutuyor.O gün tüm yorgunluklarımızı ,tatil parasını arabanın tamiri için verdiğimi unuttum.Sabah gün doğarken oturduğum yerde uyuya kalmışım.saat 10 a doğru uyandıgımda güneş iyice yükselmiş eş dost tanıdık gelmişler ama uyanmayayım diye diğer odalara oturmuşlar.Annem in sesi geliyordu Saliha kız Saliha bakhele ağbin kalktımı çayı ocağa koy bende ekmek alıp geleyim diye.Saliha çayı koymuş taze peynir,yumurta ve annemin yetiştirdiği salatalıklar dan oluşan güzel bir kahvaltı sofrası hazırlamış getirdi.Bir kaç dakika sonra Annem içinde sıcak somun ekmeği ve açık ekmekle dolu dolu bir poşatle geldi.Yemenisini çeçik yapmış,Dizliğinin bir yanı biraz çamur olmuştu çünkü ayda bir zor gelen çörten suyu sırası o gün bizde imiş.Bize kıyamadığı için erkenden kalmış ve birkaç maşara bostanını sulamış.Hep beraber o gün en güzel sabah kahvaltısını yaptık. Arkasından gurbet sohbetleri hal hatır sormalar ,komşu ziyaretleri ile geçen güzel bir gün .O yaz sanırım 20 gün kaldım köyde annemim işlerini tamamladık.Ayrılık vakti yaklaştıkça annemin düşünceli hali artıyor ama bize belli etmiyordu.Sürekli olarak bir duayı tekrarlıyordu."Canınız sağ olsun yedi dağın ardında olun yer

altında değil yer üstünde olun yel essin kokunuz gelsin yeter "dedi
Ne kadar anlamlı bir söz ne içten bir yakarış. Ne büyük bir sevgi. Bilirim bütün anneler evlatları için bu sevgiyi
beslerler. Yola çıkmadan önce tandırı yakmış, tandır ekmeğini, kete ve gıllikli yapıp çantalara yerleştirmiş. Bir güzelde
ekmek omacı yapmış toplandık hep beraber yedik. Yüzünde buruk bir mutluluk vardı . İçinde kal diyen ama geçinmek
içinde çalışmak zorunda olduğumuzu bildiği için gitmemize , ayrılığa razı olmanın ezikliğini gözlerinden okuya bili
yordum. İnsanın içini yakan bu duygu bazan insanın boğazına bir yumruk olup oturur bazan göz yaşı olup akar.
Yolcu yolunda gerek deyip kapıya yöneldik. Arabanın yanına kadar geldi. Ellerinden öptüm sarılıp koklaştır. Gözleri
ağlamamak için başka yerlere bakıyor bir şeyler arıyormuş gibi sağa sola dönüp duruyordu. Arabaya bindim
çalıştırdım içim yanıyordu birkaç metre gittim tekrar durdum arkamızdan öylece bakıyordu. İndim boynuna sarıldım
ellerini defalarca öptüm. Beni habersiz bırakmayım emi dedi. Bende olur deyip hareket ettim. Saliha getirdiği bir tas
suyu ardımızdan saçtılar. Biraz sonra köşeden yukarı doğru döndüm ve gözden kayboldular. İçimden gitmekten vaz
geçip geri dönmek geldi, sanırım gurbet burada yeniden başladı. Ama gitmem gerektiğini biliyorum. Çünkü Bursada
da bir işim eş dost var ve beni bekleyenler var. Peki gurbet nere .

Bu saçma gelebilir ama gerçekten gurbet nere , gurbet iyimi kötümü, gurbetsiz bir hayat olabilir mi?

Bana kalırsa gurbet insanın içinde . İnsan sılada gurbeti, gurbette sılayı özlüyor.

Gurbet biter sandım yollar bitende

Gurbet orda imiş şimdi anladım

Hasret biter sandım yari bulanda

Hasret onda imiş şimdi anladım

Ekrem MADENLİ

13.01.2010

BİR KARNE HİKAYESİ VE KAR

BİR KARNE HİKAYESİ VE KAR

Bu gün 23.01.2010 Pazar .Cuma gününden başlayan kar yağışı Cumartesi hızını artırarak devam etmiş ve sabahın erken saatlerinde yerler yaklaşık 5 -10 cm kalınlığında beyaz örtü ile kaplanmıştı.İçimden bu kadar tesadüf olamaz dedim kendi kendime,çünkü Cuma günü 2009-2010 Eğitim Öğretim yılının 1.dönemini tamamlamış ve öğrencilerimize zorda olsa karnelerini vermiş ve eskilerin deyimi ile Sömestri tatiline girmiştik.Eğer bu kar birkaç gün önce yağsa televizyonlar Gazeteler olayları abarta abarta okulların tatil edilmesini isteyecekler ardında Türkiye tatil cenneti bu kadarda tatil olmaz ki diye başlıklar atacaklar.Hatta daha da ileri giderek bu kadar tatilin olduğu bu ülkede iyi bir eğitimden söz edilemeyeceğini bile iddia edeceklerdi.Neyse ki bunları yazmalarını ilahi bir güç engelledi.

İlköğretim Kurumaları Yönetmeliği gereği notlar dönem sona ermeden 5 gün önceden sisteme girilmesi gerektiği ifade edilmiştir.Bu hem sistemin işleyişi hem de kontrol açısından önem arz etmektedir.

Bizlerde bu konuyu yaptığımız toplantılarla öğretmelere duyururuz.Her şeye rağmen yinede zaman zaman hatırlatmalar yaparız ki bir tatsızlık yaşanmasın.Bürün bu uyarılara rağmen son gün son saate kadar notlarını girmeyen yada teknoloji kullanım sıkıntısı çeken bazı öğretmenler olmaktadır.Ni tekim bu yılda öğretmelerin çoğunluğu notlarını sisteme aktarmış ancak 2 öğretmen notlarını Salı gününe bırakınca 1-5 sınıfların karneleri yazılmış ancak 6- sınıflar ile ana sınıfı gelişim raporları ertesi güne kalmıştı.sabah erkenden katılım okula gittim.Mesai başlamadan karneleri çıkarıp zamanında öğrencilere dağıtmaktı.

Okulda bilgisayarın başına geçtim yazıcıya karneleri yerleştirdim.Sisteme girmek için tıkladım olmuyor.Önce hatalı yazdığımı düşündüm yeniden denedim olmadı.Acaba şifremi yanlış diye bir daha tekrarladım ne mümkün. Şöyle bir estafirullah çektim.Tekrar denedim bu kez de bakanlığın sitesine bile giremedim.Kalktım başka bir bilgisayarın başına geçtim.Sandalyeye kuruldum şöyle kendime bir çeki düzen verdim.İşe şeytan karışmış olabilir diye ya Allah Ya Bismillah deyip korka korka internet e tıkladım.Yok yok bilgisayar ekranının alt kısmında açılan kutucuğun içinde bir kadran taramaya başlıyor gözüm kadran içindeki yeşil renkte ha doldu ha dolacak nerde kadranın 4/1 doluyor orda kalıyor.Acaba sayfayı yenilesem mi diye içimden geçiyor,sanki bilgisayar duyarda ilerlemez diye kendi kendime kızıyorum.Tam o sırada bir uyarı sayfa görüntülenemiyor.Çarşamba günü tam 10 saatim böyle geçti.Artık parmaklarım uyuşturdu tıklamaktan.Sonunda bir baktım saat 18.00.Hizmetli bile gitmiş okulda benden başka kimse kalmamış.Çaresiz son bir kez daha deneyip sayfa görüntülenemiyor uyarısını aldıktan sonra uyuşan ellerimle kızaran gözlerimi ovuşturarak kapıları kilitledim.Alarmı kurdum ve düldülü çalıştırıp(Düldül benim 15 yıldır kahrımı çeken 1986 model Reno 9)eve hareket ettim.Eve geldim hanıma bir merhaba dedikten sonra evde bilgisayarımın başına gittim.Mutfaktan hanım sitemkar bir ifade ile yemek hazır "Ekrem bey "diye seslendi.Akşama kadar okuldan gelmeni bekliyorum sense gelir gelmez bilgisayarın başına geçtin.Ben okulda olan olayları kesinlikle kimseye anlatmam o nedenle geçiştirmeye çalıştım ama olmadı.Sonunda sistemde bir hata olduğu için okulda yapamadığım bir işi burada yapmaya çalışacağımı söyledim.Gönülsüzde olsa tamam dedi.

Yemeği birkaç dakika içinde bitirdim.Hemen bilgisayarın başına geçtim.Değişen bir şey yoktu.Karar verdim kendi kendime gece herkes uyuduktan sonra denemeye.Saat 02 ye kadar tüm çabalarım boşa gitti.Sonunda çaresiz yattım.Sabah saat 6 gibi kalktım acele ile tıraş oldum ve biraz çavdar gevreğini sütle karıştırdım ve içtim.Yanıma öğle yemeği olarak 1 portakal,bir yeşil elma ve birde havuç alıp çıktım yola.Bir taraftan Düldülü çalıştırıyorum bir taraftan da bildiğim bütün duaları okuyorum işim rast gitsin diye.Saat 07 gibi okula vardım yine aynı sorunlar.O günde bütün denemelere rağmen siteye giriş yapamadım.İlçe Milli eğitimden bu bölüme bakan Şube Müdürünü aradım.Bana sisteme kendilerinin de giremediklerini söyledi.O akşam televizyonlarda Sistemin çöktüğü ve öğrencilerin karne alamayacakları biçiminde haberler çıktı.O zamana kadar kendimi şuçluyordum.Tüm Türkiye de bu sorunun olması beni biraz rahatlattı.Sabah olayı çocuklara duyuracaktım ve sistemde hata olduğu için karnenin daha sonra verileceğini söyleyecektim.Sabah yine erkenden gittim hep sistem açılırdaki girerim diye ama olmadı.Bakanlığın sitesinde basın açıklaması.Bazı televizyonlarda sitenin çöktüğü yolunda haberler çıktığı bunun doğru olmadığı,sadece bir gün teknik bir aksaklık olduğu bununda kısa sürede giderildiği belirtiliyordu.

Ant töreninde öğrencilere durumu anlatıp yetişirse karnenin verileceğini yetişmezse daha sonra vereceğimizi belirttim.

Bu arada sınıf öğretmenimizden biri- Ankara da bir arkadaşıyla görüşüğünü ve siteye bilinen adresin dışında bir adresten girerek çıktı aldıklarını söyleyince hemen aramasını istedim.Aradı adresi aldı bizde o adresten siteye ulaştık.Ama buradan da normal işlem yapmak mümkün değil.Her öğrenci için ayrı işlem yaparak 3 ayrı bilgisayardan üç ayrı kişi öğle yemeği de yemeden saat 14.30 karneleri çıkardık.

Karneleri ve diğer belgeleri hava yağışlı ve soğuk olduğu için içerde sınıflarda verdik.

Bu 30 yıllık meslek hayatımın en sıkıntılı üç uzun günü ve tüm Türkiye de sisteme giriş yapılamazken sistemde sorun yok diye yapılan basın açıklaması.

Ne ilginç değil mi?

TIRPAN VE İLK DERS(KAN İŞEMEK)

TIRPAN VE İLK DERS(KAN İŞEMEK)

Yaşım 12-13 şimdiye bakarsan çocuğum,o zamana bakarsan delikanlı sayılırım. Türkiye Kurtuluş savaşında bir çok insanını kaybetmiş öyle ki toprağı işleyecek ne hayvan nede yetişkin kişiler var. Bir çok yerde çiftte çubuğa kadınlar gider onlar eker onlar biçer olmuşlar.Yeri gelmiş hayvanın yerine kendileri çiftte koşulmuşlar.Türkiye bir tarım ülkesi ekmeşe aç kalacak.Ekip biçmek için o günün Türkiyesin de modern tarım araçları da yok olsa bile alacak para yok.En ucuz olan insan gücü.Buda her ailede çok evlilikler ve çok çocuk demektir.

İşte bizim ailede bu geleneğe uymuş tam sayısı belli olmamakla beraber babamın yaptığı iki evlilikten 20 den fazla çocuk olmuş ancak bunlardan 10 tanesi çeşitli nedenlerle ölmüş ve 4 ilk eşinden 6 sonraki eşinden olmak üzere 10 çocuk kalmış.

Bu çocukları yetiştirmek büyütme karnını doyurmak o kadar kolay değil.Babam her doğanın riskini Allah verir derdi.Aslında çok çocuk yapmasına belki kendisinin kimsesiz büyümesinin etkisi de olmuştur.Çünkü babam akrabalarının bir kısmını seferberlikte kaybetmiş.O zamanın koşullarında kim nerde kalmış,hangi cephede kaybolmuş belli değil.Kimi Yemene gidip gelmemiş ,sonu belli değil.Kimi Çanakkaleye gitmiş geri dönmemiş.Babam babasını tanıyan annesi tarafından büyütülmüş.

Bu yüzden babam geniş bir aileye sahip olmayı,ne kadar kalabalık bir horanta olursa o kadar güçlü olacağını düşünürdü.Bu düşüncesi ilk zamanlarda da doğrudu çıktı.

Bizim evde her zaman 100-130 civarında koyun keçi ,1-2 inek tabi o günün yük taşıma aracı 2 de eşek.Ayrıca üç ayrı yerde 25-30 dönüme yakın tarla,bağ ve bahçe.Bunların içinde yer alan ağaçların çoğu dut biraz elma[Ünlü Gürün elması (Tatoğ yada diğer adıyla Hönker-Hayvaniye-Karayaprak-Misket-Velatatlısı Vb)birazı kayısı(Kayisuların bir bölümü aş erik,bir bölümü de celep).

Yaz gelip dutlar olmaya başlayınca ilk olarak dibine dökülenler toplanacak kesinlikle bir tanesi bile yerde kalmayacak.Bunun için insan lazım,Davar bayram seyran dinlemez her gün yaylıma gidecek insan lazım,kuzular analarını emmemesi için ayrı yayılacak insan lazım,inek varsa sığira katılacak insan lazım,eşekler yemlenecek insan lazım.Somon ekmeğe öyle herkes alamaz evde bu kadar insanı doyurmak için ekmeğe yapacak,yemek pişirecek insan lazım. Bağ bahçe sulanacak insan lazım.

İş te 1960-1970 yıllar bu koşuşturmalarla geçiyordu.Bir taraftan günlük işler yapılırken bir taraftan da kışa hazırlanmak gerekiyordu.Çünkü yaz çabucak gelip geçer insanlar ve hayvanlar ne bulursa yer ama eğer yeterli hazırlık yapmamışlarsa kışın açlık kapıda hazır beklerdi.Bunu iyi bilen Babam, Annem daha ilk günden işi sıkı tutar ona göre çalışırlardı.

Ev horantası için un,bulgur,düğülcek,yağ,gendime,pestikan,elma-erik dut kurusu,kavurgalık buğday gibi yiyecekler hazırlanırken ,hayvanlar içinde saman arpa,kes ,yonca ve çayır otları yazdan temin edilirdi.

Bizim tarlamız az olduğu için ekin çok ekemezdik.Ekip biçmek için takım taklavatımız da yoktu.Sanırım bir yada iki kez bir akrabamıza ektirdik.Harmanı öküz olmadığı için eşeklerle sürdük.Zavallı kulağı kesik eşek ne bilsin döven sürmesini.İkide bir durur basarsın çalı dikenini oda verir tekme,yi,ardından da bırakır dışkısını sapların üstüne.

Dolayısı ile samanı ve otun büyük bir kısmını satın alırdık.

Babam Tihminöğünden bir tarlanın çayırını almış.Tırpanla biçilecek şimdiki gibi balya aleti de yok toplanıp kalıçla burma yapılacak.Bu çayırı biçmeye insan lazım.O zamanlar Allah Rahmet eylesin Aşağı Telinden Yiğit lakapıyla anılır Topal Memet iyi tırpan sallıyor diye babam ona gitmiş anlaşmışlar çayır kaç dönüm bilmiyorum.Ama bir ucundan bakınca diğer tarafta tırpan sallayan Mehmet amca karıca gibi gözüküyor.

Bu ot bir kişinin biçmesi ile biteceğe benzemiyor.

Bende Mehmet amcaya yemek götürüyorum.Biçtiklerini de tırmıkla burma yapmak için topluyorum.Mehmet amca sürekli bu işi yaptığı için belirli bir disiplin içinde çalışıyor.Arada bir tırpanı çekiçliyor,masat atıyor.Elinin tersi ile akan terini siliyor.Bir ara kafasını kaldırdı güneş tam tepemizde öğlen olmuş ben bir namaz kılayım az sonra gelirim dedi.Tırpanı biçilen otların altına koydu tarlanın altında sakın sakın akan (ırmak)Tohma suyunun kenarına vardı .Avuç avuç suyu alıp güneşten yanmış yüzüne boynuna sürdü.Abdestini aldı daha ilerde bulunan kavak ağaçlarının altına namazını kılmaya gitti.

Ben biraz otları topladım ama aklım hep tırpanda o zamana kadar ot biçmemişim.İçimden tırpanı alıp otu biçmek bir an önce bitirmek geçiyor.Sonunda içimden gelen ses galip geldi etrafıma baktım kimse yok.Mehmet amcada namaz kılıyor.Tırpanı aldım şöyle bir iki salladım baktım oluyor.Başladım biçmeye.Öyle bir dalmışım ki Mehmet amcanın namazı kılıp geldiğini ve beni gözlediğinin farkında bile olmadım.Tapılın başına varmışım.Bir den kolay gele oğlum sesine döndüm ki Mehmet amca.Yaptığım ayıpmış gibi utandım.Başımı öne eğdim.Tırpanı olduğum yere bıraktım.Mehmet amca kaldığı yerden yine kendi bildiğince biçmeye başladı.Bense kafama koymuştum.Yeni bir tırpan alırdığımı babama ve bende ot biçeceğim.Eve döndüm babama anlattım.Sen biçemezsin,Tırpan sallamak kolay değil dedi.

Baktım babam almayacak bende komşulara gidip babam biraz ot biçmekte tırpan istiyor dedim. Tırpanı aldım ve ahıra sakladım.Ertesi gün Mehmet amcanın yemeğini aldım ahırdan tırpanı da vurduğum sırtıma vardım çayıra.Mehmet amcaya kolay gelsin dedim.Yemeğini verdim.Bende çayır biçeceğim seninle dedim.Tırpanı aldı çekiçledi,masatladi şöyle bir eliyle keskin olup olmadığını kontrol ettikten sonra verdi.Dikkatli ol bu şakaya gelmez dedi.

Başladık Mehmet amca önde bende arkada otu biçmeye.O tecrübesini kullanıyor bense cahilliğin verdiği gücü.Ben Allah ne verdi ise yükleniyorum Mehmet amcaya yetişiyorum o bir yolunu bulup beni durduruyor.İki tapıl o hızla biçtik.Ama Mehmet amcanın bu işten rahatsız olduğu anlaşılıyor fakat sesini çıkartmıyordu.
Zaman ilerliyordu, güneş tepemize dikilmiş ve çayırın nemi ve koku boğucu bir hal almıştı.Üçüncü tapılı yarısına yaklaşıyoruz ben arkadan sıkıştırıyorum.Birden Mehmet amca tırpanı elinden kaldırdı yere fırlattı ,uzun olan bacağının üstünde yükselerek” ulan eşşoğlu eşek ben buraya ölmeye gelmedim,al ne halin varsa gör “dedi.
Ben o bağırmaya hemen tırpanı attığım gibi ırmağa doğru koşmaya başladım.Suyun kenarında durdum geri dönüp baktığımda o öylece duruyordu kımıldamadan.Tam o sırada burnumdan ılık bir damlanın önce dudaklarıma oradan da elime damladığını hissettim.Sonra bu damlalar çoğalmıştı.Evet burnumdan kan boşalıyordu.
Beni uzaktan gören Mehmet amca sekerek yanıma doğru geldi.Burnumun kanadığını görünce korkma gel yüzüne biraz su sürelim dedi.İrmağın kenarına götürdü yüzümü yıkadı.İlerde bulunan kavak ağaçlarının gölgesine yürüdük beraberce.Burnumun kanamsı durmuştu.Ancak üstüm başım kan olmuştu.
Uzun süren sessizliğin ardından “bak oğlum bu sana ders olsun,büyüklerimiz tırpan öyle bir şey dikkat etmesen insana kan ışetir derlerdi,sen burun kanaması ile kurtuldun”dedi.

Ekrem MADENLİ

26.01.2010

ABOO OCAĞINIZ BATA

ABOO OCAĞINIZ BATA

Altı ahır olan 2 katlı Galagilin eve ulaşmak için namı değer sevgili Avcı Mehmetlerin evinin yanından ve Yiğit namı ile anılır Baytar Mehmetin kapısının önünden Çalık bekirin tedirbeye doğru inen yoldan Zarife teyzenin kanatlı kapısını teğet geçip yokuş aşağı daracık bir sokaktan ilerlemek gerekir.Kapıya varmadan burnuna keskin bir iğde çiçeği kokusu gelir.1900 yılların başında sanırım yapılmış bu ev.Aslında ev demek ne kadar doğru bilmiyorum.Çünkü evden ziyade birkaç evin oluşturduğu bir topluluk.Zamanla bazı bölümleri yıkılmış.Yapıldığı zamanlar parmakla gösterildiği kesin.Telinde orman olmamasına rağmen tavanları ardıç ağacından yarma şeklinde tahtalar ve o tahtaları taşıyan hezanlar var.Evin kurulu olduğu yer çok bayır olduğundan kuzeye bakan kısım ile güneye bakan kısım arasında büyük yükseklik farkı var.O nedenle de kuzeye(yokuşun başına bakan kısımda yer alan odalar 6 basamaklı merdivenle çıkılıyor.Bu merdivenlerin altı boş.Seferberlik dönemlerinde bu bölüme yiyecek saklarlarmış sanırım.Biz bu evi bir süre göçebe hayatı yaşadıkdan sonra ((Şabbey)ismini hatırlayamadığım için lakabını yazmak durumunda kaldım özür dilerim.)satin aldık.

İlk kez bu eve geldiğimizde çok sevinmiştim.Çünkü bizim yaşadığımız yer köyden oldukça uzakta Gübünderesi mevkiinde ve tamamı iki komşudan ibaretti.O nedenle de hep köyün ortasında bir evimizin olmasını istemişimdir.Altta dört bölümden oluşan ahır.Üstte ise döner bir merdivenle çıkılan dört oda ve bir salondan ayrıca evin üstüne çıkmak için bir merdiven ve tandırlık.

Bu evde 100 civarında koyun,15-20 civarında keçi,1-2 eşek ve yıldan yıla değişen inek ten oluşan hayvanlar ve 15 nüfuslu bir aile hep beraber uzun yıllar yaşadık.

Yazları hayvanlar yaylaya bizlerde bağa bahçeye gider kışa hazırlık yapardık.Zamanın nasıl geçtiği belli olmazdı.Ancak yatarken birbirimizi göre bilirdik.

Kışlar daha zor geçirdi. Koyunlar kar yağdığı zaman dışarı çıkamaz evde yazdan hazırlanan gazel,saman,kes ve kırma verilerek beslenirdi.Bu iş oldukça zor ve zahmetli bir iş.Kar bazen o kadar çok yağardı ki hayvanlar suya bile gidemez evdeki kürünler de ve teştlerde sulanırdı.

İşte yine böyle karın çok yağdığı bir kış mevsimi yılını tam hatırlamıyorum. Koyunların yemini suyunu vermişiz o zamanlar elektrikler yok gaz lambası ile aydınlanıyor ev.Televizyon yok kitap zor bulunuyor bulunsa da lamba ışığında okumak çok zor.

Bu uzun kış gecelerini geçirmek için çeşitli çareler aranır. Komşular bir birine oturmaya giderler.Allah ne verdiyse yazdan kalma elma,ceviz dut kursu,kaysı kurusu varsa çıkarılıp yenilir.Kavurga kavrulur.Gogut dövülür ve gecenin finalinde de pişmaniye yapılır.

Tabi bu pişmaniye işi o kadar kolay değil. Pişmaniye yapa bilmek için önce şeker lazım o zamanlar çok zor bulunuyor eğer bulunmazsa da pekmezden yapılmaya çalışılıyor.Şekeri buldunuz bunu yapmasını bilen insanlara ihtiyaç var diyelim onu da buldunuz bu kezde gıvamı korumak için karda bekleme lazım.

Biz kafaya koymuşuz pişmaniye yapmayı şekerden mi olsun pekmezden mi diye düşünürken gözüm karın o beyazlığında karşı komşumuz Gülender teyzenin karla kaplı damının üstünde bir karartıya takıldı.Gözümü oğuşturup bir daha baktım.Evet yanlış görmemişim orda bir tepsi duruyor.Hemen orda bulunanlara sizde benim gördüğümü görüyormusunuz dedim.Bu olsa olsa pişmaniye gıvamı tepsisidir.Hadi bir hanek çıkararak dedik.Yavaşça kalktık davarlara bir bakalım diye .Dışarı usulca çıktık.Kar yağışı durmuş yıldızlar çıkmış hava çın çın.Duvarı dibinden gizlene gizlene tepsinin bulunduğu yere yaklaştım,çevreye şöyle bir göz attım.Kimseler yok.Gülender teyzenin evinden bazı sesler geliyor.Tepsiye elimi uzattım tam almak üzer iken birden bir kapı açıldı ve Gülender teyze şu gıvama bakele olmuşmu oğlum dedi.Ben korkudan ne yapacağımı şaşırırdım duvarın dibine çöktüm. Çocukların hangisi idi bilemeyeceğim tamam ana dedi.Tepsiye doğru geldi şöyle bir çevirdi sanırım.Biraz dan olur ana dedi.Hep beraber içeri girdiler.Ben soğuktan donmak üzere olan ellerimi nefesimle birkaç kez hohladıktan sonra yavaşça kalktım ve tepsiyi aldığım gibi kendimi eve zor attım.

Evin alttarafında karın içine koyduk ve içeri girdik.Biraz sonra komşuda bir vayvili koptu.Amanın bizim gıvamı çalmışlar diye.Tabi bizimkiler pencereden komşuya sesleniyor hiçbir şeyden habersiz” amanın ocağınız bata kim yapmış kedi köpek götürmesin “ diye .Biz de kıs kıs gülüyoruz.Şimdi tam olarak hatırlamıyorum.O gıvamı ne yaptık.Ama uzunca bir süre bu konu Gülender teyze ve bizim aile arasında tatlı bir anı olarak konuşuldu.Gülender teyzeye Allah uzun ömürler versin.Çok iyi bir insan ,tabi oğulları İsmail ve Haki ŞEKERCİ de öyle.Sağlıklar diliyorum onlara.Aslında bu yaklaşık 45 senelik bir konu yanlış hatırladığım yerler varsa şimdiden özür diliyorum.

AYIRCA AVCI MEMET`E ,CALIK BEKİR` E ALLAHTAN RAHMET DİLİYORUM

EKREM MADENLİ

04.04.2010

GURBET NERE SILA NERE

Aslında gurbet ve sila kavramının bir sözlük anlamı birde yaşanan bugün algıladığımız yaşanan anlamı var.Evet sila doğduğun yer ama doğduğun yer de eşin dostun,tanıdığın kalmamışsa yada varda seni artık tanımaz olmuşlarsa,özlemin çekip silam diye nice uzak diyarlardan gelmişsen ,selam verecek veya selam alacak birileri yoksa ,o zaman sila insana gurbetten daha fazla acı veriyor.Ama tabi ki kimse kalmasa da orda yaşanmışlık var atanın babanın izleri var.Bu da özlemlerin en büyüğü.Taşlara,su içtiğin pınarlara,yürüdüğün tozlu yollara,ateşinde yufka ısıttığın kındığa,kengere,kevene,nevruza ve purçalığa bakıp duygulanıyor ve onlara hasret duyuyorsun.Yada öyle sanıyoruz.Belki de özlem duyduğumuz bütün bunlar değil de onların arkasına gizlenen çocukluğumuz olabilir.Bizler gurbetteyiz diye biliyoruz bizim çocuklarımızda Kıvırcık Alinin türküsünde dediği gibi üçüncü gurbetteler.Sanırım esas onlar silada mı ,gurbetteler mi onu anlamaya çalışıyorlar.

Sevgili dostum sağlıcakla kal,sıla hasreti olmadan gönlünce yaşa.Selamlar

Ekrem MADENLİ

2010

AMANIN KOMŞULAR GADANIZI ALAM BİR KÜREK BULUN

Gök pınarın deli gibi çağladığı, her baharda etrafını yıkıp geçtiği yıllarda bahçeleri sulama amaçlı açılan arkların bentleri yıkılır, konu komşu toplanıp bentler yeniden yapılırdı. Bazı yıllar yeterince su tutulur bazı yıllarda da istenen miktarda olmazdı. Bağ bahçe yazın kavurucu sıcağında sürekli su isterdi. Zamanında yeterli su verilemezse, hıyar, çele başta olmak üzere sebzeler hemen bozulurdu. O nedenle de zor bela ekilen bu ürünlerin bakım ve sulama işi çok önemli idi. Bazen komşu komşu ile su yüzünden tartışır kırgınlıklar yaşanır. Hatta evde büyükler ile çocuklar arasında birkadar olamadın bak onların hıyarları çeleleri göm göğ elin çocukları cin gibi hiç suyunu eksik etmiyor diye tartışmalar olurdu. O günün çocukları da bu sözleri işitmek ve erkekliğini ispat etmek için erkenden kalkılır kimseye görünmeden suyun başına gidilir yer kurusun kurumasin hemen çele hıyar ve diğer meyve sebzeler sulanırdı. Tabi birde bahçeniz suyun bendine yakınsa şanslısınız. Sizin bahçenizden aşağıda su sulayanlar olsa bile arktaki suyun bir bölümü bahçeye salar işinizi görürsünüz. Eğer sulama yapan insanlar farkına varırsa su çoğaltmaya, ya o gelirken gizlenirsiniz yada taşmış mı ya hay Allah dersiniz. Akan suyun önünü tıkarırsınız. O da üç maşara yeri sulayamadım daha dünya kadar yapacak işim var diyerek sitemini belirtir. Birde yöresel olarak birkaç sevgi sözcüğünü söyler.....yediğim suyu kesme emi diyerek giderlerdi.

Uyuz pınarında bir kısmı arkin üstünde bir kısmı da arkin altında ; içinde daha çok misket elma, vişne, ceviz ve dut ağaçlarının yer aldığı bahçemizde ağaçların seyrek olduğu yerlere hıyar, çele , patates vs ekmişiz. Evdeki on çocuk için akşamdan iş bölümü yapılmış kimi koyunları yayacak, kimi kuzuya gidecek kimi dut sallayacak ağbim de uyuz pınarında bahçeyi bekleyecek ve sulayacak. Sabahleyin erkenden koyun, kuzu gitti ardından ağbim bahçe beklemeye gitti bizde tenekeleri ve yamalı bez örtüleri aldık dut sallamaya indik. Evde horanta çok olduğunda ekmek yetiştirmek çok zor olduğundan Rahmetli annem her gün havşada yer alan ocakta kuşluk vaktine kadar yufka ekmek ve bulgur pilavı pişirir sonrada bize gelip gereken talimatı verdikten sonra yayık yaymaya giderdi. Yayık yayılıp tereyağı ve ayran olduktan sonra iki yufka bir sahan bulgur pilavını bohçalayıp al bunu ağbine götür, bak bakalım bahçeyi de sulamış mı yoksa gene çimmeye su çatına mı gitmiş derdi. (Suçatı: Gökpınar ve Gübünderesinden gelen suyun bir birine kavuştukları yere verilen ad. Burası öyle bir yer ki anlatması çok zor. Gökpınar suyu çok berrak, temiz ve soğuk. Gübünderesinden gelen su ise Gürünün atıklarından dolayı hem kirli hem de su az olduğundan Gökpınara göre çok ılık olurdu. Bizler buraya gelir işliklerimizi çıkarır bacağımızdaki uzun donla suya atlar önce soğuk olan tarafa sonrada sıcak olan gübün suyuna daldık. Sudan çıktığımızda dişlerimizin takırtısını bahçede çalışanlar bile duyardı.) Elimdeki bohçayı sallaya sallaya Hanifinin bahçesinden geçtim , Rağıp amcanın üzüm bağının üstündeki cılga yoldan zıplaya zıplaya yürüyüp gayalılık mevkiini geçip Uyuzpınarı vadisini ne koşarak indim. Ağbim açılmış eğri misket elmanın dibinde dört gözle beni bekliyordu. Ben bohçayı açarken oda üst maşaradan beş altı kök soğan söküp geldi. Soğanların yeşil kısmını koparıp attıktan sonra kök kısmına bir yumruk vurdu . Soğan birkaç parçaya ayrılırken çücüğü bana doğru fırladı. Annem kaşık koymayı unutmuş mu yoksa kaşık yetmediği için mi bilmiyorum ama biz bulgur pilavını yufka ekmekle bir solukta yiyip bitirdik. Ağbim karnını doyurduktan sonra bahçeyi sulayıp sulamadığı sordum. Başladı kahkahalar atarak gülmeye . Gülmekten konuşmıyor. Gomsular bir kürek diyor ama gözlerinden gülmekten yaşlar akıyor. Ben ne olduğunu anlamaya çalışıyorum fakat o gülmekten konuşmıyor. Sonunda gözlerinden akan yaşı elinin tersi ile sildi. Yeniden anlatmaya başladı. Sabah gelir gelmez suyu hemen bahçeye çevirmiş, biraz suladıktan sonra Hocagilin Duran (Duran ağbi) gelmiş kendisinin su suladığını söylemiş ve suyu kesip gitmiş. Tabi ağbim çocuk bir şey diyememiş. Duran ağbinin bahçesi ile bizim bahçe arasında yirmi dakikalık yol var. O gittikten bir süre sonra önce suyun bir kısmını kesmiş sonra biraz daha derken nerde ise tamamını kesmiş. Başlamış misket elmaların dibinde oynamaya. Oyuna dalıp suyu unutmuş. Duran ağbi bir süre sonra bir sinirle gelmiş ki sormayın gitsin. Burnundan soluyor. Ama bizi çok sever sağolsun. Ağbin elmanın dibinde duruyor. O suyu kesmeye çalışıyor. Ama küreğini getirmeyi unuttuğu için eliyle otları koparıp göğerin ağzını tıkamaya çalışıyor olmuyor. Arada bir kalkıp bağıryormuş komşular gadanızı alayım bo.....döküyüm şuralardan bir kürek bulun diye bağıryormuş. Tabi ağbim küreği verir mi. Hem korkudan hem de suyun kesilmesini istemediğinden. Ağbimin korkulu bakışları arasında zor bela suyu kesmiş. Suyu kesersen Sultan başıma söylerim seni deyip gitmiş. Kulakları çınlasın Allah uzun ömürler versin Duran ağbiye. Onu çok seviyoruz. Selamlar saygılar.

19.12.2009

Ekrem MADENLİ

Kaynak : Ali MADENLİ

Bu gün babalar günü

Babacığım bazen seni hatırlamaya anlamaya çalışıyorum

Neleri severdin nelerden hoşlanırdın bilmiyorum

Beni severmiydin onu da bilmiyorum

Ama içimden her babanın sevdiği kadar sevdiğine inanmak istiyorum

Aslında çok anılarımızın olduğunu da söyleyemem

şu bir gereki bizi a bırakmamak için çalıştığın didinip durduğunda bir gerçek

Hiç unutamadığım şeylerden biri grnden her gelişinde karpuz ve açık ekmek getirip bize yedirdiğin..

Öyle çok hoşlanırdım ki ama nedense bunu hiçbir zaman seninle paylaşamadık.

şu an sağ olsaydın belki sana bir hediye alırdım,ne olurdu bilmiyorum ama içimden öyle geçiyor.Hediye almadım

ama sana allahıtan rahmet diliyorum ,eğer tanrım duyarsa beni mekanın cennet olsun dileğimi

iletiyorum.verebileceğim hediye bu dilerim yerine ulaşır cennet bağında gller içinde yaşarsın.

20/06/2004

SAĞA ŞAKA EDİYURUM

Bizim karalazlardan Dursun askere gider.Kimi kimsesi yoktur.Kendisi ile askere gidecekler için konu komşu toplanır çörekler pişirir börekler yaparlar,otobüs terminalini bayram yerine çevirirler.Ama Dursun`un bırakın yakınlarının gelmesini ardından el sallayanı bile olmaz.Varır birliğine teslim olur.Orda da karşılayanı Mehmet onbaşidan başkası olmaz.Mehmet onbaşıda sert mi sert bir askerdir.Dursun`a giysilerini verir yatacağı yatağı gösterir gider.Dursun bir beden küçük askeri kıyafetini giyer ama onbaşısına bunu söyleyemez.Günler gelip geçmekte,hafta sonlarında çarşı iznine çıkmaktadırlar.Bu izinler sırasında Dursun tavlaya merak sarmıştır.Arkadaşı olmadığı için kendi kendine oynamaya başlar ,kışlaya dönmeyi unuttur.Onbaşı eratı sayar, Dursun yok.Telaşlanır diğer askerlere sorar gittiği yeri öğrenir.Hiç zaman kaybetmeden sahildeki kahveye gelir,bakar Dursun bir masada oturmuş hem konuşuyor hem zar atıyor.”hadi kemik,hadi yovrum”onbaşı biraz seyrettikten sonra,dursuun diye seslenir,Dursun sesi tanımıştır.Hemen ayağa fırlar, emredin komutanım der.

-Onbaşı ne yapıyorsun diye sorar

-Dursun”tavla oynuyorum “der.

-Onbaşı oğlum kiminle oynuyorsun diye sorar.

-Dursun “kendi kendime”der ve zarları alır önce tavlanın bir tarafından zarı atar dörtcaar gelir ve keyifle oynar,sonra tavlanın diğer tarafına geçer sallar zarları bileğini öper ve atar,dübeş gelir hey !yavrum hey der ve yine oynar.

-Komutan sinirle Dursun a asker rahat der.Dursun zarları bırakır hemen pantolonunun palaskasını çözmeye çalışır.

-Komutan ne yapıyorsun aptal herif der.

-Dursun “rahatlıyorum komutanım” der

-Komutan oğlum öyle değil askerlik biçimi rahat der.Dursun ayaklarını bir adım açar ve rahat duruşunu komutana gösterir.Sonrada etrafa bir göz attıktan sonra “komutanım aslında ben bunları biliyorum sağa şaka ediyorum”der.

[italik]

şimdi kuyruğu dik gözü çakmak çakmak

Her toplum kendi insanına birçok övgü dolu özellikler izafe edilmiştir.Misafir perver,saygılı,sevecen,belli bir yaşa gelmiş olanlara bilgelik bunlardan hemen akla gelen bir kaç. Elbette bu övgülerden çok daha fazlasını hak eden ,gerçek ten bir lokma ekmeğini bir bardak su ile herkesle paylaşabilen ,bütün Dünyaya hoş görü,sevgi,aşk gibi güzel değerleri n dersini veren Mevlana,Hacı Bektaş Veli ,Yunus Emre gibi insanlarımız var.Ancak bunu abartarak her yaşlıyı bilge,her hırkacıyı derviş sanma ,her söylenene evet efendim diye bilen,kendi hakkını arayamayan,genellikle yeterli bilgiye sahip olmadığı için takım elbiseli bir insanın karşısında şapka çıkarıp hazırol,a geçen,siyah otomobi gördüğünde yol açan,kendisinden belkide yaşça çok küçük birisine kafasında takke veya örtü var diye yer veren insanların var olduğu yatsınamaz bir gerçek.

İnsanlara hak etmediği bir değeri o insanlara iyilik değil kötülük etmektir.Öreneğin:Hayatında hiç güreş yapmamış iri kıyım birine;Aslanım be sende bu boy bu pos varkeno kim oluyor be vallahi tuttuğunda yerle bir edersin ,goçum benim.....

Bu övgüyü alan da gerçekten kendinde böyle yeteneğin olduğu duygusuna kapılması,daha da ilginç övgüyü yapan kişinde belirli bir süre sonra buna inanmaya başlaması tam bir kara mizah örneği.

Dünyanın insan eli ile kirletilmemiş,hayvanların özgürce yaşaya bildikleri alanda ;Aslan ava çıkacak etrafını şöyle bir kontrol etmiş uzakta çalıların arasında bir geyik tam ağzına layık otluyor,onun yakınında da kurt dolaşiyor,Aslan kurda yanaşmış kurt kardeş bak bakalım kuyruğum dik duruyormu,gözlerim çakmak çakmak olmuş mu ?evet kiralım kuyruğunuz dik gözleriniz çakmak çakmak demiş.Aslan hamlesini yapmış geyiği bir pençe darbesi ile yıkıp sonrada parçalayıp yemiş.

Kurt bakmış bu iş çok hemen yandaki tilkiye çabuk buraya gel diye bağırması tilki korkarak kurda yaklaşmış:

-kurt bak bakalım kuyruğum dikmi?Tilki ne desin korkudan dik kardeş demiş.

-Kurt bak bakalım gözlerimde çakmak çakmak mı?

-Evet kurt kardeş demiş.

Kurt şöyle bir gerinmiş ilerde çayırdaki otlayan ata doğru koşmuş.At otlamaya devam edmiş.Kurt ata seni yemeye geldim diye seslenmiş.At kurt kardeş madem yiyeceksin beni arka ayağıma diken battı çok acıyor onu çıkarda öyle ye demiş.Kurt hemen olur deyip atın arkasına geçmiş,at öyle bir tekme vurmuş ki kurt metrelerce ilerde duran tilkinin yanına düşmüş.Tilki o kurt kardeş bak şimdi kuyruğum dik gözlerin çakmak çakmak olmuş diye gülüp gitmiş.

yol anısı

YOL HATIRASI

Arabamda direksiyon başındayım
Bir yandan kıvrılarak giden yolda
Gürültüyle sağımdan solumdan geçen
Kamyonlara bakıyorum
Bir yandan da
Göz ucuyla uzak yamaçlarda
Küçük tepeciklerin ardında önünde
Yaz gününde bacasından duman tüten
Toprak damlara
İçime bir hüznün doluyor
Yaşadığım yeri düşünüyor
Buralarda nasıl yaşıyorlar diyorum,
Arabamı yolun kenarına çekip
Kendimi emniyete aldıktan sonra
O yamaçlara doğru birkaç adım atıyorum
İçime mis gibi bir taze ot kokusu
Arada da bir esen rüzgarla
Kekik kokusuyla karışmış
Çıngırak sesleri ve köpek havlamaları geliyor
Hemen biraz ilerde birinin elinde uzun bir sopa
Diğerini avucunda bir tutam tuz
Yüzleri tozdan güneşten elleri topraktan çatlamış
İki çocuk
birkaç oğlak üç beş kuzuyu otlatıyorlar
arada bir duruyor sonra ellerindeki sopayı yere vuruyor
kuzu ve oğlakların istedikleri yöne doğru gitmesini
sağlıyorlar
kuzular ve oğlaklar otlarken de
bir kaç taşı üst üste koyup
bir kaç metre geriye çekilip üst üste konulan taşlara
nişan alıp taş atıyorlar taşları kim devirirse
oyunun galibi o oluyor.
Ben yolda olduğumu hatırlayınca
Burada durmama sebep olan hüznünden
Eser kalmadığını hatta burada yaşayan insanları
Ne kadar şanslı olduklarını
Düşünmeye başlıyorum.
Bu güzel manzaraya ve oyuna dalarak kuzularını
Unutan çocuklara bir kez daha bakarak
İnsan nerde yaşıyorsa orası onlar için değerli ve güzeldir.
Önemli olan yaşanılan yeri benimsemek
O toprağa orada canlı cansız ne varsa hepsine
Saygı duymak
Belki de mutluluk bu ifadenin içindedir.
Yüzünü kazmayla kazarsınız yol verir
Fidan ekersiniz gül verir
Üç beş tohum atarsınız bol verir
Koyunu keçisi her baharda döl verir
Sen unutsan da o seni unutmaz
vefalıdır
sana kucağını açar
Bağrına basar
Üzerini örter
Yazın kuraktan
Kışın soğuktan
Riyakarlardan
Namussuzlardan korur.
Üstünde çiçekler açar koksun diye

Belki sabahları birkaç damla göz yaşı döker

Yoksun diye.

İçimi saran tuhaf bir duygu ile arabama binip yola devam ediyor.

Ekrem MADENLİ

05/10/2013

Konya gezisi

2013 güzel bir güz mevsimi,okulların açılış kargaşasının sonuna doğru ilaç gibi bir tatil .Kurban bayramı na yarım gün idari tatil eklenince 9 gün lük bir dinlenme ve akrabaları ziyaret imkanı doğdu.Bu fırsattan yararlanarak Konya yollarına Sibel Kızım Cemil oğlum cuma günü İstanbuldan geldiler sabah kahvaltımızı yapıp yola çıktık.Ağaçlar sonbaharın en tatlı rengine bürünmüş bir lısmı yerlere dökülmüş birkısmı dallarda altın sarısı renkteler.Bursayı otoyoldan çıktık inegöl uludağın kanatları altında yeşilin tüm tonları arasında yerini almış,güzel mobilya mağaları ilede insanların ilgisini çekmeye devam ediyor.Aracımıza gerekli yakıtı alıp,osmanlının doğduğu yere bozhüyüğe doğru yol alıyoruz.Boz hüyükte seramik fabrikalarının dumanı bizi karşılıyor.YHT yolunun yapımının devam ettiğini ilanlarından anlıyoruz.Bu yol ankara İstanbul hızlı tren yolu.Çevre yolunun solunda ve sağında çok sayıda mağazalar ve dinlenme yerleri yeralmış.Hızla ordan geçiyoruz ve Kütahya yoluna sapıyoruz.Yollar gidiş geliş biçiminde yapılmış bazı yerlerde yapım çalışmaları devam etmektedir.Kütahyanın girişi kalabalık insanlar bayram ziyaretine çıkmışlar.Afyonkarahisar sapağından sapıyoruz müthiş bir trafik fabrikaların çıkış kapılarında biraz bekliyoruz.Sonra Afyonkarahisara doğru yol alıyoruz.Bizimkiler hangi durakta duralım diye kendiaralarında tartışıyorlar çünkü afyonun suçuk döneri favori yemegimiz.Afyonun girişide Kütahyada olduğu gibi gerçekten inanılmaz bir trafik yoğunluğu var.Sibe endişeleniyor ya suçuk döner kalmamışsa diye.Kırmızı ışıkta biraz bekleyip geçtikten sonra kolaylı mola yerine giriyoruz,zorlukla bir park yeri bulup aracımızı park ettikten sonra tesise giriyoruz.İhtiyaçlar giderildikten sonra güzel alış veriş yerlerini gezdik.Haşhaş ezmesini aldık lokum yapmak için.Sonra çıkıp suçuk dönerlerimizi ismarladık.Tuba ve Ramazana da aldık dönerin yanında ayranımızıda afiyetle içtikten sonra torunun özlemi ile yola koyulduk.Bu yolculuğun engüzel bölümüne geldik.Yolun her iki yanında elma,armut ceviz,erik,ayva ve daha birçok meyve ağaçlarının yer aldığı doğa harikası yerler.Bir satış çadırının önünde durduk.Çok güzel elmalar ve ayva aldık.Köroğlu dinlenme parkından.Buranın ilk sahibinin gözleri çok iyi görmediği için bu adı almış.Elmalardan birertane yedikten sonra yola koyulduk.Ilgın,kadınhanı ilçelerini geçerek konyaya girdik.Konya içinde hız sınırlaması olduğu için dikkali yolalamaya çalışırken nevigasyondan gelen seslere kulak kabartık samiye hanımın gözü nevigasyonda benimde kulağım onda adrese yaklaşırken bir dönemeçte yolu karıştırdık.Şehir içinde bayağa bir dolaştıktan sonra Ramazan oğlumun telefondaki yönlendirmesi ile evi bulabildik.Kucaklaşıp hasret gidermeye çalışırken zeynep miray bizi unutmuş olduğu için ağladı uzunca bir süre böyle devametikten sonra koklayıp öpebildik.Çok güzel bir duygu Allah herkesi sevdiklerine kavuştursun.Bayram günü erkenden Selcukluya gittik yoğun bir trafik herkes kurban kesmek ve almak için bu bölgeye akın etmiş.Zor zar Ramazanın büyük ağbisi Ömeri bulduk oğulları ve bir akrabası ile birlikte kurban kesim işi yapıyor.Etraf okadar rahatsız edici bir görüntü varki anlatılması mümkündeğil.Kesim işi açıkta yapılıyor.Birtarafta büyük baş hayvanlar bir tarafta küçükbaş hayvanlar hertaraf kan .Kesilen hayvanları diğer satışa getirilen tüm hayvanlar saatler boyunca seyrediyorlar.Hertaraf sakatat,işkembe,ve işkembelerden boşıtılan atıklarla dolu.Büyükbaş hayvanları yatırmadan arka bacağının birine zincir bağlanıyor ve motorla yukarı çekiliyor ve hemen yanda bekleyen kasap bıcağı sallanmakta olan hayvanın boynuna çalıyor.Kanlar aradabir fırça ile temizlenmeye çalışılıyor.Havada öyle bir koku varki insan zorunlu olmadıkca bir dakika bile duramaz.Genel duruma bakınca Mohaç meydan muharebesi gibi bir durum var.O arada büyük bir boğa gözleri bağlı kaçıyor 7-8 kişi üstüne atlıyor bir kaç çiti devirdikten sonra devriliyor.Tekbire veya kibleye dönme gibi birdurum olmaksızın bıçak boğazına saplanıyor.Bu arada çok sayıda değişik adlar altında deri isteyen işkembe kelle isteyen kişi ve kurumlar sürekli koşuşturuyorlar.Kurbanı seçiyoruz 400 tl ye anlaşıyoruz.Kesim yerine getirirken bir anormallik fark ediyoruz.Hayvanı yatırıp ayaklarını bağladığımızda o bölgenin iltihaplandığını fark ettik.Sonra götürüp değiştirdik.Aynı fiyatla yenisini aldık ve kestirip temizlettikten sonra arabanın bagajına koyup eve döndük.Allah Kabul etsin

ekrem madenli
2013

İttir Ürür

İttir Havlar

Gavurçayırının Elbistan tarafına bakan üzerinde sadece Geven ve Gındık bitkisiyle kaplı Goyaktayız bir Ağustos gecesi ,zifiri karanlık,babam sürünün bir ucunda ben bir ucundayım.Havadaki hafif esinti kelek seslerini acemi annenin ninnisi gibi etrafa dalga dalga yayıyor.Otlamaktan yorulan koyunlar yediklerini sindirmek için geviş getirmeye başladıklarını fark ediyorum yanlarından geçerken.Gözlerimizde uyku ağırlığı bacaklarda sabahtan dut sallamanın yorgunluğu ile davarın bir an önce koyakta toplanmasını istiyorum.Babamsa sırtında abası elinde alıç ağacından ütölmüş değneği ha bire hoo hoo diye sesler çıkararak koyunları canlı tutmaya çalışıyor.Ancak sürünün davranışlarında her zamankinden farklı bir şeyler seziyorum.Babama doğru yaklaştım baba hayvanlarda bir gariplik var dedim”kulak asma dedi,kangal kırması köpeğimiz havlamaya başladı baba köpek havlıyor dedim”ittir havlar dedi,baba koyunlar üstüme üstüme geliyor etrafımdan ayrılmıyorlar dedim tuzu çok vermişsin dedi.Ben tedirgin bir halde sürünün bir o başına bir bu başına gidip gelerek hayvanları yatıştırmaya çalışıyorum.Babam koyağın ortasına doğru hareketlendi, sürüde peşinden .Bir kaç dakika içinde tüm sürü koyakta toplandı.Etrafımızda halkalar oluşturup yattılar.

Bende kulağı kesik eşeğimizin üzerinde bulunan kepeneğimi,heybedeki azık torbasını aldım ve babamın yanına oturdum.Çıkını açıp çökelek ve sünmüş peynir karışımını yufka ekmeğin içine koyup birer dürüm yapıp yedik.El yordamı ile etrafımızdaki taşları temizleyip keçeyi serdik .En yakınımızdaki koyunun ayağına ipin bir ucunu bağladık bir ucunu da bileğimize bağlayıp yattık.Keçenin örtemediği yerlerimize sivri sinekler saldırdığı için uykuya bir türlü dalamıyoruz.Bir sağa bir sola dönüp dururken koyağın alt tarafında bulunan koyunlar yerlerinden fırlayıp üzerimize basarak geçtiler.Babam elindeki tek kırma tüfeğini hayvanların geldiği yöne doğrultarak tetiğe bastı.Havayı barut kokusu sardı.Köpek de o yöne doğru koşmaya başladı.Kısa bir boğuşma sesi geldi.Sonra ses kesildi,ardından köpek sinleyerek geldi yanımıza .Birlikte dağılan sürüyü yeniden topladık.Sesin geldiği tarafa el fenerlerini tuttuk ama bir şey göremedik.Tan ağarıp ortalık aydınlandığında sürüye kurt geldiğini karabaş koyunun parçalanmış leşini gördük. Baba ben sana söylemişim der gibi baktığımda “oğlum herkes kısmetini yer dedi”

Ekrem MADENLİ

04/11/2013

eğitimde mevcut durum

[italik]Çala Kalem

Bu gün 15 eylül 2014byk küçük,fakir yoksul,beyaz tenli,esmer,kız erkek ,engelli engelsiz yüz binler hatta milyonlarca çocuk ev ortamından ayrılıp ikinci yuvaları olması gereken okullara doğru sabahın erken saatinde yola koyuldular.Bu oğle bir olayki hiçbir gurbet tanımı ilkkez annesinden ayrılıp sınıf kalabalığında yalnız kalmayı ifade edemez.Bu anlatılamaz ancak yaşana bilir.Minikler ilk kez gözlerinin önünde olduğu halde kaybetme korkusunu burada yaşarlar. Annenin elini bıraktığında artık her istediğinde ona dokunamayacağını,grdğu halde sarılamayacağını o zaman anlar.Bunun nasıl bir duygu olduğunu anlamaya çalışır.Aslında olan ilk kez insan aklıyla oluşturulan bir takım kurallardan başka bir Şey değildir. Bu ilk Őoku atlattıktan ve kapı kapanıp içeride kalabalıkta yalnız kaldıktan sonra çevresinde olup bitenleri algılamaya çalışır.Evinde olanlarla sınıfta olanları,anne babasıyla o an sınıfta bulunan eğitimciyi,ardından kendi kıyafet ile diğerlerinde olan giysileri ve daha sonra çantaları,dolapları,sukaplarını hasılı kelam görebildiği tüm nesleri,objeleri olayları kıyaslar.çocuklar bunları algılamaya çalışırken tepkileri kişiden kişiye çok değişiklik gösterir.Kendi hayal dünyasında yeni karakterler üretmenin yolunu tutarlar. Bu işin paydaşlarının beklentileri çocuğun ne hissettiği ile ilgili değildir.O ne düşünür ne hisseder,kaygıları neledir?

Milli Eğitim Bakanlığı kendi koyduğu çok güzel sözlerle hazırladıkları insan profilinin gerçekleştirilmesini emreder, ğretmen; kendine verilmiş bir programı uygulama çabası içinde,sınıfa girdiğinde hazırolda bekleyen,yaz deyince yazan,konuş deyince konuşan sus deyince susan ,söylediklerini yorum katmadan harfi harfine tekrarlayan bir ğrenci beklentisi,

veli ;komşusunun çocuğunda daha başarılı,kendisini zmeyen ,üstünü kirletmeyen ,kendinin olamadığı ama içinde hep olmak istediği meslek erbabı olmak için var gücü ile çalışan bir insan beklentisi içindedir.

Okul ncesi =1,+ilkokul=4+ortaokul= 4,lise=4,niversite =4-7 olmak üzere ortalama 17-19 yıllık bir zaman ki;insan ömrünün ortalama 75 yıl olduğu düşünülürse mrn beşte biri okullarda geçiyor.Bu süre nasıl yaşanacağı ,çocuğun gelişimine olumlu olumsuz i etkilerinin neler olacağı,kimsenin okda umurunda değil.

Devlet en az mesrafla kendi koyduğu kurallara bağlı,sorgulamayan,düşünce üretmeyen,hakkını aramayan,hak arayanın yanında olmayan uslu vatandaş istiyor.

Öğretmen sınavda 100 sorunun 100 n cevaplayan,söylenene harfi ile riayet eden,verilen ödevleri kendisine soru sormadan yapan,kendisinin sürekli konuştuğu ama çocukların konuşmadıkları,okuldan bir Şey istenmişse gününde yerine getiren sorunsuz ğrenci,

Anne baba;Yemeyip yedirdiğini,imeyip iirdiğini,onalı okutmak için anne saçını süpürge ettiğini baba da sırtındaki gömleğini satarak onlara iyi bir gelecek hazırlamak için uğraştığı sürekli vurgulayarak;kendisinin olamadığı doktor,mühendis,avukat,savcı,hakim ve daha ne kadar kendine göre güzel unvanlı meslekler varsa çocuğunun onu olmasını ister.

Eğer bu beklentiler gerçekleşmezse ;Devlet eğitimcilerin görevlerini iyi yapmadıklarını ifade ederek, Eğitimci;Velinin yeterince ilgilenmediği,okulun fiziki yetersizliklerini,mevcut programlarında yetersiz yada yanlış olduğu söyleyerek,

Veli ise ;Eğitimcilerin yetersiz olduğu,okul yöneticilerinin görevlerini yapmadıkları,Mevzuatların sık sık değiştiğini bahane eder ve kendilerinde hiç kusur aramazlar.

Her paydaş bir diğerini suçlayarak sorundan kurtulmanın yolunu arar.

Bu sorunun öznesi olan çocuklarında hiç fikri sorulmaz.Yıllarca bu kısır döngü devam etmektedir.Umarım

(olmayacağını bildiğim halde sadece bir temenni) en kısa zamanda öğrenciyi merkeze koyup onların beklentileri,ilgileri,istekleri dikkate alınarak bütün paydaşlar bir araya gelip istediğimizi yaptırarak,egomuzu tatmin etmek için değil onların istedikleri hedefe ulaşmalarının önündeki engelleri kaldırmak için kararlar alırız.

15/09/2014

Ekrem MADENLİ

seni çok seviyorum meleğim

Onlar gerçekten bir melektir.

Yeni yıla dünya güzeli torunum Zeynebim,kızım,damadım ve hayat arkadaşım ile Konya da merhaba dedik. Herkes gibi bizimde yeni yıldan beklentilerimiz vardı. Her şeyden önce sağlık sıhhat sonrada evlatlarımızın mutluluğu. Bir anne baba olarak bu yaştan sonra daha ne istene bilir. Öylede girdik ;uzun zamandır yağmayan kar yağmış.etrafımızı beyaza boyamıştı. Bir tanem sabah kalkıp yatağında şöyle bir sağa sola dönüp gülücük attıktan sonra beni yatağına davet ederek dede sende yat dedi. Benimde canıma minnet hemen yanına uzandım. Bir kolunu boynuma bir bacağına kafama doğru atarak bana dinazorları anlatırmısın dedi.(Konyada belediyenin yapmış olduğu bir park var ,geçen Aralık ayında oraya gezmeye gittik,orda çok güzel tarihi turistik yerlerin minyatürleri yapılmış önlerine konan elektronik kutulara dokunduğunuzda bu yerler hakkında bilgiler veriyor. Bu eserlerin bir çoğunu yeni görüyoruz. Torunumla nerde ise bütün butonlara bastık. O çıkan seslerden hoşlanıyor ,bense o bilgilerden yaralanmaya çalışıyordum. Sonra parkın ikinci bölümüne geçtik orda dinazorların maketleri yer alıyor ancak gerçekten devasa görünüşlü olan bu yaratıklar ses çıkarıyor kısıtlıda olsa hareket ediyorlar. Bunu gören piresesim etkilendi,biraz ağlamaklı olarak ordan çıkmak istediğini belirtti. Kızım ve damadım orda diğer bölüme geçtiler biz eşimle biraz daha bu nesli tükenmiş yaratıklar hakkında bilgi alıp oradan çıkarak yanlarına geldik. Ama piresesim korkmuş ve mutsuzdu onu teselli etmeye çalıştımsa da yeterli olmadı. O günden sonra ne zaman konuşsak bana Dinazorları anlatırmısın? diyor bende dilim döndüğünce anlatıyorum.)Kısaca anlattım ve piresesim güzel gözlüm,bir tanem nur tanem gel bak sana ne göstereceğim dedim. Kucağıma alıp camın önüne götürdüğümde aaaa kar yağmış diye sevindi. Biraz seyrettikten sonra balkonda yağın karları toplayıp küçük bir kardan adam yaptım. Gözlerini zeytin burnunu da havuç koyduk. Hava çok soğuk olduğu için o içerden bakıyor ve dede çok komik diye bağıyordu. Sonra içerden kahvaltının hazır olduğunu söylediler ve girip beraberce kahvaltımızı yaptık. Öğleye doğru apartmanın bahçesine inip biraz karda oynamak istedik. Hazırlanıp indiğimizde komşu dairede oturan çocuklar ve anneleri çoktan kardan adamları yapmışlardı bile. Bizi görünce hemen yanımıza gelen çocuklar Zeynep ile oynamaya ona da kardan adam yapmaya koyuldular. Zeynep ilk kez kara ayak basıyordu. O nedenle de önce teretdik etti ama diğer çocukların hareketlerini izleyince oda oyuna daldı. Kucaklayıp karın üstüne yatırdım beraber yuvarlandık. Sonar toparlanıp içeri girdik. Çok güzel bir gün olmuştu. Akşam okulların soğuk nedeni ile tatil edildiği açıklamasını televizyonda izledik. Sevindik. Ertesi gün kalktığımızda piresesimin biraz durgun olduğunu gördüm. Babası biraz ateşi var dedi. Ateş düşürücü şurup vermeye çalıştık ama içmiyordu. Doktorundan ertesi güne randövi aldık. Akşam ateşi daha da yükseldi.4 saat arayla zorla şurubu içirdik. O gece sanırım yaşadığım en uzun gecelerden biri oldu. Saat 8.20 gibi evden çıktık. Hastaneye vardığımızda ateşi 40 dereceyi bulmuştu. Doktoru henüz gelmediğinden acil den ateş düşürücü bir iğne yaptılar. Daha sonra doktoru geldi muayenesini yaptı bir filim çektiler ve enfeksiyon olduğu söyleyerek hastaneye yatması gerektiğini söyledi. Çocuk bölümünde yer olmadığından yetişkinler bölümünde bir oda ayarladılar. Kısa bir süre sonrada çocuk bölümüne aldılar. Antibiyotik ağrı kesiciler verdiler koluna da serum taktılar.İlk gece ateşi bir türlü düşmedi. Ayrıca bizdeki ateş ölçer ile hastanedeki ateş ölçer çok farklı değerler veriyordu.Biz ölçüyoruz 40 derece onlar ölçüyor 36-37 derece sürekli olarak bunu dile getirdik sizin cihazınız yanlış dediler. Sabah biraz daha kendini toparlamış görünüyordu. Yanına oturdum önüne konulan oyuncak bilgisayarla oynamaya çalışıyor bir yandan da kafasını benden yana yatırıyor. Bir ara kafasını kaldırıp yanağına bir öpücük kondurdu. Seni çok seviyorum diyerek. Bu duygu asla tarif edilemez .O acılar inçinde eline serum bağlanmış iki buçuk yaşındaki bir tanem beni teselli etmeye çalışıyordu. O zaman anladım ki gerçekten de çocuklar bir melek. Başka nasıl açıklana bilir. Hayatım boyunca bunu asla unutmayacağım. Şimdi daha da iyi inşallah en kısa zamanda evine gelip kendi yatağında yatacak.Allah şifasını verecek piresesimin.09/01/2015 ekrem madenli

hatırlamak istemediğim anlar

Geçmeyen zaman

Öyle zamanlar varki saniyeler saatlere,dakikalar günlere,günlerde yıllara yıllar ise bir sonsuzluğa dönüşüyor.Sürekli bir yerlerde asılı olan saat denilen o metal yığınına bakıyorsun.Yıl 2015 çok soğuk olmayan bir 2 ocağı meteoroloji hava tahminlerinde bulunuyor.Hava soğuyacak kar yağacak diyor.İçten içe seviniyoruz kar yağacak,mikroplar kırılacak belki okullarda birkaç günlüğüne tatil edilir diye.Nerden bile bilirdik dileğimizin böyle noksansız tutacağını.5 Ocak günü havada bir soğuma ve buna bağlı olarakda hafif kar yağışı başladı.Havada kar taneleri bir birine nisbet edersesine uçuşuyor adeta dans ediyorlar.Bu manzarayı 5.kattaki evin mutfağının önünde bulunan elektrik direğinden sızan titrek lambanın ışığından izliyoruz.Diyoiuzki bu karda okullar tatil edilmez,daha çok yağmalı.Bir taraftanda çocukluğumda yaşadığımız kışları,kasım ayında başlayıp mart sonunda biten kar yağışlarını,1-2 METREYİ BULAN KAR örtüsünü açarak evin dışına zar zor çıkışımızı,okula uzak olan mezradan babamın kılavuzluğunda 3 kardeşin karalastikler giyerek bir dağcı titizliğinde hergün 3 km yürüyüşümüzü,okula vardığımızda rahmetli babamın başındaki tiftik şapkasını çıkararak öğretmen bey malum kardan dolayı geç kaldık demesini öğretmenin bizi alıp yanan odun sobasının yanında ısıttığını dilim döndüğünce anlatıyorum.Dışarda karda biraz hızlanıyor.Gece yarısı öğretmenlerden kızıma ve damadıma mesajlar geliyor.Kar yağışı nedeni ile okullar 1 gün tatil.Hemen yerel TV yi arayıp bulu yoruz haberin doğru olup olmadığını teyit için.Tv den alt yazı geçiyor.Kar ve soğuk nedeni ile okullar bir günlüğüne tatil.Bu bizde buruk bir sevinç yarattı.Niye birgün aslında birkaç gün olabilir diye.Ertesi gün karın keyfini çıkarmak için apartmanın bahçesine çıkıp azda olsa kar topu oynuyoruz.Kardan adam yapıp içeri giriyoruz.Akşama doğru yeni mesajlar yine tv lerden takip okullar yine tatil.Buna hiç de sevinemiyoruz.Çünkü prensesimizzn ateşi yükseliyor.Hemen ateş düşürücü şuruplar aklımıza geliyor,ama kıımız şurup içmekte zorlanıyor.Ağlayarak sızlanarak yarısı yere yarısı dışarı dökülerek içirebiliyoruz.Hemen doktorunun çalıştığı hastaneyi arayıp radevü alıyoruz .Ertesi gün için.O gece gerçektende saniyeler yıllara dönüştü zaman sanki durdu.Bu duyguyu yaşamayan asla anlayamaz.>doktor randövi saatinde hastaneye gidiyoruz.Orda kontrolde zatürre başlangıcı teşisi konuldu yatarak tedavi olması gerektiği söylendi yatışını yaptık kızım ve hanım refakatçi olarak kaldılar.Damatla biz gece saat 21 e kadar bekledik ve eve döndük.Özel bir hastane olmasına rağmen hijjen çok kötü.hemşireler duyarsız.Bir ateş ölçümünde bile bizi ikna edemediler.Biz kendi ateş ölçerimizle ölçü yoruz farklı onlar ölçüyor farklı.Lavabolarır kireç içinde.Asansörlerin temizlendiğini hiç görmedim.Kafeteryalarında klimalar çalışmıyor.üstelik 1 bardak çay 1,5 lira bir tost 5 tl 50 kuruşluk su 500 kuruş .2 gece kaldık çıkarkende bu kuruluşa 495 tl para ödedik.Fiyatlar en yüksekten hesaplanıyor hizmet se asgariden.Ayrıca birde burdaki pis ortamdan virüs kaparak çıktık.Şener şen bir filminde askere soruyor adinne şaban,babayın adı ne şaban şener şen oazman diyorki seni hiç unutmuyacağım şaban.Ulan diyor seni hiç sevmedim babanıda hiç sevmedim diyor.Bende bu hastaneyi hiç sevmedim.Ama bir yerde mecbursun.

anılar

çiçekli.ağaca kar yağdı.dallar şimdi hem çiçeği taşıyor hemde karı.ölen çocuğunu torbada sırtında taşıyan baba gibi.ne garip bir duygu öldüğünü bildiği halde ölmemiş san ki birazdan uyanacak kollarını açıp ona ilk günkü gibi sıcacık sarılacak.

Yıldızelindeki toprak damın avlusu oldukça geniş ve ortasında da bir çeşme var.taban düz değil yer yer farklı yükselteler var.yemek yaptığımız zamanlar bulaşıkları burda yıkıyoruz.Sorunlarımızdan fırsat bulursak özel şeylerde konuşuyoruz..Erkeklerin korkulu rüyası saç dökülmesi vs.Bir akşam arkadaşlar şakalaşıyorlar çiğ yumurta ve sarımsak karışımının saç dökülmesini önlediği hatta dökülen yerlerden de saç çıkardığı konuşuldu.bu konuşmadan iki gün sonra okuldan eve döndüm dış kapıyı açtığımda şoke oldum.Tam avlunun orta yerinde birkişi kafası yumurtaya bulanmış,yüzüne aşağıda yumurta ve sarımsak karışımı akmış halde hiç kıpırdamadn duruyor..Kısa şaşkınlıktan sonra gülmeye başladım.

Hamili kat yakınimdir.Ali Koca Gürün ziraat odası başkanı.Sivaslı olmama rağmen Yıldızeline hiç gitmişliğim yok.O zamanlar sağ sol çatışmalarının sık yaşandığı dönem olduğu için acaba bir tanıdık bulabilirmiyiz diye araştırıyoruz ancak geniş bir aile olmadığımız için bazan Güründe bile baba tarafından bir kaç esnafın dışında merhaba diyebileceğimiz insan yok.Anne tarafından tanıdığımız (Allah Rahmet Etsin)Gürün Ziraat odası başkanı Ali Koca Yıldız eli Ziraat Odası başkanını tanıdığını ona bir kart yazabileceğini söyledi.Ve masasının üzerinde duran kutudan bir kart çıkarıp üzerine" Hamili Kart Yakınimdir"diye yazıp altına imza attı.Aldım teşekkür ettim ancak bu kartı bahsi geçen kişiye vermedim.[ikiyanayasla] [/ikiyanayasla]

yel essin kokuları gelsin

dün 20Nisan 2008 annemin 7.ölüm yıldönümüydü onun için ne yazayım diye düşündüm.Bir an kendi anlatımıyla Dürmepınarda 10 çocuklu bir ailenin en büyüğü, kardeşlerini sırtında büyütmüş.çok çileli bir yaşama imza atan Sultan Şahin MADENLİ namı değer Sultan Ebe.Doğumu çileli,yaşamı çileli ve ölümü çileli garip anam.20 yaşında gelin geldiği evde kaç çocuk doğurduğunu kendi de bilmiyor.ama sağ olarak yetiştirmeyi başardığı 3 erkek 3 kız var.erkeklerden birini kendi sağlığında toprağa vererek evlat acısını yıllarca taşımış eli nasırlı tam bir Anadolu kadını.Okuma yazmayı 70 yaşından sonra öğrenmiş,ama üniversite bitirmiş biri kadar hayat tecrübesi olan bir anne.çevresindeki herkesi okumaya teşvik etmiş,yürümekte zorlanan küçük kızını önce gücünün yettiğince en iyi doktorlara götürmüş sonrada sırtında köyün okuluna götürüp getirmiştir.yerigelmış geceleri sabaha kadar toprak damların üstüne kaysı yarmış,yeri gelmiş yaylalarda koyun ,kuzu gütmüş.Çok fazla çalıştığı için genç yaşında birçok hastalığa yakalanmış, o nedenle de ağustosta bile kışlık giysiler giymiştir.Babamın ölümünden sonra 26 yıl hem annelik hemde babalık yapmıştır çocuklarına.Biz köyden annemde uzakta geçirdik yıllarımızı görevimiz gereği.Arada bir telefonla arar bir isteğin varmı diye sorardık.Birkez bile herhangi bir istekte bulunmamıştır.Hastalığını bile bizler üzülmeylim diye saklarmış.Bizlerden söz acılınca yüreğine taş basar "yer altında değil yer üstünde olsunlar yedi dağın ardında olsunlar yel essin kokuları gelsin bana yeter "dermiş.Evet bizler şimdi yer üstündeyiz şükür ama kendisi yer altında her rüzgar estiğinde yüzümü memlekete dönüyorum acaba kokusu gelirmi diye.Ama gelmiyor.Birçok kez rüyalarımda görüyorum beyaz yemenisi başında,birşeyler yapıyor.Sanırım ordada boş durmuyor.Yün çoraplar örüp hısım akrabaya dağıtıyor.Mekanın cennet olsun anam,her geçen gün seni daha çok özlüyorum.Bayramlarda gidemediğimiz zaman telefonda görüşürdük.kulakları biraz ağır işitir olmuştu son zamanlarda benim söylediğimi anlasın anlamasın ekrem canım diye başlardı.Bu söz onun ağzından çıktığı kadar güzel olamaz.Evde camın önündeki sekiye oturur dışardan gelen rüz gar uğultusunu dinler dağlar memedali çağırıyor derdi.Efkarlandığı zamanda giderim ilinizden kurtulam dilinizden diye türkü mırıldanırdı.Patikleri örerken bir şey lazım olursa çocukların tamamının adını sayardı.Şehrize,münevver,saliha

.ey çileli anam gittin geri gelmezsin

çokmu sevdiğin orayı.

hiç arayıp sormazsın

unuttunmu burayı

yattığın yer nurla dolsun,mekanın cennet olsun anam ellerinden öpüyorum

etisenin kemiği beni sayın bakanım

eğitimde gelinen acı nokta:burada sözkonusu edeceğim,akdemik bir başarı yada performans değerlendirmesi değil çünkü bunu ölçmeye veya yeniden değerlendirmeye gerek kalmayacak kadar açık,adı sık sık değiştirilen ortak sınavlarda Türkiye ortalaması,matematikte %3-4,fen ve teknolojide 3-5,sosyalde 6-8,yabancı dilde daha beter,esas çarpıcı olanda anadilimiz Türkçede 10-12 bandında olduğu istatistiklerde yer alıyor,daha vahimi işin eğitim boyutunda;hiç sevmediğim ancak bir kıyaslama yapmak yerine tespit yapa bilmek için kullanmak zorunda kaldığım eskidenkelime ile başlarsam,60-70 li yıllarda(80 li yılları ayrı değerlendirmek lazım)öğrencileri okula kaydettirmeye götüren veli okulu bir kutsal mekan olarak görür,öğretmeni ve bilgili babacan ne yaparsa doğru yapar ve çocuğunun yararına yapan kişi,yöneticileri de işin özüne bakarsak korkulacak kişiler olarak görülürlerdi.Okul önüne gelindiğinde kendisine bir çeki düzen verir,koridorda öğretmen gördüğünde saygı ile bir kenara çekilir,yönetici odasının önüne gelindiğinde şapka çıkarılır ceket iliklenir ve kapıyı çalıp esas duruşta içeri girilirdi.Kısa bir bekleyiş ve hal hatır sorduktan sonra varsa söyleyeceklerini söyler sonunda da o meşhur "eti sizin kemiği benim artık sahabe sizsiniz baş öğretmenim der yöneticiye sırtını dönmeden dışarı çıkar ve evin yolu tutulurdu .Bu davranış çocuklarda korkuya dayalı birazda büyükler ne derse doğru der anlayışını çocuğun kafasına yerleştirirdi .Çocuğun dersini yapmaması veya verilen görevleri yerine getirmedeği durumlarda aslında (hiç tasvip etmediğim ancak)çocuğa ceza verilmişse çocuk bunu kendisine hakaret olarak algılamaz yaptığı yanlışın bir karşılığı olarak görür bir daha bu yanlışları yapmamaya çalışırdı.Bu yaptırımları asla velisine taşımazdı çünkü taşırsa öğretmenden gördüğü uyarının daha sertini velisinden görürdü.Veli öğretmenin bir çocuğa art niyetli onu aşağılamak kırmak üzme gibi bir davranışta bulunmasını beklemeyiz ,öğretmeni ikinci bir baba ve ana okulu da ikinci eve olarak görürdü.Şimdi durum tam tersine döndü,öğretmen sınıfa girerken Allahım kazasız belasız bu dersi de atlatabilsem diye dua ediyor.İçerde kendi haklarını bildiğini sanan ama sorumluluklarını asla kabul etmeyen,başarılı olursa kendi becerisine,kötü yaparsa başarısı düşük olursa öğretmene ve okula bağlayan ağzında sakız elinde akıllı telefonlar sürekli mesajlaşıp...."Slm,nbr,ben sana döneceğim vb)öğretmen ve akranları ile dalga geçen,uyarıldığında seni babama veya anneme söylerim veya dışarda görüşeceğiz hocam diyen bir öğrenci tipi.Veliye bakıldığında durum daha da vahim,Evdeki yaşadığı olumsuzlukların sebebinin bile okula ve öğretmen yükleyen,öğretmeni şamar oğlanı gibi düşünen,aile içi düzeni sağlayamayıp eşi ile kavga edip çocuğunu bir güzel benzettikten sonra sabah ilk iş okula koşup çocuğumun psikolojini bozmuşsunuz diyen,ardından siyasi parti temsilcisini arayıp bu öğretmenin işini bittirin yoksa elimden bir kaza çıkacak telefonunu edebilen vs.veli.Milli Eğitime bakıldığında sözde velini ve öğrencinin yanında gibi gözükmek "velileri ve öğrencileri üzene....diyen,öğretmenler yangelip yatıyorlar diye beyanatlar veren,bir hale dönüşmüştür.Yani demem oki"Eskiden öğrenci için "eti senin kemiği benim denirdi,şimdi öğretmen için geçerli anne babalar; öğretmen olabilen çocukları için Milli Eğitime veliye ve öğrenciye işte size öğretmen yetiştirdim artık eti sizin kemiği benim.Çocuğunuzdan ders çalışmasını,sınıf içinde arkadaşlarına kaba davranmamasını,küçük kardeşlerine şiddet uygulamamasını,büyüklere insani bir saygı göstermesini,okula zamanında gelip gitmesi gibi kötü şeyler isterse şimdiden özür dilerim cahilliğine verin.diyor.Gerisini varın siz düşünün.Bundan daha acı bir tablo olamaz.Hiç bir şeyin orta yolunu bulamadık.Ya kahraman,ulaşılmaz,kutsal kişiler olarak görüyoruz,yada vatan haini.canavar.Ne dersiniz oturup ortak akılla bir yol bulamaz mıyız acaba?

bir tabak daha alabilir miyim?

Yine yıl 1980 Banazda Pirsultanı anma şenlikleri yapılıyor, Bizde bir değişiklik olsun dedik çünkü çok sıkılmıştık .Kulüple okul arasında gidip gelmekten. Hatırladığım kadarı ile otobüs ve minübüsler insanları çeşitli yerlerden Banaz köyüne getirdi. Pirsultanın heykelinin bulunduğu tepeye tırmandık. Azda olsa çam ağaçları serpilmiş sağa sola. Bu ağaçların dibinde köylülerin getirdiği mis gibi tereyağlı katmerleri yedik marşlar şarkılar söyledi söylendi. Derken akşam güneş batım zamanı geldi. Herkesi birden geldikleri yere götürmek de mümkün olmadı bu duruma kayıtsız kalmayan köylüler herkes kendi durumuna göre misafir etmek için teklifte bulundular tabi reddedecek durumda değildik.Biz hatırımda kaldığı kadarı ile 4 öğretmen arkadaş bir eve konuk olmak istedik. Öylede oldu. Bir bey bizi alıp içinde yeni dikilmiş selvi ve kavak ağaçları ile çevrili bahçesi olan kerpiç iki katlı bir eve gittik.Sanırım alt katta hayvanlar var üskata dışardan bir tahta merdivenle çıktık.Sade güzel bir odaya girdik, Odanın cam tarafında yöresel olarak makat (Sedir)yerler oturduk. Dışardaki ağaçların yaprakları esen rüzgarla birlikte su sesini andıran bir ses çıkarıyordu bu da bize ninni gibi geliyordu. Evin hanımının omuzunda bir peşkir(Havlu)elinde leğen ve ibrik vardı. Evde çeşme olmadığından Anadolu insanının insana olan saygısı gereği elimizi bu su ile yıkadık su dökme işinide evin hanımı yapıyordu. Orta boylu 30 yaş civarında başında bürüğünü çekik çalmış oldukça güzel bir hanımdı. Evin genel durumundan oldukça yoksul bir aile olduğu anlaşılıyordu. El yüz yıkama işi bittikten sonra süre ortalarda görünmedi. Bizde orada ev sahibi beyle biraz havadan sudan konuştuk. Ortaya bir ahşap sehpa geldi onun üstüne alüminyum bir sini eve yufka ekmek ve kaşık geldi.

Zaman hayli ilerlemiş olduğundan karnımızda fena acıkmıştık. Biraz sonra evin hanımı elinde bir tencere ile içeri girerken odayı mis gibi sarımsak kokusu sardı buda bizim iştahımız daha çok kabarttı.Tenceden bir çomca(Kepçe)yardımı ile tabaklara kareşeklinde kesilerek yoğurtlanmış hamur ve sarmısaklı sos konuldu gerçekten de çok güzel gözükiyordu. Bizler birer tabak yerken evin hanımı bizi ayakta odanın bir tarafında bekliyordu .Bir arkadaş hariç tabaktaki yemeği yiyip biraz geri çekilirken resim öğretmeni olan arkadaş yüksek bir sesle elinize sağlık çok güzel olmuş birtabak daha alabilir miyim dedi.Kadın hemen elindeki tenceden birtabak daha koydu arkadaş

onu da çok kısa sürede biridikten sonra herkes kalkacağını düşünürken atık olmasın kalani da alabilirim dedi.kadın sanırım bunu beklemiyordu yüzünde acı bir gülümseme ile tabi dedi ve kalan yemeğide tabağa boşaltı.Yüz ifadesinden evde başka yemek olmadığı anlaşılıyordu.Sanırım o gece aç yattı ev halkı.Yaşıyorlarsa Allah uzun sağlıklı uzun ömürler versin.Ölmüşlerse Allah rahmet ensin bu güzel insanlara.

toprak damlı ev ve bir odada 11 kişi

yıl 1980 Yıldızelinin doğusunda kalan bir sokakta toprak damlı kerpiç bir ev şimdi belki kimse inanmaz ama bir odada kaç döşek vardı hatırlamıyorum ancak 11 yetişkin adam orda kalıyorduk.erken gelenler yemek yapmaya geç gelenlerde bulaşık yıkamaya başlıyorduk.Hertürlü bulaşığı bir sünger ve en ucuz deterjan hangisi ise onunla yıkıyor soğuk su ile duruluyorduk.Ulu önder cumhuriyeti gençlere,gençliğide öğretmenlere emanet etmiş,öğretmenin sınıfına geldiğinde dersi ayakta izlemiş olduğunu ve maaşını öğretmen maaşına göre ayarladığını düşünürsek durumun vehametini sanırım daha iyi anlarız..Bir evde bu kadar çok kişi kalmamızın nedeni sade maddiyat değildi,asıl can korkusuydu.Bu 11 kişinin içinde emniyet mensubu olan arkadaşlarda vardı.Çoğu zaman okula bu arkadaşlar bizi götürür sonrada görevlerine dönerlerdi.Buna rağmen ev taşlandı ve camları kırıldı.Bir öğretmenimiz okulun önündeki köprü üzerinde darp edilmiş ve can güvenliği nedeni ile başka yere tayin istemek zorunda kalmıştı.Durum bu kadar kötü olunca yalnız dışarı çıkamıyor,istediğiniz yere gidemiyorsunuz.Genel olarak bir kulübe gidiliyor dışardan görülmesin diye de perdeler çekiliyordu.O kadarki bu perdeler çekili ve camlar sürekli kapalı olduğundan kulübün içi sanki zift sürülmüş gibi oluyordu sigara içildiği için.Kimbilir içimiz ciğerlerimiz nasıl olmuştur Allah bilir.Daha sonraları 12 Eylül darbesinden sonra öğretmen evleri açıldı zoraki üye yapıldık ve artık kulübün yanında öğretmen evine de gider olduk.Bazı arkadaşlar iskambil oyunlarında ustalaşmaya başladılar bu evlerde.

1980

1980 yılı Hem Türkiye için çok acı olayların yaşandığı bir yıl hem de benim hayatımda yaşanan ve çok derin izler bırakan bir yıl,Yıldızelinde göreve başladıktan kısa bir süre sonra yaz tatiline girdik.Aslına bakarsanız süre olarak çok kısa ama benim için bitmeyen aylar yıllar gibi azap içinde geçen bir süre.Yaz tatiline Telinde ana baba ocağına gittim.burası her ne kadar sorunları olsa da en emin limandı. Her sabah erkenden kalkıp bağa bahçeye gidiyor bedenleniyoruz ama akşam evde başımızı yastığa koyduğumuzda rahat uyuya biliyorduk.Bir yaz günü Gübünderesi mevkiinde bulunan bahçemizde işleri bitirip eve dönüş yapacağız.Eşeği hazırlamış kolanı sırtına koymuşuz,inek yedekte kafile yola çıkmaya hazırlanırken,Annem gözünü Ağcalı tepesine dikmiş korkulu gözlerle bakıyor.Malum terör olaylarının yoğun yaşandığı zaman.Başımı kaldırıp baktığımda tepede bir kişinin bizden yana baktığını gördüm.Annem hiç bozuntuya vermeden bu saatte kimmiş orda oturmaya cesaret eden,bak şimdi ben ona neler yapacağım dedi.Bizde merak ediyorduk ne yapacağını,eşeğin semerine bindi o topraktan parçalanmış,nasır tutmuş elinin işaret parmağını avurdunu hava ile doldurduğu ağzına götürdü ve yanağının bir tarafına doğru bastırarak hızlıca çekti sanki tek kırma av tüfeği gibi bir ses çıkarda.Biz gülmeye başladık,Eşek birkaç çifte savurdu,inek bir adım geri attı.O sırada birde baktıkkı adam ordan kaybolmuş.Tabi kesinlikle annemin çıkardığı bu sesi duyması mümkün değildi.Ama büyük bir cesaret örneğiydi annemin yaptığı.Sonra köyün yolunu tuttuk akşam bu olanı konuşup biraz gülüştük,değişik senaryolar ürettik.ALLAH NE VERDİ İSE YİYİP YATTIK.Sabah annemin feryadı ile uyandık annem"çabuk kalkın evren gelmiş evren gelmiş diyordu.Ne demek istediğini anlayamadık.Evde bulunan radyoyu açmış bak duydunuzmu bak haberlerde Asker yönetime elkoymuş,evren paşa gelmiş diyordu.Annem tabiki bu olayın siyasi boyutunu düşünmüyor sadece güvenliğini düşünüyordu.Kalktım giyindim dışarı çıktığımda mescit önünde asker gelmiş,anarşinin kökünü kazımak için diye konuşuluyordu.Bu durum köy halkı tarafından genelde güzel olmuş iyice azmışlardı,rahat rahat gezemiyorduk,şimdi günlerini görür onlar şimdi de yapsınlar bakalım diyorlardı.Gerçektende kısa bir süre ortalık sakinleşti,insanlar sokaklarda rahat gezer olmuşlardı ancak bu kezde insanlar sokaklardan uydurma suçlarla toplanır olmuştu.İlçelerdeki karakol komutanları kaymakamların yerine bakıyordu.Bütün vatandaşlara potansiye suçlu gibi muamele edilir olmuştu.Bir keresinde sınıfta teşbih çekip sınavda alenen kopyaya teşebbüs eden bir öğrenciyi azarladım diye şahısların şikayeti üzerine karakol komutanı ve aynı zamanda kaymakamın yerine bakan görevlinin talimatı ile beni okulun önünden alıp karakola götürdüler ve bu komutan yüzüme bile bakmadan ulan.....yinemi senvb.diye küfür ve tehditler savurduktan sonra şanslı imişimki serbest bıraktı.

seksenli yıllar

bir tabak daha alabilir miyim?

Yine yıl 1980 Banazda Pirsultanı anma şenlikleri yapılıyor, Bizde bir değişiklik olsun dedik çünkü çok sıkılmıştık .Kulüple okul arasında gidip gelmekten. Hatırladığım kadarı ile otobüs ve minübüsler insanları çeşitli yerlerden Banaz köyüne getirdi. Pirsultanın heykelinin bulunduğu tepeye tırmandık. Azda olsa çam ağaçları serpilmiş sağa sola. Bu ağaçların dibinde köylülerin getirdiği mis gibi tereyağlı katmerleri yedik marşlar şarkılar söyledi söylendi. Derken akşam güneş batım zamanı geldi. Herkesi birden geldikleri yere götürmek de mümkün olmadı bu duruma kayıtsız kalmayan köylüler herkes kendi durumuna göre misafir etmek için teklifte bulundular tabi reddedecek durumda değildik.Biz hatırımda kaldığı kadarı ile 4 öğretmen arkadaş bir eve konuk olmak istedik. Öylede oldu. Bir bey bizi alıp içinde yeni dikilmiş selvi ve kavak ağaçları ile çevrili bahçesi olan kerpiç iki katlı bir eve gittik.Sanırım alt katta hayvanlar var üskata dışardan bir tahta merdivenle çıktık.Sade güzel bir odaya girdik, Odanın cam tarafında yöresel olarak makat (Sedir)yerler oturduk. Dışardaki ağaçların yaprakları esen rüzgarla birlikte su sesini andıran bir ses çıkarıyordu bu da bize ninni gibi geliyordu. Evin hanımının omuzunda bir peşkir(Havlu)elinde leğen ve ibrik vardı. Evde çeşme olmadığından Anadolu insanının insana olan saygısı gereği elimizi bu su ile yıkadık su dökme işinide evin hanımı yapıyordu. Orta boylu 30 yaş civarında başında bürüğünü çecik çalmış oldukça güzel bir hanımdı. Evin genel durumundan oldukça yoksul bir aile olduğu anlaşılıyordu. El yüz yıkama işi bittikten sonra hanım bir süre ortalarda görünmedi. Bizde orada ev sahibi beyle biraz havadan sudan konuştuk. Ortaya bir ahşap sehpa geldi onun üstüne alüminyum bir sini eve yufka ekmek ve kaşık geldi.

Zaman hayli ilerlemiş olduğundan karnımızda fena acıkmıştık. Biraz sonra evin hanımı elinde bir tencere ile içeri girerken odayı mis gibi sarımsak kokusu sardı buda bizim iştahımız daha çok kabarttı.Tencereden bir çomca(Kepçe)yardımı ile tabaklara kareşeklinde kesilerek yoğurtlanmış hamur ve sarmısaklı sos konuldu gerçekten de çok güzel gözükiyordu. Bizler birer tabak yerken evin hanımı bizi ayakta odanın bir tarafında bekliyordu .Bir arkadaş hariç tabaktaki yemeği yiyip biraz geri çekilirken resim öğretmeni olan arkadaş yüksek bir sesle elinize sağlık çok güzel olmuş birtabak daha alabilirmiyim dedi.Kadın hemen elindeki tencereden birtabak daha koydu arkadaş onu da çok kısa sürede biridikten sonra herkes kalkacağını düşünürken atık olmasın kalanı da alabilirim dedi.kadın sanırım bunu beklemiyordu yüzünde acı bir gülümseme ile tabi dedi ve kalan yemeğide tabağa boşaltı.Yüz ifadesinden evde başka yemek olmadığı anlaşılıyordu.Sanırım o gece aç yattı ev halkı.Yaşıyorlarsa Allah uzun sağlıklı uzun ömürler versin.Ölmüşlerse Allah rahmet ensin bu güzel insanlara.

toprak damlı ev ve bir odada 11 kişi

yıl 1980 Yıldızelinin doğusunda kalan bir sokakta toprak damlı kerpiç bir ev şimdi belki kimse inanmaz ama bir odada kaç döşek vardı hatırlamıyorum ancak 11 yetişkin adam orda kalıyorduk.erken gelenler yemek yapmaya geç gelenlerde bulaşık yıkamaya başlıyorduk.Hertürlü bulaşığı bir sünger ve en ucuz deterjan hangisi ise onunla yıkıyor soğuk su ile duruluyorduk.Ulu önder cumhuriyeti gençlere,gençliğide öğretmenlere emanet etmiş,öğretmenin sınıfına geldiğinde dersi ayakta izlemiş olduğunu ve maaşını öğretmen maaşına göre ayarladığını düşünürsek durumun vehametini sanırım daha iyi anlarız..Bir evde bu kadar çok kişi kalmamızın nedeni sade maddiyat değildi,asil can korkusuydu.Bu 11 kişinin içinde emniyet mensubu olan arkadaşlarda vardı.Çoğu zaman okula bu arkadaşlar bizi götürür sonrada görevlerine dönerlerdi.Buna rağmen ev taşlandı ve camları kırıldı.Bir öğretmenimiz okulun önündeki köprü üzerinde darp edilmiş ve can güvenliği nedeni ile başka yere tayin istemek zorunda kalmıştı.Durum bu kadar kötü olunca yalnız dışarı çıkamıyor,istediğiniz yere gidemiyorsunuz.Genel olarak bir kulübe gidiliyor dışardan görülmesin diye de perdeler çekiliyordu.O kadarki bu perdeler çekili ve camlar sürekli kapalı olduğundan kulübün içi sanki zift sürülmüş gibi oluyordu sigara içildiği için.Kimbilir içimiz ciğerlerimiz nasıl olmuştur Allah bilir.Daha sonraları 12 Eylül darbesinden sonra öğretmen evleri açıldı zoraki üye yapıldık ve artık kulübün yanında öğretmen evine de gider olduk.Bazı arkadaşlar iskambil oyunlarında ustalaşmaya başladılar bu evlerde.

1980

1980 yılı Hem Türkiye için çok acı olayların yaşandığı bir yıl hem de benim hayatımda yaşanan ve çok derin izler bırakan bir yıl,Yıldızelinde göreve başladıktan kısa bir süre sonra yaz tatiline girdik.Aslına bakarsanız süre olarak çok kısa ama benim için bitmeyen aylar yıllar gibi azap içinde geçen bir süre.Yaz tatiline Telinde ana baba ocağına gittim.burası her ne kadar sorunları olsa da en emin limandı. Her sabah erkenden kalkıp bağa bahçeye gidiyor bedenleniyoruz ama akşam evde başımızı yastığa koyduğumuzda rahat uyuya biliyorduk.Bir yaz günü Gübünderesi mevkiinde bulunan bahçemizde işleri bitirip eve dönüş yapacağız.Eşeği hazırlamış kolanı sırtına koymuşuz,inek yedekte kfile yola çıkmaya hazırlanırken,Annem gözünü Ağcalı tepesine dikmiş korkulu gözlerle bakıyor.Malum terör olaylarının yoğun yaşandığı zaman.Başımı kaldırıp baktığımda tepede bir kişinin bizden yana baktığını gördüm.Annem hiç bozuntuya vermeden bu saatte kimmiş orda oturmaya cesaret eden,bak şimdi ben ona neler yapacağım dedi.Bizde merak ediyorduk ne yapacağını,eşeğin semerine bindi o topraktan parçalanmış,nasır tutmuş elinin işaret parmağını avurdunu hava ile doldurduğu ağzına götürdü ve yanağının bir tarafına doğru bastırarak hızlıca çekti sanki tek kırma av tüfeği gibi bir ses çıkarda.Biz gülmeye başladık,Eşek birkaç çifte savurdu,inek bir adım geri attı.O sırada birde baktıkki adam ordan kaybolmuş.Tabi kesinlikle annemin çıkardığı bu sesi duyması mümkün değildi.Ama büyük bir cesaret örneğiydi annemin yaptığı.Sonra köyün yolunu tuttuk akşam bu

olani konuşup biraz gülüştük,değişik senaryolar ürettik.ALLAH NE VERDİ İSE YİYİP YATTIK.Sabah annemin feryadı ile uyandık annem"çabuk kalkın evren gelmiş evren gelmiş diyordu.Ne demek istediğini anlayamadık.Evde bulunan radyoyu açmış bak duydunuzmu bak haberlerde Asker yönetime elkoymuş,evren paşa gelmiş diyordu.Annem tabiki bu olayın siyasi boyutunu düşünmüyor sadece güvenliğini düşünüyordu.Kalktım giyindim dışarı çıktığımda mescit önünde asker gelmiş,anarşinin kökünü kazımak için diye konuşuluyordu.Bu durum köy halkı tarafından genelde güzel olmuş iyice azmışlardı,rahat rahat gezemiyorduk,şimdi günlerini görür onlar şimdi de yapsınlar bakalım diyorlardı.Gerçektende kısa bir süre ortalık sakinleşti,insanlar sokaklarda rahat gezer olmuşlardı ancak bu kezde insanlar sokaklardan uydurma suçlarla toplanır olmuştu.İlçelerdeki karakol komutanları kaymakamların yerine bakıyordu.Bütün vatandaşlara potansiye suçlu gibi muamele edilir olmuştu.Bir keresinde sınıfta teşbih çekip sınavda alenen kopyaya teşebbüs eden bir öğrenciyi azarladım diye şahısların şikayeti üzerine karakol komutanı ve aynı zamanda kaymakamın yerine bakan görevlinin talimatı ile beni okulun önünden alıp karakola götürdüler ve bu komutan yüzüme bile bakmadan ulan.....yinemi senvb.diye küfür ve tehditler savurduktan sonra şanslı imişimki serbest bıraktı.

evdenmi kaçıyorsun yoksa kerata

Birkaç dakika içinde Gübünü geçip Gürünü Sivasa bağlayan Bağırsak dereyi arabanın arkasından şöyle bir görüp geçerken derenin hemen yanında yer alan Gürün Ceza evi ve önünde nöbet tutan askerler nöbet yerlerinde bir o yana bir bu yana hareket ediyorlardı. Araba durağa gelip durduğunda vakit hayli geç olmuştu. Otelde yatamazdım çünkü paramı buralarda harcamak istemiyordum. Ayrıca bu yaştaki çocuğu otele de almazlar. Bayram amcamın oğlu Mehmedin bir fotoğraf stüdyosu vardı. Kapanmadan bir an önce oraya ulaşmam lazım diye düşünüyordum ki; Mehmet emmioğlu nereye böyle diye seslendi. Çok sevinmiştim. Hemen bende sana geliyorum dedim. Hayrola bir şey mi oldu geç kalmışsın dedi.

Bende yok be ne olabilir ki dedim. Birlikte dükkana girdik bir çay söyledi içtik hadi artk gidelim dedi.Ben durumu anlatıp Adanaya gitmek istediğimi ve sabah Adana ya gidecek arabayı bekleyeceğim dedim. Emmioğlu araç sabah 7.30 da geliyor,evde yatar erkenden gelirsın dedi. Bende eve dönemem bana izin vermezler dedim. Mümkünse senin dükkanda kalayım dedim. Yahu emmioğlu kalmasına kalda dükkanda sandalyeden başka bir şey yok ki burada nasıl yatarsın dedi. Olsun ben sandalyelerin üstünde yatarım dedim. Emmioğlu üşür hasta olursun üstüne örtecek battaniye bile yok diyerek beni vaz geçirmek istedi ise de ben orasını sen düşünme ben idare ederim dedim. Mehmedi çok severim oda beni sonunda dayanamadı tamam kal anahtarı ben alıyorum sen sabah kalkınca kilidi takar gidersin dedi.Teşekkür ettim kapıya çıktı bir kaç adım atmıştıki geri döndü yahu emmi oğlu sen Adanaya gidince nerde kalacaksın bilmediğin bir yer oralarda kaybolursun ben en iyisi sana ablamın ev adresini vereyim gider orda kalırsın iş bulunca da kendine ev ayarlarsın deyince dünyalar benim olmuştu. Teşekkür edip sarıldık ve ayrıldık. Dükkanın kapılarını kapattım lambaları söndürüp iki sandalyeyi yan yana koyup üstüne uzandım bir kaç saat böyle yattım.Gece ilerledikçe dükkân soğudu üşümeye başladım. Kalkıp karanlıkta dükkânın içinde bir oyana bir buyana gidip geldim .Zaman geçmek bilmiyordu. İçerisi gittikçe soğumuş nerde ise parmaklarım donacak hale gelmişti. Üstüme örte bileceğim bir şeyler aradım yok yok.Stüdyoda iki bölüm vardı bir önde müşterilerin karşılandığı diğeri de filimlerin tab edildiği karanlık oda bu iki bölümü kapı yerine bir perde ayırıyordu. Hemen onu tutan çivilerinden çıkarıp üzerime örtüm ve öylece uyuya kalmışım. Bir ara sesler duymaya başladım rüya görüyorum sandım. Ama rüya değildi gelen ses Gürünün pazarına sebze meyve satmaya gelen Telinlilerin eşeklerinin ayak sesi imiş. Ama benim aya kalkmak için donumun çözülmesi lazım. Çünkü sabaha karşı tohma suyunun buharı ile birlikte hava daha da soğumuş bende buz kalıbı gibi sandalyenin üstüne yapışık kalmışım.Saat 6.00 gibi güneş ışınları dükkânın camında içeri vurunca içeri biraz ısındı .Zar zor sandalyeden kalktım. Karanlık odanın perdesini acele yerine asıp dışarı çıktım.Hemen yolcu otobüslerini durduğu Dutlupınar lokantasında sıcak bir sebze çorbası içtim. Lokantanın çalışanları onlara alabalık tutup sattığımız için beni tanıyordu hani balık yokmu dediler bende bu gün tutamadık dedim.. Bizde alabalık yemekten ziyade kırık çıkık için kullanılıyor ve birçok ilden bu balığı almak için geliyorlardı.(Balık küçük parçalar halinde kesiliyor ,kıyma haline getiriliyor)Kırılan ve yanlış kaynayan yerin üzerine siyah üzümle karıştırılarak bağlandığında kırılıp hatalı kaynayan kemiği çözdüğü söyleniyordu ve bunu da yanlış hatırlamıyorsam Gürün Çakşurda Sınıkçı Alırıza yapıyordu.)Çorbanın parasını ödemek için kasaya yöneldim istemez balık parasından düşeriz dediler. Bende ısrar edecek durum yoktu. Teşekkür edip hemen Adana otobüslerinin(Sanırım Zengibar Turizm)kalktığı yazıhaneye koştum bir bilet istedim. Kim gidecek diye sordular ben deyince bilet kesen yaşlı pala bıyıklı biri ulan kerata evden mi kaçıyorsun yoksa dedi .Bende yok orda ablam varda onun yanına gidiyorum dedim. Bana inanmamış olacak ki ablan kimmiş bakayım dedi. Bende mehmedin verdiği adresi gösterdim o zaman ikna oldu.Bileti aldım dışarı çıktım şöyle bir dolaşıp hemen içeri girdim. Köyden gelen olur beni görürler diye. Kısa bir süre sonra dışardan yazıhane sorumlusunun sesi duyuldu Adanaya gidecek yolcu kalmasın diye .Hemen koştum arabaya binecekken muavin hani baban nerde diye sordu bende ben yalnız gidiyorum ablamın yanına beni şu adreste indireceksiniz dedim. Adrese baktı biz garaja gidiyoruz seni orda indiririz sen oradan minübüslerle gidersin dedi .Otobüs çok eski Kamyondan bozma idi sanırım. En arka koltuğa oturdum.Benden sonra binen biri bie elindeki bilete bir numaraya baktı oğlum burası beni yerim senin biletin yok mu dedi ben hemen bileti cebimden çıkararak gösterdim, baktı senin yerin şurası dedi ve daha önde kapının yanındaki koltuğu göstererek senin okuma yazman yokmu diye sordu bende var olmaz mı beşinci sınıfı birdim dedim. Diğer yolcuları muavin birkaç kez anons ettikten sonra şoföre tamam kaptan diye seslendi. Yazı hane sahibi kapıyı aralayıp hayırlı yolculuklar diledi ve saat 08.00 e doğru Adana yolculuğum kamyondan bozma burunlu bir otobüsle başladı

o bana dokunuyor ciğerim

Etrafıma şöyle bir göz attım,tanıdık hiç kimse yoktu, Güründe de babamla Cuma günleri pazara elma, dut ,kayısı,koyun peyniri getirip sattığımız,yada balık getirip Dutlupınar lokantasına sattığımız zaman gördüğüm birkaç esnafın dışında kimseleri fazla tanıımıyordum.İçimden bir yandan bu duruma seviniyor bir yandan da üzülüyordum.Yanıma oturan 40-45 yaşlarında ayağında cıslavet ayakkabı,belinde gümüş köstek yelek cebinden aşağı doğru sarkıyor,elinde siyah oldukça güzel bir teşbih,arada bir eline çeviriyor tesbihin püskülünü burnuna götürüp derin bir nefes alıyor.Her nefes alışında başında bulunan 6 köşe kasketi yukarı doğru çıkıp iniyor.Oldukca iriyarı olan bu zoraki yol arkadaşımın yüzünde ince uçlu kırmızı kalemle çizilmiş gibi damarları gözüküyordu.Öteki koltukta oturan adamla bir süre sohbet ettiler.Adanadan aslında iki hafta önce geldiğini biraz köydeki işlerini düzene koymak için.Ancak Adanada çalıştığı şirketin yeni ihale alması sonucu pattronunun çok acele gelmesini istediğini,patronun sağ kolu olduğunu,bazan çık karşısına tamam sen beni çok seviyorsun ama bende boş adam değilim,köyde işlerim var de,diyorum.Karşı koltuktaki adam tabi canım bu zamanda kepçeciye,helede senin gibisini nerden bulacaklar diye gaz veriyordu.O zaman sigara yasağı olmadığı için sigaranın birini söndürüp birini yakıyorlar.Öyeki kendi içtikleri yetmezmiş gibi hemen yanlarındakilere ikram ediyorlar.Bir defasında arka koltuktan biri bir köylü sigarası ikram etti,yanımda oturan adam sağol ciğerim onlar beni öksürttürüyor diye almadı.Ben bir yandan konuşulanları dinliyor bir yandanda koskoca şehirde ne yapacağımı düşünüyordum.Güneşte birkaç mızrak boyu yükselmişti.Şoför önde bulunan güneşliği biraz indirerek yoluna devam etmesine rağmen gece boyu uyuyamadığım için benim müthiş derecede uykumu getiriyordu.Biraz kendimi zorladım hiç olmazsa geçtiği yolları öğreneyim bir gün gelir lazım olu diye.Ama ellerimlede tutsam göz kapaklarım kapanıyordu.Sonunda o sigara dumanı ve koyu sohbetler bana ninni gibi gelmiş ve uyuya kalmışım.Ne kadar uyumuşum nerdeyiz bilmiyorum ama muavin otobüsün kapısını açmış.Sayın yolcularımız kaptanınız yarım saat temek ve ihtiyaç molası vermiştir.Diyे anons ediyordu.Yolcular birer birer inip önce birkaç adım sağa sonrada sağa yürüyorlar yürürkende ellerini kaldırmışlar esniyorlardı.Araçta benden başka kimse kalmamıştı.Muavin sen inmiyormusun dedi.Bir an hayır ben uyuyacağım dedim.İstersen ihtiyacını gider daha uzun bir süre durmayacağız dedi.Aslına bakarsanız hem çok açılmış hemde çok sıkışmıştım.Arabayı kaçıırım korkusuyla inmek istemiyordum.Biraz oturdum baktım dayanılacak gibi değil,kapıyı açarak indim.Doğru tuvalete gittim.İçerisi sinek kaynıyor ve üre kokusundan da durulmuyor.İhtiyacımı gördüm tam kapıdan çıkacakken yantarafta kulübede oturan orta yaşlı biri hop hemşerim para vermeyi unuttun dedi.Ben şaşırmıştım ne parası diye sorduğumda adam kaşlarını çatarak burasını boşuna beklemiyoruz her halde dedi.Aklıma hemen gürün geldi o zamanlar güründe lokantaların dışındaki tuvalatler tohma suyunun üstünde kapıları Amerikan bar kapılarına benzer yerden oldukça yüksek,öyle şimdiki gibi fayans taşlar değil mozaikten yapıma taş veya iki yanı beton ortasından su akan oldukça insanı rahatsız eden bir görüntüsü vardı ama para filanda yoltu.Ben lokantaya girmedim dışarda biraz bekledikten sonra otobüse döndüm.Karnım gurulduyor ama paramı hesaplı harcamam lazım diye düşünüyordum.Lokantanın hoparlöründen sayın zengibar turizm yolcuları mola süreniz dolmuştur.Yerlerinizi almanız kaptanınız tarafındanyolcular birer birer otobüse bindiler muavin herkes arkadaşını kontrol etsin arkadaşı gelmeyen varmı?Kimseden ses yok.Muavin tekrar şöyle bir baktıktan sonra tama kaptan dedi ve bu araçlarda firenler çok iyi olmadığından tekerleklerin arkasına koyduğu takozu aldı.Bir güre gel,gel,gel ge.dedi sonrada devam deyip açık kapıdan içeri girdikten sonra cümleten hayırlı yolculuklar dedi ve kapı kapandı.Yolcuların bir kısmı yemeğin üzerine hemen bir cigara yakarken,et yiyenlerde birer kürdanla,bazılarında misfakla dişlerini karıştırıyorlardı.Yanımdaki bey elini karnının üstünde gezindirdi,sanki bebeklerin gazını çıkarırgibi nerde ise yediğinin hepsini dışarı çıkaracakmış gibi geçirdi.Ardında estafurAllah,dedikten sonra ne yalan söyleyim bu kerhanacının pidesinin üstüne pide tanımam,bir buçuk yedim daha bir okadarda yedim amadedi.Bu geçirme benim midemi bulandırdı.Benim yüzümün aldığı şekili gören muavin heme kapının yanında bulunan siya poşetlerden birini uzatarak sakın koltuğa çıkırmayasın dedi.Poşeti aldım cebime koydum kafamı cama dayadım.Yanımda oturab adam beni izlemiş olmalı ki rahatsızmısın yemekte yemedin dedi.Bende yok sabah ben çorbamı içtimde çıktım tokum dedim.Yemek yolcuların üstünde ağırlık yaratmış olmalı ki otobüste sesler azaldı,bir süre sonra şoför hariç herkes uykuya daldı.Bende açlıktan karnım sırtıma yapış halde uykuya dalmışım..Bir el beni kolumdan çekştirken uyandım.Beni uyandırmaya çalışan yanımda oturan adamdı otobüs kısa süreli ihtiyaç molası vermiş.Kalk emşerim hem ayakların açılır hemde birer çay içeriz dedi.Yok teşekkür ederim ben böyle iyiyim dedimsede hadi hadi gel dedi.İndik burası dağbaşında yıkık dökük bir çay ocağıydı.Burda otobüsler genelde durmazmış ancak bizim yolculardan bazılarının ihtiyacımız var dediği için şoför durmuş.Tuvalet bir tane oda arazide öyle olunca inen yolcular arazide bir siper buluyor,kuytu köşelere ihtiyaçlarını gideriyorlar.Bende bir taşın arkasında ihtiyacımı giderdikten sonra çay ocağının yanına geldiğimde masanın üstünde duran çayı göstererek acele et birazdan otobüs kalkar dedi.Ben içmesem dedimsede hadi hadi soğumadaniç dedi.Cayın içine masada buluna şekerlikten birkaç tane alıp attım hızlıca karıştırdım ve bir kaç yudumda içtim.Elimi cebime atacaktım ki garson parası verildi dedi.Ben sağol gerek yoktu dedim.Birdahakinide sen söylersin dedi.Otobüse bindik yine muavin tarafından kontroller yapıldı tamam kaptan devam dedi.

saçkıran

Güründen çikalı yaklaşık beş saat olmuş,güneş tam tepemize dikilmişti.Otobüste klima yada buna benzer havalandırma yok camlar kapalı iken içerde oturulmayacak hale geliyor,camları açtığınızda müthiş bir cereyan meydana geliyor belkide yıllardır yıkanmamış perdeler savruluyor içerisi toz duman oluyordu.Sıcaklığın git gide artması Adanaya yaklaştığımızın işaretçisi idi.O dağ başındaki içtiğim çay aç olduğum için iyice midemi bulandırmıştı.Çünkü sabah Dutlupınarda içtiğim bir kase çorbayla duruyordum.O nedenle en iyisi uyumak diye düşündüm.Kafamı cama dayadım gözlerimi kapattım.Ama uykuda tutmuyordu.İçimde bir pişmanlık benzeri duygu kamaşası yaşıyordum.Bu yaşıma kadar Gürünün dışına iki kez çıkmıştım.İlki başımda saçkıran diye bir hastalık için Malatyaya babam götürmüştü,Kaladaki evin önünde oynuyordum yanıma Mevlüt ağbim koyunları sulamaya götürmek bana seslendi,ben pek orali olmadım.Sinirlendi yanıma geldi kulağımdan tutarak ulan beni duymuyormusun dedi.O aradada şu haline bak üstün başın toprak içinde derken kafamdaki kendine göre toprak zannettiği şeyleri temizlemey çalışıyordu. Sonra kolumdan tutup ulan kafana ne sürdün yapışmış çıkmıyor dedi.Bende bir şey sürmedim dedim.Kafamı sol tarafa doğru iterek sağ kulağımın üstüne yakın olan bölümde saçların kıvrılarak bir birine yapışmış beyaz pirince benzer bir şeyler vardı.Hemen annemin yanına gittik.Yıkadık ama yine çıkmadı,annem falanca komşunun oğlundada olmuş ve o lekelerin görüldüğü yerdeki saçlar dökülmüş bir dahada yerine gelmediğini duymuş hemen o komşuya sormuş onlar doktora geç gittikleri tedavi edilememiş(Doktorlar saçkıran hastalığı teşhisini koymuş)Babam eve geldiğinde annem durumu anlatmış.Güründe yeterli doktor yok doktor olsada doktora verecek para pul yok.Babam evde kış için saklanan tereyağından bir kilo kadar,ve bir kilo kadar da alabalık alarak doktorun kapısını çalıyor.Hediyeleri verdikten sonra beni içeri aldılar kısa bir muayeneden sonra burda bizim yapabileceğimiz bir şey yok bunu en kısa zamanda Malatyaya götürmeniz gerekiyor demiş.Ve babam sanırım bir kuzu sattıp aldığı para ile beni malatyaya doktora götürüyor ve erken tedavi edildiği için saçımda dökülme olmadan hastalığı atlatıyorum. Birde sürekli karın ağrısı çektiğim için Mancılığa hastanede sanırım hizmetçilik yapmış,adını şu an hatırlamadığım bir kişinin evine annemle birlikte gitmiştik.Her iki çıkışımda hastalık nedeni ile olmuştu.Mancılıktaki şahıs toprak yemiş ondan olmuş demiş anneme.Neden olarakta vücutta mineral noksanlığından olabilir gibi bir şeyler söylemiş,bu teşhisi herhangi bir test tada laboratuvar ölçümüne dayanak değil tecrübelerine dayanarak koyuyordu.Bu işi yaparken belirli bir ücret almıyor kimileri sabun kimileri yumurta kimileri oğlak gibi çeşitli şeyler veriyorlarmış annemde sabun götürmüştü sanırım.Şimdi üçüncü kez ayrılıyorum ama bu kez yanımda ne babam nede babam var.Yanımda bu sabah otobüse binene kadar hiç tanımadığım yüzü pancar gibi kızarmış,6 köşeli kasketi,göğsünde gümüş köstekli saati ve elinde sürekli şak şak diye çektiği teşbihi olan birisi vardı.Bunları düşünürken gözümü açtığında şimdiye kadar hasta ziyaretlerinde mendilin içinde saklanarak getirilip geçmiş olsun dedikten sonra yastık altına sıkıştırılan ve onu bir an önce soyup kabuğu koklandıktan sonra birer dilim halinde ev halkına dağıtılan portakalların dalları süslediği bahçeleri gördüm.O kadar güzel görünüyordlardı ki onlara bakmaktan açlığı,pişmanlığı,korkuyu unutmuştum.Otobüs ilerlerken ağaçlar camların önünden hızla akıp geçiyordu.Güneşde tepelere doğru yaslanmış son ışıklarını partakal yapraklarının arasından geçirirken zaten sarı olan portakallar altın gibi parlıyor.Tepeler sanki yok olmuş göz alabildiğine düzlükler uzayıp gidiyordu.Dışarda gürültüler çoğalmıştı.Römorklarında işçi dolu Traktörler,önde sürücüsü,arkasında kucağında çocuğu olduğu halde zikzak çizerek ilerleyen mobiletli insanlar,yanımda oturan adam karşı koltuktakine,gardaş garaj az kaldı.Arasıra gel ben konuşur hasret gideririz hemde bir çayımı içersin Nafiz yürekli şirketindeyim mutlaka beklerim ha dedi.Öteki pek istekli görünmemekle beraber olur zaman bula bilirsek gelirik gardaş senide beklerim bende garataşta plajdayım dedi..Muavin sayın yolcularımız garaja gelmek üzereyin eşyalarınızı unutmayın.Geçmiş olsun dedi.

01/05/2015

Sofraya yeni oturmuştuk ki bahçe giriş kapısı açıldı ve hayati ağbi elinde kocaman bir karpuzla içeri girdi.Güssü diye seslendi.Güssü abla hemen damdan aşağı indi kocasını karşıladı elindeki karpuzu alıp dama çıktı.Hayati ağbide elini yüzünü bahçedeki çeşmede yıkadıktan sonra üzerindeki işçi tulumunu çıkarmış atlet ve kısa şortla dama çıktı.Beni görünce bir şaşırıldı.Hafif boğuk bir sesle hoş geldin dedi.Hayati ağbi kısa boylu oldukça kilolu omuzları geniş ensesi bir güreşçinininki kadar kalın,fazla kilolarından ve yaz sıcağından dolayı nefes alırken boğazından hışırtılı sesler geliyordu.Hayati ağbi belediyede temizlik işçisi olarak çalışıyordu.Maaşı ne kadardı bilmiyorum ama bizim 25-otuz dönümlük bağ bahçeden aldığımızdan daha fazlasını aldığı kesindi.Çünkü bizim ektiğimiz ürünlerden çeşitli nedenlerden dolayı bazen çok az verim elde ediyoruz.Bazende ürün fazla oluyor para etmiyor.Sonuç azda olursa az kazanıyoruz,çok olursa.Ama maaşlı insan ay başı geldiğinde parasını alabiliyor.Annem sürekli onları örnek göstererek devlet kapısında bir işiniz olsunda istersen kapıcılık olsun derdi.Bu ozamanın şartlarında gerçektede doğru idi ama günümüzde devlet kapısında çalışanlar ne uyuyor nede kısıyor.Yani ne onduruyor,nede öldürüyor.

Biraz konuştuktan sonra karpuzuda keşip yedik.Bir ara ablamla hayati ağbi bahçeye indiler aralarında birşeyler konuştular.Konuşmalarından hayati ağbinin neden geldiğimi sorduğunu duydum.Güssü ablada bibisi gilin çocuklarının yanına çalışmaya gelmiş diyordu.Daha sonra yukarı geldiler.Ben hiç bir şey duymamış gibi davrandım.Ve Nafiz yürekli şirketinin yerini sordum.Bana tarif ettiler ama ben hiçbir yeri bilmediğimden birşeycik anlamamıştım.ablam hayati seni götürür meraklanma işe başlayıncaya kadarda burda kalırsın dedi.Dünyalar benim olmuştu.Sağolasınız dedim.Yorgunluktan gözkapaklarıma taş bağlamışsın gibi kapanıyordu.Ablam içerde bir döşek sermiş üzerinede bir çarşaf koymuş,hadi sen yat yoldan geldin dedi.Ben allah rahatlık versin diyerek kendimi yatağa

zor attım.Hemen uyuya kalmışım.Ertesi sabah kalktığımda nerde ise öğlen oluyordu.Ablam benim yandığımı görünce yanıma geldi çok güzel uyuyordun kıyamadım kaldırmaya dedi.Beraber bir kahvaltı yaptıktan sonra Hayati ağbin birazdan gelecek seni götürecektir meraklanma dedi.Söylediği gibi saat 11.30 gibi hayati ağbi geldi hadi bakalım gidelim dedi.Kapıdan çıkarken ablam görüştüğümüzden sonra gel tamam mı dedi.Bende olur gelirim dedim.Bir minübüse beraberce bindik paraları hayati ağbi ödedi.yaklaşık 20 dakika kadar gittikten sonra indik.Etrafı örgü tellerle çevrili içinde yol yaparlarken gördüğüm koca makinalar sıra sıra dizilmiş,bazılarının başında insanlar var.Sanırım bakım yapıyorlar.Bizim köyden gidenlerin çoğunluğu bu makinalara yağcı olarak giriyor sonra da makine operatörü oluyorlardı.Yağcılarını bilmem ama operatörle iyi para alıyorlardı sanırım.Benimde kafamda yağcılık vardı.Şoför olamam diye düşünüyordum.Bana vites değiştirmek çok zor gibi geliyordu.Önce iyi bir yağcı olursam şoförden bu işin inceliklerini öğrene bilir belki birgün bende kepçeci olabirim diye aklımdan geçiriyordum.Hayati ağbinin işte geldik demesiyle uykudan uyanır gibi uyanarak çevrede ne var ne yoksa incelemeye başladım.Bir barakanın önüne doğru ilerledik.Bibim oğlu bir çay ocağının önünde duruyordu.Beni gördüğüne hiç sevinmiş gibi görünmüyordu.Usulden bir hoş geldin dedi.Ben çalışmaya geldim dediğimde dayıoğlu burası elma altında yatmaya benzemez dedi.Ben tabii hayal kırıklığına uğradım.Başkaça bir şey konuşmadan kepçeye binerek çalışmaya başladı.Ya bir memlekette nevar ne yok dese ya dayım nasıl dese gam yemeyeceğim.Hayati ağbimle birlikte ordan ayrıldım beni bir minübüse bindirdi parasını da ödedi sen eve git sana başka işler buluruz dedi.Ben üzgün biçimde eve döndüm.Güssü abla sağ olsun beni karşıladı sıkma canını sana işmi yok dedi.Ben biran önce iş bulmak istediğim için ablama halirfan emminin oğlu rüstemde burada imiş birde onun yanına gitsem belki beraber çalışırız dediğimde güldü.O yorgancılık yapıyor.Kendini zor geçindiriyor ablan gurban ola dedi.Ben ısrar edince tamamlanmış onada gideriz dedi.Ertesi gün erkenden kalktım.Hayati ağbi işe gitmeden beni Rüstem'in yorgancılık yaptığı küçük küçük camlarında kağıt yapıştırılmış dükkanın önüne bıraktı.Sen burda bekle o birazdan gelir akşama ben seni alırım dedi gitti.Ben dükkanın kapısının önüne oturdum beklemeye başladım hayli bir zaman geçti ne gelen var ne giden.Ben hep yola baktığımdan dönüp dükkana bakmak aklıma gelmiyor.İyice sıkılmıştım.Dükkana döndüğümde kapının açık olduğunu gördüm.Kendi kendime allah allah ne zaman geldi ben görmedim diyordum kendi kendime.Kapıdan içeri girdiğimde beni tanımadı ne istediğimi sordu.Ben emmioğlu beni tanımadın mı ben gala gilin derken ya emmi oğlu kusura bakma kırk yıl düşünsem sen aklıma gelmezdin dedi.Elindeki iğneyi ipliği bir tarafa bırakarak kalktı sarıldık.Her yanı terden sırlı sıklam olmuş çok fena ter kokuyordu.Hemen kapının önüne iki sandalye koyup oturduk köyde olup bitenleri sorduktan sonra hayırmı kuzuları koyunları kim otlatıyor dedi.Ben durumu anlattım.Bu işte para olup olmadığını sordum.Bana görüyorsun emmi oğlu dükkanda yatıp kalkıyorum ev bile tutamadım,eskisi gibi işler nerde diye dert yandı.Kapının önünden sırtında kocaman ibrik önünde bardak sıralı kafasında beyaz mendil bağlı adamlar gelip geçiyor arada birde buz gibi şalgam suyu diye bağıyorlardı.Rüstem dükkanın kapısını çektik hadi sena adanayı gezdireyim hemde birşeyler yeriz dedi.Bir iki sokak geçtikten sonra yol kenarında el arabaları sıra sıra dizilmiş arabaların üstünde benim şimdiye kadar görmediğim yiyecek satılıyordu.Rüstem heme arabanın birinin yanına varıp orda satılanlardan iki tane alıp geldi.Biraz önce dükkanın önünden geçtik buz gibi şalgam diyen dende iki bardak aldıktan sonra yanıma geldi.Al emmioğlu adananın barsak dolması meşhurdur ye bakalım beğenecek misin dedi.Aldım bir ısırıldım ağzım yanmıştı ancak belli etmedim şalgam suyundan bir yudum aldım o da zehir gibi acı idi.Bunu yerken yüzümüzden aşağı doğru terler akıyordu.

vay vay kaçağa bak

Biz oniki kişiden oluşan kalabalık bir aileyiz.Geçimimizi tarım ve hayvancılıkla sağlıyoruz.Evin eli iş tutan bütün fertleri sabahın köründe kalkar kimi,koyun otlatmaya kimi kuzu yaymaya kimi dur toplamaya kimide uyuz pırasında ceviz beklemey giderken annem de sabah yufkasını yapar yayğını yayar ve sora da ya cenderede dut sıkar ya damda kabuk yarar ,bunlarda bitmişse komşulara üzüm bağı bellemeye gider.İmece usulü.Öyle bir çalışma düzeni kurulmuşki kesinlikle boş zaman yok dahada kötüsü Allah vermesin ölün olsa hayvanları bırakamaz onlarla gitmek onları doyurmak zorundasın,Bayramlarda şimdiki gibi ne tatil ne akraba ziyaret hak getire.Bu işler günlük yapılması gerekiyor sonra yaparım aman canım bu günde ac dursunlar diyemezsin.Tabi sade biz dedği bu işle uğraşan hiç kimse diyemez.Benim Adanaya gidişim bir kaçış değil karın tokluğuna koşuşturmanın dışındada bir dünya olduğunu bu karmaşaya mahkum olmadığımızı kanıtlamak içindi.Rahmetli annem bu kadar yoğun çalışma temposunun yanında ne olursa olsun mutlaka okumamızı isterdi.Kendisi sekseninden sonra okuma yazma öğrenmişti ama okumanın ne yapılacağına bilerek yapılmanın önemine inanırdı.Ancak Okumamızı isterken evdeki işlerinde kesinlikle aksamasını istemezdi.Güz gelir cevizler dökülecek toplanır bahçeye gideriz elimizde uzun sııklar.yirmi otuz metre yüksekliğindeki cevizle hiçbir önlem olmaksızın çıkarız,En ince dalların ucunda birtek ceviz kalmaması için uğraşırız.Annem aşağıdan bağırır ulan oğlum düşeceksin lan aboo itiniz olan el neder bize bir ceviz için daldan düşmüş demezlermi diye kendi kendine konuşur.Bir taraftanda aha odalın ucu olduğu gibi duyur el bize güler.Yani buralara çıkmanın zorluğunu biliyor bizim hayatımızdan endişe ediyor,birtaraftanda bir tane cevizin bile zay edilmesini istemiyordu.Bu çalışma temposu bize erken kalkma alışkanlığı kazandırmıştı.O nedenle ben sabah erkenden kalktım.Üzerime giyecek başka giysim olmadığı için evden giyerek çıktığım dırıl gömlek okula giderken giydiğim bir pantolon ve soğukkuuyu astarsız siyah ayakkabıyı giydim.Verseye aldığımız bakkala gittim.Ordan biraz peynir,bir ekmek bir pakette tuz ve iki tanede yumurta alıp geldim.Akşam menemen yediğimiz tabaklar kirli duruyordu koşarak dışarda ki çeşmede tabakları soğuk suyla yuyup odaya döndüğümde arkadaşım da kalkmıştı.Hemen tabaklara peyniri koydum.Ekmeği kırdım yarısını arkadaşıma yarısını kendim aldım.Akşam aldığımız zeytinide sofraya koyduğumda ohoo böyle olursa kazanacağımız parayı bakkala yatırırız dedi Mustafa.Bak işten artmaz dıştan artar derler hiç duymadınmi lan.Dedi.Bende can boğazdan gelir yemeden çalışırmı diye karşılık verdim.Yumurtalar o zamanlar pişmiş olarak satıldığı için pişirme sorunu olmadı.Kahvaltıyı yaptıktan sonra hemen çalışma alanına yani diğer bloğun banyo ve tuvaletlerini üzerindeki kalıpları sökmek için daracık alana ikimiz birlikte girdik.Birimiz söküle tahta başımıza düşmesin diye tutaken diğerimizde manivela ile tahtaları sökmeye çalışıyorduk.Sökme işi biraz zordu.O nedenle değişerek yapıyorduk.Arkadaşım belli bir tempoda çivileri çekerken bir an önce çekip bitimek istiyordum.Mustafa dediki oğlum böyle giderse yarın hiç çalışamazsın bir.Çalışacak gücün olsa bile çalışacak iş bulamayacaksın dedi.Hadi biraz nefeslenelim dedi.Sırt üstü sürünerek o delikten dışarı çıktık.Yüzüme şöyle bir baktı ulan bende seni akıllı biri sanırdım.Bu inşaatlarda böyle kaç tane yer vardır biliyinmi dedi.Bende nerden biyim dedim.Bak burda on bilok var her blokta dört kat her katta dört daire var.Yani bir blokta on iki adet banyo ve tuvalet var demek.Şimdi bir düşün hergün bir tanesini söksek bir bloğu on iki günde sökeriz.on bloğu yüzyirmi günde yani dört ay işimiz garanti dedmek.Eğer günde ikitane yaparsak iki ay işimiz eğer günde dört tane sökersek tamam tamam anladım bir ay işimiz olur.Ha şunu bileydin dedi.İşi öğrenmek yetmiyor birde işin inceliklerini öğrenmek gerekiyormuş.Günler böyle normal bir tempoda gelip geçiyordu.Yemek yapmak için bir iki kap kacak daha aldık eski tahtalardan bir raf yaptık.Odanın bir tarafını mutfak gibi düzenledik.Yemekleri ben yapıyordum.Arkadaşım da bulaşıkları yıkıyordu.Birgün bulgur plavı yaptım.Üstüne margarini tava olmadığı için sahanda eritip dök-tüm.Bakkaldanda soğan aldık.Tabaklara dökmeden tencerede yiyeceğiz ne oldu aramızda ne geçti şu an ahtılamıyorum.Kaşık mustafanın elinde pilav tenceresi benim elimde o yemek istiyor benvermek istemiyorum.Odadan dışarı çıktım merdivenlerden yukarı doğru koşmaya başladım.Üçüncü katıl balkonuna çıktım oda balkona çıkınca tencereyi balkondan aşağı fırlattım.Hiçbir şey söyleden dönüp gitti.Ben bir süre öylece durdum.sonra aşağı odaya indim.Şiltenin üstüne uzanmış gözlerini henüz daha sıvası yapılmamış tavana dikmiş öylece bakıyordu.Özür dilerim dedim ikimizde açkaldık.Dedim.Hiç bir tepki vermedi.Bende şiltenin üstüne uzandım.Ama gözümü tavana dikmek yerine kapattım.Olanları düşünüyordum.Uyuya kalmışım.Rüyamda Annem Ekrem canım kalk okula geç kalıyorsun diyordu.Ben de duymazlıktan gelip kafamı yün yorganın altına soku-yordum.Bu kez annem bak öğlen oldu güneş tepemize dikildi kuzular içerde acından ölecek dedi.Ben kuzuları götürmemek için hemen balık kokan bez çantayı alıp arabaya yetişmek için dışarı fırladım.Yokuşun başına vardığımda daha araba gelmemişti.Araba bekleyen birkaç kişi daha vardı.on onbeş dakika sonra araba hanyerinin yarın ordan gözüktü.Rampayı ağır ağır çıkıp seki tarlanın oraya geldi ordan yolcu aldı.Sonra bizi bulduğumuzuz yere geldi ama araba tıklık tıklık dolu.Yanımda duarnalı bir kısmı birdahaki seferi beklemeyi tercih etti.Bir kısmı bindi.Yer kalmamıştı.Bende arkada tamponun üstüne ayaklarımın ucuyla bastım ve bir elimlede tentenin demirine tutundum.Araba yokuş yukarı kalkmakta baya bir zorlandıktan sonra hareket edebildi.İçerde bulunanlar nefes alamıyor bense arabanın rüzgarından üşüyordum.Ne ise ohalde sandık kayayı paçalı dereyi,hatçapınarını,ve ucuzluk çeşmesini geride bırakıp asma köprüyü geç-tik,gübün mağaralrın önünde yarısı çatılı yarısı toprak damlı evleri ile gözük-tü.Teçirlerin binasını geçince Hapishane ve önünde nöbet tutan asker-ler,ardından bağırsak dere derken son durağa varıp indim.Hızlı adımlarla okul yoluna saptım.Okulun giriş kapısına vardığımda öğrencilerin içeri girdi-ği.Dışarda kimsenin kalmamış ancak Müdüryardımcısı B.Incegöz vardı.Çok iyi bir öğretmendi.Öte yandan çok katı disiplin anlayışı vardı.Geç kalmayı,şapka takmamı asla affetmezdi.(O zamanlarda orta okul öğrencileri bu günkü

zabitaların şapkasına benzer şapka takmak zorundalardı. Bunu bildiğim için kapıdan okula giremezdim. Dışarda görünmeden bir dersin bitmesini bekledimki ikinci derse öğrencilerle birlikte gireyim. Ama hocamız kapının yanından hiç ayrılmıyordu. Okulun her tarafında duvar yoktu. Bazı yerler dikenli tellerle çevrilmişti. Bu tellere doru gittim teller oldukça yüksekti. Üstünden geçme şansım yoktu. Tam dönüp geri gidecektimki birkaç metre uzağımda telin altında küçük bir açıklık var. Hemen oraya doğru yürüdüm elimdeki çantayı öbür tarafa koydum. Teli biraz araladım kafamı uzatacağım ki aklıma şapka geldi. Şapkam zarar görmesin diye onuda çıkarıp çantanın yanına koyacaktım. Elimi kafama götürdümki şapka yok. Evden acele ile çıktığımdan şapkayı giymeyi unutmuşum. Geri dönme şansımda kalmamıştı. Kafamı teldeki açıklıktan içeri uzattım, bir bacağımda ve kafam içeride bir bacağımda ve belim dışarda. Tam o sıra inceden bir ses "vay vay vay, kaçağa bak gel gel gel bakalım Madenli dedi. Huzurlarınızda diğer müdür yardımcısı. Kulağımdan tuttu dişlerini gıcırdatarak okulun kapısından içeri adım attık bir tokat yüzümde patladı. Yapma hocam diye bağırarak uyanmışım. Mustafa noluyurlan ne bağıırıyorsın dedi. Ben bir derin nefes alıp yarabbin sana şükür hepsi bir rüya imiş sana daha sonra anlatırım dedim.

bu yoculuk çok zor olacak

O zamanlar kır gazinoları ve yazlık sinemalar revaçta. İnşaatın yakınlarındaki gazinolarda şarkı türkü eksik olmuyordu. Balkona çıktık tuğlaları üst üste koyduk üzerine de gazete parçalarını minder yapıp oturduk. Gazinoların renkli ışıkları oturduğumuz yerden rahat gözüküyordu. Sanatçıyı göremiyorduk ama kısa dalga radyodan yurttan sesler topluluğunun konseri gibi sesleri işitebiliyorduk. Önce bir uzun hava çalındı. Kışlalar doldu bugün,doldu boşaldı bugün,gel gerdaş görüşelim. Ayrılık oldu bugün. Uzun havanın hüznünü yaşarken birden, Adana yollarında. Pamuklar dallarında, Allah canımı alsın o yârin kollarında.Ağam adanalı kız ,paşam adanalı kız,yeme işveden düştüm sana dadanalıkız. Ve ardından daha birçok türkü, Anonslarda sanırım Nuri Sesi güzelinde adı geçiyordu. Hava çok sıcak olduğundan geceleri uyumak da çok zor oluyordu. Sırtımızdaki gömlek sürekli ıslak olduğu için gece saat kaç bilmiyorum hafiften üşümeye başlamıştım. O gece birbirimizle fazla konuşmadık sanırım gizliden bir pişmanlık var ikimizde de,hadi yatalım sabah bunlar yatacak biz iş yapacağız dedim.O ışıkların geldiği yandan hiç gözünü ayırmadan sen yat ben biraz daha oturacağım dedi.Ayağa kalktım kalıp gibi olmuşum .Dışardaki serinlik içeri girer girmez yerini yine o boğucu nem ve ısıya bıraktı. Odaya geçip şilteye uzandım. Köydeki hayatla buradaki geçen yaklaşık iki aylık süreyi karşılaştırmaya çalışıyordum. Dünkü pilav olayı kafamda soru işaretleri doğurdu. Bu böyle ne kadar devam edebilirdi ki.Burda da insanların bir kısmı güzel yaşarken bir kısmı karın tokluğuna bizim gibi inşaatlarda,o yakıcı güneşin altında pamuk tarlalarında ça-lışıyorlardı.Bunu arada bir Küçük saat denilen yere gezmeye gittiğimizde daha iyi görmüştüm. Kimi paytonla şehir turu atıyor kimi çay bahçelerinde kahvenin yanında nargile fokurdattıyor. Kalktım tekrar Mustafanın yanına gittim o hala aynı yerde oturuyordu. Ben işi bırakacağım dedim. Hiç tepki vermedi. Paramı alıp İstanbul'a gideceğim. Bu iş hem çok yorucu hemde bir geleceği yok dedim. Ondan yine tepki yok. Ne yalan söyleyim biraz canım sıkılmıştı.Beni duymuyorsun herhalde diye elimi omuzunda dokundum yine ses yok.Meğer oturduğu yerde uyuya kalmış. Onu sarsarak kalk burda üşüyeceksin dedim.Gözlerini iki eliyle ovuşturdu balkonun yan duvarına tutunarak ayağa kalktı. İçeri doğru giderken; Ben işi bırakıyorum dedim. Birden durdu ulan bir pilav yüzünden iş bırakılır mı sen deli misin söz yarın ben sana daha güzel pilav yaparım dedi.Ben de ona yok be oğlum benim derdim pilav değil.Ama bu işin bir sonu yok .Bize kazandırdığı bir şeyde yok on sene kalıp söksen usta olamazsın.Yine işçi yine işçi.Onun için ben kararımı verdim. Burdan İstanbul'a gideceğim.Donup kalmıştı. Çünkü ikimiz bir arada sanki inşaatta çalışmıyor köyde mezarlığın yanındaki okulun bahçesinde yumak yaptığımız çaputla top oynuyorduk. Tamam sen bilirsin ama aysonuna az kaldı parayı alda öyle gidersin dedi. Ben yok yarın gidip çalıştığım kadarını alırım ordan da giderim dedim.Sabah ola hayrola dedi. Şilteye uzanıp yattık.Beni uyku tutmadı kalktım.Güneşten rengi ağarmış,betona sürtünmekte omuzları yer yer delinmiş gömleği,tekinin arkası yırtılmış lastik ayakkabıyı dışardaki çemede yıkadım .Gömleği as-tım.Pantolonun giyilecek hali kalmamıştı. Onun için yıkamadım.Kendime bir pantolon almam lazım dedim. Nerde ise sabah olmak üzereydi. Gazinoların sesleri kesilmişti.Gelip şiltenin üstüne uzandım. Hemencecik uykuya dalmışım. O sabah arkadaşım benden önce kalkmış kahvaltı hazırlamış. Beni uyandırdı. Gülerken hadılan işe geç kalıyoruz dedi.Ben yok oğlum artık bu iş bur da bitti dedim. Yumurta,peynir ve birkaç siyah zeytinin yanında karpuzda kesmişti. Kahvaltımızı yaptık.Eline sağlık çok güzel olmuştu,sende ne marifetler varmış diye takıldım.Gömleği astığım yerden alıp giydim.Pantolonu elime alıp Mustafaya benim pantolon almam lazım dedim.Alırız dedi.Sen çalışmıyacaktımın,bu gün izin isterim dedi.Ben olmaz benim yüzümden yevmiyenden olma dedim.Şöyle yüzüme baktı..Oda üstünü giydi bekçi kulübesinin arkasındaki formen odasına gittik durumu anlattık.İş zor geldi değilmi dedi?Ben yoo hayır dedim. Gözümün içine bakarak biraz sinirlice para öyle kolay kazanılmıyor goçum dedi.Bir defter çıkardı masanın çekmecesinden çalıştığım günleri hesapladı paramı verdi.Dikkat et düşürme dedi.Bende sağol dedim.Şimdi ne yapacaksın dedi.Önce bir pantolon almam lazım çünkü istanbula gideceğim dedim. İstanbulda kimsen varmı yalnız başına orda ne yapacaksın diye sordu.Bende ohoo orda akraba çok ağbim bile var dedim.Hayırlı yolculuklar dedi.Tokalaştık ve ordan ayrıldık. İnşaatın ayrılırken çok ilginç biraz hüzünledim. Sonra Arkadaşımda ben işimi kendi başıma halletmem lazım sen git işine bak dedim.Itiraz ettiysede ben olmaz dedim.Sarılip helalleştik. Ondan ayrılmak evden ayrılışımdan daha zor olmuştu.Biraz uzaklaştıktan sonra dönüp şöyle bir kez daha baktım.Elinde küsküsü çalıştığı bloğa doğru gidiyordu.İçimden hoşcakal dostum dedim ve yoluma devam ettim. Yolumun üstünde işbortacılar vardı ordan kendime bir pantolon birde gömlek aldım. Eskileri çıkarıp bir kenara attım. Paramı idareli kullanmam gerektiğini biliyordum. O nedenle en ucuza İstanbul'a trenle gidecektim.Tren garının yerini sorup öğrendim. Bir minibüse binip garın önünde indim.İçeri girdim gişeden İstanbul'a bir bilet aldım. Hareket saat onda imiş. Saat daha yeni dokuz olmuştu bir banka oturup beklemeye başladım. İnsanlar ordan ora koşturuyor,kimi sırtında pamuk çuvalı taşıyor,kimi bir elinde valiz kucağında küçük bir çocuk kanatlı kapıdan çıkmaya çalışıyor.Kimide çok erken gelmiş olmalı bankaların üstünde eli başının altında büzülmüş yatıyor. Bir taraftanda demli çay hadi yok mu çay isteyen çaycııııı diye bağıyor.Garın yantaraftaki kapıdan giren şalgamcı buz gibi şalgam hadi yokmu isteyen diyor arada birde güyümüm tepesine astığı çana vurarak insanları dikkatini çekmeye çalışıyordu.Garın önündeki direkte asılı kocaman saat trenin kalkmasına az bir zaman kaldığını gösteriyordu.Yolcular bu kalan zamanı iyi değerlendirip son gerdide kalanlara ,yada yolcu yakınları yolcularına son sözlerini,tembihlerini yapıyorlardı.Kimisi varır varmaz bana mektup yaz tamamı,bazıları ağlıyor çabuk dön beni unutma,kimisinde kardeşlerin annen sana emanet gözünü dört aç gibi.İnsanlar her nedense bu tür tembihleri,emirleri hatta seni seviyorum demeyi bile böyle sınırlı zamana bırakıyorlar.O kadarki vedalaşma öpücüğü için trenin ilk düdüğü ve hareketini bekliyorlar.Tabi benim böyle bir derdim yok.Ben simitçiden bir simit alıp gazete kağıdına sardırdıktan

sonra üçüncü mevkideki yerime gidip oturdum. Ne vedalaşacağım nede konuşacağım nede bana el sallayacak kimse olmadığından. Kuledeki büyük saat onu gösterirken tren büyük bir gürültü ve sren sesinden sonra hareket etti. Dışardan hala son cümlelerini bağırarak, el sallayan insan hatta trenin peşinden koşan insanlar vardı. Bir süre sonra ne sallanan bir el nede konuşmalar kalmıştı. Herkes yerine yerleşmeye ve yol arkadaşlarıyla tanışma telaşı içindeydiler. Kimi adını soruyor kimi yolcuğun nereye diyor. Kimiside hiç oralı değil. Hemen gözlerini kapatmış uyuma pozisyonunda. Trene ilkez bindiğim için ben olup biteni anlamaya çalışıyorum. Çünkü oldukça pis hatta köy sokağı gibi. Trenin vagonları envai çeşit eşyalarla dolu, bir köşede çeşitli meyveler, bir tarafta, ayakları bağlı sürekli gıdaklayan arada bir çırpınıp içeriye toz duman içinde bırakan tavuklar var. Anlaşılan bu zor bir yolculuk olacak.

Ekrem MADENLİ

karnından sıpayı belinden sopayı

Kadını bukadar kızdıran eşinden nefret ettiren şey neydi kimbilir.Bizimevdede babamla annem arasında sürekli huzursuzluklar olur.Kavgalar olur.Bu evliliğin boşanma olmadan devam etmesi annemin baba evinde almış olduğu çok katı bir itaat eğitimininden dolayı diye düşünüyorum.Annemler on kardeşler,en büyükleride annem.Çocukyaşta küçük kardeşlerine birnevi annelik etmiş.Onları sırtında taşımış ekin biçmeye giderken de çeşmeden su almaya giderkende.Baba ile anne tartıştıklarında kaçıp hayvanların yanına ahıra giderlermiş kavga bitene kadar.Sonra genç yaşta evlendirilmiş.Kısa bir süre evli kalmış anlaşılmamışlar ve arılmış.Ardından ikinci evliliğini babamla yapmış.Tabi görücü usulü.O ne-denlede ne pahasına olursa olsun bu evliliği devam ettirmesi gerektiğini düşünmüş.Bizim toplumsal değerlerimiz hertürlü olumsuzluklarda kadını sorumlu tutup onu yasa karşısında olandan çok toplum cezalandırmış ve aşağılamıştır.Evde yiyecekmi yok sorumlu kadın,evlendikten sonra çocukmu olmadı sorumlusu kadır.Evde huzurmu yok sorumlusu kadın.Babamla dini bayramlarda camiye gittiğimizde hoca vaaz ederken öyle güzel sözler söylüyorduki anneler hakkında,cennet annelerin ayağının altında,onlara iyi davranın of bile demeyin falan orda cemaat hep bir ağızdan ikrar eder edilen duayada amin derler ama iş eve gelince değişiyor annenin ayağının altında cennet yerine falaka var,saygı yerine sövgü var,birde güzel sözüm ona ata sözü uydurmuşlar”kadının karnından sıpayı sırtından sopayı eksik etmeyeceksin diye,yanımdaki kadında bu tam anlamıyla uygulanmışmıdır bilmem karnından sipa eksik edilmemiş ama sopaiçin birşey diyemem.Trene bindiğimizde kızdığım bu kadını annemin yerine koydum acımaya başladım.Gardan hareket edeli ne kadan zaman geçmişti bilmiyorum.Tren Meyve bahçelerinden kurtulmuş bu kezde ucu bucağı görünmeyen pamuk ve ekin tarlalarının içinde kara dumanlarını saçarak ilerliyor.Sanki o kötü koku azalmış trende herşey yoluna girmiş gibi geldi.Taaki tren Pozantı denilen istasyonda durana kadar.İstasyonda bulunan insanlar trene binmenin telaşında yolun sonuna gelenlerde inmenin telaşında.üç çocuklu kadın küçüğü büyük oğlanın kucağına verdi kendi de birkaç parça eşyasını aldı.Diğer oğlanın kolundan tutup hadi geldik iniyoruz ,kompartımanın kapısından çıkarken hayırlı yolculuklar ağam kusura kalma senide rahatsız ettik dedi.Ne diyeceğimi bilemedim,çünkü hiç beklemediğim birşeydi,ancak mırıldanır biçimde yooo önemli değilBir kez daha kadın nezaketini göstermiş çocuklarının çocukça davranışından kendini sorumlu tutarak hiç tanımadığı birinden özür dilemişti.Trenden önde büyük çocuk kucağında kardeşi ardından bir elinde çantası torbası ve küçük çuğu ile birlikte indiler binerken kimse elsallamamış inince kimse karşılamamıştı.Peronda buluna bir direğin dibinde durdu eşyaları yere bıraktı.Eliyle yakıcı güneşten yüzünü perdeleyerek çevresine ümitsizce bakındı.Sonra yeniden eşyaları yerden aldı,küçüğün elinden tutup çıkış merdivanlarına doğru yönel-di.Merdivenlerden iniceye kadar arkalarından baktım.Ne garip bir anda kendi ailemden ayrılıyormuşum gibi geldi bana.Onlar yeni hayatlarına doğru giderken kompartımanında yeni yolcuları geliyor ve yerlerini bulmak için numaraları arıyorlardı.Yanımda boşalan yere ütülü pantolonu.beyaz kolalı gömleği,ve bir kolunun üzerine özenle katlayıp yerleştirdiği ceketini ve bir tahta valizle biri geldi.Elindeki valizi üstte bulunan bağaj yerine koyduktan sonra oturdu.

tekkaş

Kısa bir molanın ardından yola devam eden bu kara tren pamuk ve ekin tarlalarını oldukça hızlıca geçtikten sonra Toroslara tırmanmaya başlayınca, Ayşe ninenin kurtuluş savaşında mühimmat taşıyan kağnısı gibi yavaşladı. Bazen tarladan dönen köylülerin atları trenden daha hızlı gidiyordu. Tren yavaş gitmesi kimseyi rahatsız etmiş benzemiyordu. Sürekli bu şekilde yolculuk yapanlar kendilerine meşguliyet bulmuşlar kimi kitap okuyor, kimisi hikaye anlatıyor. Bazı açık gözlerde Aslı ile kerem hikayelerini, Karacaoğlanın, Fuzulinin, Bakinin, şiirlerini satıyorlar. Bu satıcılar tüm marifetlerini kullanıyorlar. Karacaoğlan derki nolup nolayım ,sakal seni matkap ile yolayım ,bir kız bana emmi dedi neyleyim. Dedikten sonra hikayesini de dinlemek ister misiniz diye soruyor. Eğer hikaye dinlemek istiyorsanız bedelini ödemelisiniz diyor ve başlıyor anlatmaya; Karacaoğlan henüz 17 -18 yaşlarında sırtında sazı oba oba köy köy dolaşüyor. Tabi yolculuğun bir rotası olmadığı için beygir ne tarafa giderse o da sırtında gidiyor.Yine böyle uzun bir yolculuk sırasında tek tük çıkan sakal ile saçlar uzamış ,toz toprak içinde beygirin üstünde bir çeşmeye yaklaşıyor, evlerde bu günkü gibi çeşmede bulunmadığı için orada yaşayan tüm ahali bu çeşme-lerden genellikle kızların taşıdığı suları içerlermiş. Karacaoğlan atından inmeden kızlara bacılar biraz su verir misiniz der .Kızlardan biri toprak testisine suyu doldurup buyur emmi der. Karaca oğlan buna çok içerler ve işte o güzel şiiri yazar. Herkes çit çıkarmadan can kulağı ile hikaye yi dinlemektedir. Satıcı toplaya bildiği paraları cebe indirdikten sonra başka kompartımanların yolunu tutuyor. O gittikten sonra bu kez de hikayeyi dinleyenler yorum yapmaya başlıyorlar. Kimisi ayıp etmiş gencecik çocuğa emmi denir mi? Bir diğeri nerden bilsin canım saçlı sakallı adam derkensohbet koyulaşıyor uzadıkça uzuyordu. Tren ağır ağır çıkıyor bense olup bitenleri anlamaya çalışıyordum. evden ayrılalı hayli zaman olmuştu .Ne onlar bana ulaşmışlar nede ben onları arayıp nerde olduğumu söylemişim. Koca ummanda bir yaprak misali dalgalar nereye götürürse oraya gidiyordum. Bu durum bende rahatsızlık yaratmaya başlamıştı. İstan-bulda dayımlar ve ağbim vardı. Ama ev adreslerini bilmiyordum.sadece kulağımda bir Gürün han efsanesi kalmıştı. Gürünlü bir zengin tarafından yaptırılmış olduğunu annem anlatırdı ona da dayım anlatmış olmalı. Ayrıca okuldan uzaklaşma çalışma fikri önceleri cazip gelmişti şimdi ise dışardaki dünyanın bizim hayatımızdan çok farklı olduğunu evde yoksulluk ve çok çalışma var ama güvende var hiç olmazsa evde rahat uyuya biliyorsun. Ama dışarıyı öyle değil hem çok çalışacaksın hem de her türlü tehlike ile yüz yüze kalacaksın. Kimse kimseye acımıyor. Bunları düşünürken uyuya kalmışım. Bir gürültüyle uyandığımda tren durmuş yeni yolcular biniyor bir kısım yolcularda iniyor. Tren penceresinden dışarda bu istasyonun neresi olduğunu öğrenmeye çalışıyordum ki bir görevli bağıriyordu. Ulukışla da inecekler kalmasın! bizim kompartımandan da epey kişi inmişti,Tabi binen mi çok inen mi çok bilmiyorum ama her inen bir hikaye bırakırken her binende yeni hikayeler .Bazı yolcular ve yakınları açıklarını gidermek için yanlarında getirdikleri çıkınları açıyor ve evlerinde nasıl yiyip içiyorlarsa burada da öyle davranıyorlar. Hele çocuklu aileler daha bir alem. Çok ra-hatlar bir elinde yufka bir elinde oldukça büyük bir domates alan yirmi yirmi beş yaşlarında bir deli kanlı bes belli acele ile trene binmiş,saç baş dağınık sıcaklığın çikolata rengine dönüştürdüğü poyraz yanığı yüzünde elmacık kemikleri ile boynunun görünen bölgeleri taze balık pulu gibi pul pul kir tutmuş,kocaman güzel gözler ve gözlerin üstüne ayakkabı boyası ile çizilmiş gibi bir tek kaş.Yufka ekmeği dürüm yapmış ısıriyor koparmak içinde boynunu şöyle hızlıca bir tara çeviriyor. Bir iki çiğnedikten sonra yutmadan bir ısıriktaki domatesten alıyor. Dersinki kıtlıktan çıkmış. Bir yufka bir domates birkaç dakika içinde bitiriyor. Ardından bir yufka bir hıyar alıyor bohçadan yufkayı ikiye katlıyor içine biraz çökelik koyduktan sonra yapıyor dürümünü ,hıyarı soymuyor tozdan rengi bile belli olmayan gömleğinin koluna bir iki kez sürdükten sonra iştahla yiyor. Elinin tersi ile ağzını sildikten sonra cebinden üstüne bir elinde silah tutan asker resminin bulunan sigara paketini çıkarıyor. Dışleri ile sigara paketinin ön yüzünden bir ısırik alıyor paketin içindeki sigaranın uçları görünüyor, ağzında kalan gait parçalarını yere tükürürken paketin açılmamış tarafından tutarak diğer elinin baş parmağı ile işret parmağının arasına birkaç kez vurduktan sonra çıkan sigarayı ağzıyla çekip alıyor.Paketi gömleğin ön cebine koyduktan sonra ,ağzındaki sigarayı aline alıp burnuna götürüp şöyle derin bir nefes alıyor,ardında bir kibrit çakıp sigarayı yakıyor, ardından camı aralayıp peş peşe birkaç kez dumanı içine çektikten sonra içine çektiği dumanı ağzından ve burnundan bir keyifle savuruyor.O zamanlar sigara yasağı olmadığından trenin içi köy kahvelerinden farksız. Belki içenler için sorun değil ama içmeyenler ve çocuklar için çok rahatsız edici. Bazen öyle bir hal alıyor ki nefes almakta zorlanıyorsunuz tabi bu arada öksürenler aksıranlar arada küçük çocukların gaz kaçırmaları ve yemeği iştahla yedikten sonra elini karnında şöyle birkaç kez dolaştırdıktan sonra geçirip estagfurullah ardında elhamdülillah diyerek yoluna devam eden yolcu-lar.....

Her istasyonda inenler binenler,ardından el sallanan ayrılmanın verdiği hüznle göz yaşı dökenler.....Trene biner binmez hasretliği içinde hissedip, cama koştuktan sonra son bir kez bir birine el sallayan yavuklular, bu karmaşa içinde ben yine göz kapaklarımın ağırlığına yenik düşüp uyumuşum.

çıra ve 5 numara gazyağı lambası

Güneşten arta kalan kızılılıkta kayboldu ve dünyamızın bu bölüm yine karanlığa gömüldü. Memlekette yani Telinde elektrik olmadığı için ben alıştım. Biz evimizin oturma odasında 5 veya 7 numara gazlambası diğer alanlarda yine gazyağı ile çalışan çırılar kullanırdık. Dış mekanlarda ışığa ihtiyaç duyarsak gemici feneri kullanılırdı. gazyağı o zamanlar zor bulunduğu ve pahalı olduğu için evde sürekli bunun tartışması olurdu. Gece ne kadar çok oturulursa gazyağında okadar fazla tükendiğinden herkes erkenden yatması istenirdi.O kadarki oturma zorunluluğu varsa lamba son haddine kadar kısılır mum alevi gibi yanardı. Her evde bu lambalardan birer tane olduğundan veya fazla olsa bile gaz yağının azlığından dolayı odadan ayrılırken daha çok çıra kullanılır, çıra da gazyağı yeteri kadar yanmadığından müthiş bir is çıkarır çıkan is ağızımıza burnumuza dolardı.Su ihtiyacı sokaklarda yada köy meydanında bulunan çeşmelerden sağlanırdı. Tuvalet evin dışında olur. İçinde su bulunmadığı içinde ibriklere doldurulup abdeshaneye konurdu. Kanalizasyon olmadığı için su dökme sifon çekme derdi de olmazdı. İhtiyaç giderildikten sonra üzerine sobada tezek yandıktan sonra arta kalan kül kul dökülürdü. Bahara kadar birikir ve hayvan gübresi ile karıştırılarak hararlara doldurulur eşeklere yüklenerek taşınır bahçelere atılırdı. Elektrik olmadığı için Kızlar çehizlerini daha çok gündüz yaparlar,gece yapanlarsa yeterli ışık olmadığı için çoğunlukla yanlış yapıp sabah yeniden sökerlerdi. Eskiden okuma olayıda fazla olmadığı için sorun o kadar da çok önemsenmemiş. Okullaşma oranı artıp öğrenci çoğalınca gaz lambasının altında ders çalışmaya başlayınca elektriğin ne kadar önemli olduğu anlaşılmaya başlandı.Ama köye elektrik ancak 1972 yılında geldi oda birkaç yıl büyük jenaratörle. Jenaratör saat akşam 6-7 gibi veriliyor saat 12 gibi kesiliyordu. Tabi gazlambasıyla kıyaslanamayacak bir kolaylık .Ama evlerde tesisat yok ,tesisat döşeyecek eleman yok elemanı bulsanız ona ödeyecek parayok. Bunların hepsini bulup tesisatı döşeyip elektriği alanlarda da ev reislerinin elektriği çok kullanıyorsunuz ücretini nasıl ödeyeceğiz tartışmaları olurdu. Tabii elektriğe çok önceleri kavuşmuş olan insanlar çok kısa süre lambalar yanmayınca hemen ne oluyor diye telaşlandılar ve lambalar yanınca hertaraf aydınlandı. Kompartıman da olan yolculardan bunu icad edenden allah razı olsun nur içinde yatsın diye dua ettiler.

Trenin Adanadan hareketinden bu yana aynı kompartımanda yolculuk edenlerden bazıları akraba gibi olmuşlardı,kahvaltıları beraber yapıyor,birbirinin çocuklarını gözetliyor,dışardan alınacak şeyleri ortaklaşa alıyorlardı.Hiç biribiri ile konuşmayan hatta selam vermeyen sürekli bir köşeye oturup sigara üstüne sigara içen insanlar.İnsanların ihtiyaçları olduğu kadar treninde ihtiyaçları oluyor onuda görevliler istasyonlardan karşılıyorlardı.Tren yolculuğu otobüs yolculuğuna hiç benzemiyordu:otobüste birkez koltuğa oturduktan sonra ancak kalkabiliyorsun,ama trende istediğin zaman kalka biliyor,vagonlar arasında dolaşa biliyor,ihtiyaç gidere biliyorsun. Eğer yanında birde arkadaşın,yoldaşın varsa hele hele de paranda varsa gel keyfim gel.Ama benim gibi hem arkadaşım yok hem de param yok hem de hayat tecrübem olmayınca yolculuk sıkıcı olmaya başlıyor.O nedenle de zamanımın çoğunu uyuyarak geçiriyorum.Akşam yeni olmuş tu.Sofralar hazırlanıyor çıkınlar tekrardan çıkarılıp kalan ne varsa çoluk çocuk paylaşıyorlardı.Bazı yiyecekler havasızlık,nem ve sıcaktan dolayı bozulmuştu.,ekmekler küflenmiş,hıyarlar pörsümüş, yoğutlar ekşimeye başlamış ,bozulanlar ayıklanıyor,diğerleride yine iştahla mideye indiriliyordu.Bende ulukışlada alıp yarısını yediğim ekmeğin gazeteye sarılı olan yarısını çıkardığımda değişik bir koku gelmişti.Lambanın aydınlığında dikkatlice bakınca ara ara mavi beyaz pamukçuklar vardı.Yani ekmeğim küflenmeye başlamıştı.Köyde biz bunlar zay etmez hayvanların yuntusunun içine katardık.Şu an elimde bundan başka yiyecek olmadığından o küf lekelerini temizledim kalanını da zorda olsa yedim.Ekmeği yerken de şimdi bunun yanında şöyle bir salkım malatya üzümü olsaydı diye düşündüm.Bizim memlekette ekip biçilecek alan az olmasına karşın birçok sebze ve meyve yetiştirilir,yazları kimse asla açkalmaz.Hangi bağa gitsen bir salkım üzüm ,domates hıyar elma kayısı dut,mevsimine göre çeviz bula bilirsin.Malatya üzümü Temmuz ayında olgunlaşan şeker oranı oldukça yüksek ,teyekte güneşe gelen yanı hafif kahve rengine kaçmış güneş görmeye yeri daha acık yeşil bu görüntü insanı okadar cezbederki ne kadar tok olursanız olun dayanamaz yersiniz.Karnım azda olsa biraz doymuştu.çevrede olup bitenleri görmeyince daha kolay uykuya dalıyorsun.Gözüm kapalı köyden ayrıldıktan sonra yaşadıklarımı şöyle bir değerlendirmeye çalışıyordumki uyuyua kalmışım.Uyandığımda hadi çok güzel hediyelik pişmaniyelerim var diye bağırان satıcıların istasyonda ve trenin içinde dolaşıyorlardı.Oldukca büyük bir istasyon ve büyük bir yerleşim yeri olduğu belliydi.Bir çok yolcu bu pişmaniyelerden alıyordu.Anlaşılan buranın en meşhur yiyeceği pişmaniye idi.Bizimde elmalarımız meşhurdur.Gürün elması dedinmi şöyle duracan.Otobüsler Güründe mutlaka konaklar,orada Dutlupınar lokantasında benekli alabalıktan yer hediye olarakta o güzel elmalardan alırlardı.Bu elmalar başka yerlerde yetişmez sadece bizim yöreye mahsustur.Bunlarda en güzelleri:Misket elma,Tatoğ(Hönkerde denir)Ayvaniye,Velağa tatlısı;Misket mayhoş ısırıldığında ağızını su ile dolduran iyice olgunlaştığın sararan,Tatoğ misketten daha iri çağla iken tadı hiçde hoş olmayan ama olgunlaşınca yemesine doyulmayan uzun süre saklamaya elverişli mis kokulu ,ayvaniye kırmızı kendine özgü bir tadı olan yine uzunsüre saklanabilen,vela tatlısı ise çağla iken kekremsi bir tada sahip ama olgunlaşınca insanı kendine hayran bırakan kırmızı renkli bir elma. unlar şimdi yok olma tehlikesiyle karşı karşıyalar. Bağlar bahçeler uygulanan tarım politikaları nedeniyle harab olmuş durumda.İnsanlar o güzel bağ ve bahçelerini terk etmek zorunda kalıyorlar.Kisi okumak,kimisi daha iyi bir geçim sağlama için gurbetin yolunu tutuyor.Geride yaşlı insanlar bakabildikleri kadar bu bağ bahçelere hizmet ediyorlar.Onlarda çalışamayacak hale geldikten sonra iyiden buralar harab olacak.İşte bende memleketi terk etmeye çalışanlardan biriyim.Tren birkaç kez sreni çaldıktan sonra hareket etti.Bende yerimden kalktım uyku sersemliğini üzerimden atmak için komparımanın dışına çıktım.Kendimce cevreyi inceliyorum.Bir tarafta çok katlı binalar bir tarafta ise masmavi

deniz.Hemen Yelken yazları oğlak kesip yemek ve gezmek için gittiğimiz denizin gözü(Gökpınar gölü)ile kıyaslamaya başladım.Burası ordan çok büyüktü,Ucu bucağı gözüküyordu.Uzunca bir zaman camdan denizi seyrettimÇok güzel gözüküyordu.Arada bir denizle tren yolu arasına tepeler,ağaçlar giriyor kayboluyor sonra yeniden görünüyordu.

Denizin üzerinde uçuşan kuşları daha önce hiç görmemiştim.Hiç durmadan denizin üzerinde çılgınlık atarak dolaşıp duruyorlar.Trende de oldukça yoğun bir hareketlilik başladı.Yolculuk sırasında tanışanlar bir birine buluşmak için adres veriyor adres alıyorlar.Eşyalarını toplamaya çalışanlar var.Bir kısım yolcular hiç kıpırdamıyor yerinden.Benim gibi ilk kez İstanbula gelenler ise oldukça tedirgin.Çünkü İstanbul çok büyük bir şehir,Sormakla bile adres zor bulunmuş.Bu kargaşa ve telaştan artık yolculukta son durağa yaklaştığımızın işaretiydi sanırım.Rayların etrafında ağaçların yerini apartmanlar ve daha yüksek yapılar almaya başlamıştı.Gün iyiden iyiye yükselmiş görünüyordu.Tren birkaç kez sirenini çalarak büyük bir taş binanın önünde durduğunda saat 13.ü gösteriyordu.Benim hiçbir eşyam olmadığı için koltuktan kalktığım gibi indim.Gerçekten kocaman bir bir bina içi insan dolu ,trenlerin biri geliyor biri gidiyor.Önünde masmavi deniz.Denizden taraf kapısından çıkarak merdivenlerde durdum.Trende güvende idim.Şimdi elimde ne bir adres var ne beni karşılayacak birisi var nede İstanbula geldiğimden kimsenin haberi var.İçimde bir korku,bir heyecan var.Öncelikle dayımların işyerine nasıl gideceğimin tedirginliği,onlara ulaştığımda da nasıl karşılanacağım endişesi var.Bulduğum alanlar oldukça riskli her türlü kötülüğe ve kötü niyetli kişilere açık bir mekan.Benim gibi kimbilir günde kaç kişi memleketini bırakıp geliyor.Kimler daha kendini tanımadan istanbulun varoşlarında kaybolup gidiyordur.Bir an önce dayımların çalıştığı Gürün hana ulaşmam gerekiyor.İş yeri kapanırsa o gün sokakta kaldığımın resmi demektir.Çevreme şöyle çaktırmadan sanki birini bekliyormuşum gibi bir göz attım.Gürün hana nasıl gidileceğini sormak için.Ama herkese soramazsın.Geri dönüp garda bir görevliye sorayım diye düşündüm.Tam kararımı vermişimki aynı kompartımda yolculuk ettiğimiz birini gördüm.Cesaretimi toplayıp Ağbim beni alamaya gelecekti ama onu göremedim ,Acaba Gürünhana nasıl gidebilirim acaba dedim.Adamın iki elide eşyalarla dolu idi.Bende Mahmut paşaya gidiyorum beni takip et dedi.İstersen sana yardım edeyim diyerek elindeki çantaya uzandım.Hayır gerek yok teşekkür ederim dedi.Biraz yürüdükten sonra bir vapura binmek için bilet aldık.Vapur birazdan kalkacak acele edelim dedi.Belliki İstanbula daha önce gelmiş buraları iyi bilen birisi.Gişeye yanaşarak iki bilet ver birisi çocuk dedi.Bileti aldı ben parasını sorduğumda tamam istemez delikanlı dedi.Vapura beraberce bindik.Vapur hafif hafif sallanıyordu.Bu sallantı başımı döndürmüştü.Kısa bir süre sonra vapur hareket etti.İskeleden ayrıldıktan sonra daha çok sallanmaya başladı.Bir ara midem bulandı çıkaracak gibi oldum.Elimle ağzımı kapattım.Uzun bir süre nefes almadım.Neyseki yolculuğumuz kısa sürdü vapurdan indiğimizde ayakta duramıyordum.Adamın elleri çanta ve diğer eşyaları ile dolu olduğu halde o önde ben arkada yürümeye başladık.Bir ara bana döndü sen bu yolu takip edip Mahmutpaşanın içinden geç yokuş yukarı çıktığında Yeşildirek polis karakolunu göreceksin”orda polisler sorarsan sana Gürünhanı gösterirler dedi.Teşekkür ettim balık kokusu gelen tarafa doğru yürüdüm.Denizin içinde sandal sandalın içinde piknik tüpünün üzerinde içi yanmış yağla yarısına kadar dolu kocama bir saç ve çıtır çıtır kızarmış balıklar.Kayıkcı hiç durmadan balık ekmek,taze balık ekmek gel vatandaş gel diye bağıriyordu.Biraz durup seyrettim.Benim ne gökpınarda tuttuğum alabalığa nede gübünün suyunda tuttuğum sazan balığına benzemiyordu.Gelen vatandaşlara yarım ekmeğin içini açıyor nar gibi kızarmış balıklardan koyup gazete kağıdına sarıp veriyordu.

görmüyormusun onlar üç kağıtçı

Sandallar yan yana dizilmiş denizin üzerinde sürekli sallanıyorlar.Saldallar vapurlar geçerken şaha kalkmış at gibiler.Deniz kenarındaki betonlara halatlarla bağlanmasalar deniz onları alıp götürecektir. Kuşlarda sürekli sandalların etrafında uçuşuyorlar.Balık ekmek yiyenler küçük birer ikişer lokma koparıp denize fırlatıyorlar.Bu lokmaların bazılarını havada bazılarını da denize düşer düşmek yakalayan bu kuşlar nerde ise bizim kümesteki tavuklar kadar evcil görünüyorlar insanların çok yakınlarına kadar geliyor yiyecekleri alıp kaçıyorlar ama asla onlara dokunamıyorsunuz çünkü hemencecik kaçıyorlar.Balık ekmek haydi.....ne kadar sandal varsa hepsi bir ağızdan hiç susmadan Adanadaki küçük tablalarla sokak sokak dolaşıp karpuz satanlar gibi,onlarda karpuzzz,karpuzcuuuuuu,kesmece bunlar kesmece abla...

Aç olan karnım balık ekmek kokusuyla daha bir başka guruldama kazınmaya başladı.Ordan ayrılıp adamın gösterdiği tarafa doğru hareket ettim.Her taraf insan seli mübarek..Bu insanların bir kısmı yürüyüp gidiyor,bir kısmı bula bildikleri banklara oturmuşlar sohbet ediyorlar bazılarıda etrafı seyrediyorlar.Ara ara küçük tezgahlar kurulmuş onların başı daha kalabalık.Tablanın üstüne hıyarları doldurmuş bir elinde şimdiye kadar görmediğim bir alet diğer elinde hıyar adam hıyarları okadar çabuk soyuyor ki inanamassın.Soyduğu hıyarı hemen bıçakla ikiye ayıyor ve bolca tuzu döküp sırada bekleyenlere veriyor.Hemen onun yanında bir başkası tablasının üstüne havuç,patates kabak koymuş ,gel gel vatandaş asrın icadına gel diye bağırdı elinde tuttuğu aletle patatesleri,havuçları göz açıp kapayıncaya kadar soyuyor. Yetiş vatandaş bitmeden al hanımını sevidir.Son on tane,son beş tane,.....Bir diğer cam parçaları ile doldurmuş tezgahı elindeki jiletle camları peynir ekmek keser gibi kesiyor.Ne ararsan var.İnsanlar bunları seyredirken kendinden geçiyorlar. Bende açlığımı ve zamanın nasıl geçtiğini unutmuşum.Tam ordan birkaç adım ayrılmıştımki bir vayvili koptu.Birisi cüzdanim cüzdanimi çaldılar diye bağırdı..İyiki ayrılmışım diye geçirdim içimden. O arada elim hemen pantolonumun sağ cebine gitti İki lirası metal olmak üzere toplam 42 lira param yerindeydi.Elimi cebimden çıkarmadan biraz hızlı adımlarla yürüyordum .Bu kalabalıktan uzak bir yerde bul karayı al parayı hadi şansına güvenen kendine güvenen yokmu diye bağırdı.Bir taraftan bir an önce Gürünhanı bulmak istiyorum bir taraftan da hayatımda ilk kez gördüğüm bu alemde olup bitenleri seyretmekten kendimi alı koyamıyordum. Tezgaha doğru yanaştım. Adam tablanın üstüne üç tane oyun kağıdı koymuş önce hepsini bir açıp gösteriyor. İkisinde kırmızı rakam var birinde siyah var. Kağıtları ters çeviriyor arada bir kenarını kaldırıp gösterdikten sonra hızlıca yerlerini değiştiriyor. Bir taraftan da sürekli bul karayı al parayı diye bağırdı .Tezgaha yaklaşırken etraftan birkaç kişi daha geldi tablanın etrafında halka oluştu. İçlerinden biri cebinden 25 kuruşu çıkardı adamın biraz önce gösterip sonra karıştırdığı üç kağıttan birinin üstüne koydu. Bir başkası 10 kuruşu çıkarıp diğer kağıdın üstüne koydu.Adam hadi yok mu kendine güvenen açıyorum açıyorum dedikten sonra üzerine para konan kağıtlardan on kuruş olanı açtı kırmızı çıktı.25 kuruş olanı açtı siyah.Adama hemen kendi 25 kuruşunun yanında 25 kuruş daha verdi.Bu kez kazanan adam kazandığının yanına bir 50 kuruşdaha ekleyerek 100 kuruşu kağıdın üstüne koydu diğeri yine on kuruş bu kez 100 kuruş koyanın seçtiği kağıdın üstüne koydu.Kağıtlar açıldığında 100 koyan ikiyüz kuruş,10 kuruş koyanda 20 kuruş aldı. Bende sürekli izliyordum. Bu iş hoşuma gitmişti.Neden cebimdeki parayı iki üç hatta daha fazlasına çıkarmayayım dedim. İki lira demir paramı çıkardım adamın kağıt dizisini iyice gözlemlerdim. Kendime kara olduğundan emin olduğum kağıdın üstüne bir lirasını koydum.Orda bulunanlardan bazıları benim koyduğum kâğıda bazılarıda diğer kağıtlara paralarını koydular.Kağıtlar açıldığında benim bir liram iki lira olmuştu. Buna çok sevindim. Adamın kağıtları tekrar dizmesini dört gözle bekliyordum. Bu kez kazandığım bir lira ve cebimdeki iki lirayı koydum kağıdın üstüne diğerleri de kimi 25 kuruş kimi bir lira kimi daha fazla,miktar gittikçe artıyordu.Kağıtlar açıldığında yine kazanmıştım.Altı liram olmuştu. Bu böyle az para ile olmayacaktı.Cebimdeki 40 liradan beş lirasını da çıkarıp tezgahdaki üç kağıttan birinin üstüne koydum kesin emindim onun kara olduğundan kağıtlar açıldığında büyük bir hüsrana adam şansınıza küsün bu kez şans benden yana diyordu gülerek. Benim kazandığım altı lira ile birlikte 11 liram gitmişti. Ne yapıp edip bu parayı geri almalıydım. Onlar oynamaya devam ediyorlardı. Ben se adamın elini çok dikkatlice takip ediyordum. Emin olduğumda 10 lira koyup ben zararımı çıkaracak hem de biraz daha para kazanmış olacaktım. On lirayı çıkardım evet kesinlikle eminim ortadaki kağıt kara dedim çünkü gözlerimle görmüştüm.Adam kağıtları yerleştirirken. Heyecanla diğerlerinin de paraları koymasını bekledim. Adam bağırdı hadi yok mu başka şansını deneyen diye.Artık başka para koyan yoktu .Bense heyecandan ölecektim. Çünkü iki ayda çalışıp biriktire bildiği paranın yarıya yakını bir anda elimden gidecekti kazanmasam. Tezgahdaki kişi bir kez daha seslendikten sonra kağıtları açmaya başladı.Sağdan birinci kağıdı açtı kırmızıydı Onu görünce nerde ise çığlık atacaktı. İçimden kesin eminim paramın altındaki kağıt kara diyordum.O kağıdın üstüne para koyan kişiye şansına küs babalık diyordu çünkü oraya para koyan kişi yaşlıca gözüküyordu.Sıra ortada bulunan yani benim paramın üstünde olduğu kağıda geldi. Tam kağıdı açacakken durdu.Sol baştaki kağıda yöneldi. Onunda üzerinde iki yada üç kişinin parası vardı. Ben siz boşuna heveslenmeyin diyordum içimden ben kesin gördüm kara ortada. Kağıdın altına parmağını sokup çevirmesiyle birlikte benim dünyamda yıkılmıştı. Çünkü adım gibi emin olduğum siyah rakkamların yazılı olduğu kağıt ortada idi.Bununla kaybım 21 lira olmuştu.Elim kalan paranın üstünde içim kaynar su dökülmüş gibi yanıyor,her tarafımdan terler fışkırıyordu. Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Artık onun parasını değil kendi paramı ala bilsem dünyalar benim olacaktı. Benim gözüm adamın ellerinden başka yeri görmüyordu .Bütün dikkatimi verdim adam kağıtları tezgaha yine el çabukluğu ile yerleştirdi. Bu kez sağda en başta olan kağıttı. Çünkü gözlerimle görmüştü .Elimin teriyle ıslanmış olan iki 10 luğu çıkardım .Elim kağıdın üstüne doğru giderken biri kolumdan tuttu ve kenara doğru çekerek “.....lan defol burdan görmüyormusun

bunlar adı üstünde üç kağıtçı dedi. Hiç tanımadığı bu adama sen ne karışyorsun demeye kalmadı bir baktım tezgah ortadan kaybolmuş.

çok kalacakmı

İş yeri iki bölümlü, önde yerden tavana kadar raflar var.Rafların içi arka bölümdeki makinalarda dokunan mallarla doldurulmuş.Ortada büyük bir ahşap masa yanlarda ise birkaç sandalye ve tabürelere var.İç kısımda hiç durmadan makina gürültüsü çalışanları sesleri geliyor.Ben etrafı süzerken masanın önünde duran,bir şey içermisin dedi.Ben ne evet ne hayır der gibi daha çok evete yakın başımı hafif bir oynattım.Duvarda bulunan bir düğmeye basarak E.trikoya bir çay dedi.Sonra bana dönerek çaycı ocağı kapatmış çiçek istermisin dedi.Bu kez olur.Dedim.Birkaç dakika sonra etine dolgun yirmi beş otuz yaşlarında bir bayan bir bardak ıhlamurla çıka geldi.Bardağın üstüne küçük bir metal konmuş onunda içinde iki adet kesme şeker.Buyrun kusura bakmayın ocağı kapattığım için biraz soğuk olabilir dedi.Ben her hangi bir cevap vermedim.Tam bardağı aldım şekerlerini içine atacaktım ki hızlı adımlarla dayım içeri girdi.Ben ıhlamuru yanımdaki taburenin üstüne bırakıp ayağa kalktım.Sanırım dayımı bu ikinci görüşüm-dü.Beni hatırlayıp hatırlamayacağından pek emin değildim.Beni karşılayan gence arayan soran var mı dedikten sonra bana şöyle bir baktı.Ekrem sen nezaman geldin deyip elini omuzuma koyduktan sonra yanaklarımdan öptü.Ben elini öpmek için eline uzandım ama o elini öptürmedi.Ben o zaman içimden beni görmekten memnun olmadı dedim.Ama sonra uzunca bir süre onunla kaldım el öptürmekten hoşlanmadığını anladım.Saat 17 ye gelirken çalışanlar da birer birer makinalarını kapatıp iş giysilerini günlük giysileri ile değiştirdikten sonra”iyi akşamlar deyip evlerinin yolunu tuttular.En son dayımla ben kalmıştım.Ne yapacağını merak ediyordum.Çalışanların ayrılmasından sonra dayım günlük yapması gerekenleri yaptıktan sonra hadi artık bizde gidelim dedi.O önde bende arkada merdivenlerden inmeye başladık.İnerken diğer esnaflara iyi akşamlar diyerek onlar ile aradaki bağı sıcak tutmak istiyordu besbelli.Hanın çaycısı ve bekçisinede aynı iyi dileklerde bulunduktan sonra aracını park ettiği yöne doğru ilerledik.Çok eski olmayan ama bir iş adamı için oldukça mütavazi bir olan otomobile binip mecidiye köydeki evine doğru yolacaktık.Bu günkü kadar değil ama o zamanlarda belirli saatlerde trafikte sıkışıklıklar oluyormuş.Eve giderken manava,bakkala ve alışveriş merkezlerine uğuyayıp bir şeyler aldı.Tüm bunları yaparken de bana annemi,babamı,kısacası köyde olan herkesi soruyordu.Ben kısaca geçiştirmeye çalışıyordum.Çünkü ben ayrıralı iki ay kadar olmuştu.Ayrıldıktan sonra da hiç haber alamamıştım.Evden gelmediğimi daha fazla saklamanın bir faydası olmayacağı açıktı.O nedenle dayı ben evden ayrıralı iki ay oldu.Önce adanaya gittim ordanda buraya geldim dedim.Pek şaşırma benzemiyordu.Konuyu değiştirip sohbeta devam ettik.Daha çok havadan sudan konular.Bir buçuk saat süren bir yolculuktan sonra eve vardık.Evde ç.yenge kapıyı açarak hoş geldin dedi.O arada dayım misafirimiz var diye seslendi.Ç.yenge bu tür davetsiz misafirlere alışık olmalı ki fazla bir tepki göstermedi.İçeri girdikten sonra hoş geldin dedikten sonra,istersen önce bir duş al dedi.Gerçektende uzun za-mandır,yıkanamamıştım.Başka giyecek giysilerim olmadığı için gömlek pantolon kir içinde idi.Banyoyu gösterdi bir anne şevkati ile kullanabileceğim temiz havlular verdi.İçeri girip duşu açtım.Üzerimdeki giysileri çıkarıp bir köşeye koydum.Yıkandım.temizlendim ama giyecek hiçbir şey yoktu.Tam o sıra dayım kapıya vurarak yeni giyecekleri kapının yanına bırakarak bunları giyersin dedi.Ben utana sıkıla verilen giysileri giydim,ve çıktım.Yengem haydin sofraya diye seslendi.Ben üzerimde pijama sofraya oturdum.Sofrada oldukça çok çeşit yiyecek vardı.Çok aç olmama rağmen birer ikişer lokma aldıktan sonra,geri çekilmek istedim.Dayım ve yengem ısrarcı oldular.Birkaç lokma daha aldıktan sonra yeniden doydum diyerek,Kaşığı çatalı bıraktım.Her ne kadar yakın akrabam olsa da kendimi orda fazlalık olarak hissediyordum.Onlarda yemeklerini bitirdiler.Arkasından çay yapıldı içtik.Yengem sen yorulmuşsundur yatağını yapayım da yat dedi.O yatak yapmaya gittiğinde dayım yarın ben işe erken gideceğim sen yatar uyursun sonrada dükkana gelirsin dedi.Yengem bir odaya yer yatağı yapmıştı.İyi geceler dedikten sonra odaya doğru yürürken dayım yanıma gelerek evin bölümlerini tanıttı.Lavabonun tuvaletin yerini gösterdikten sonra Allah rahatlık versin deyip gitti.Odaya geçip kapıyı kapatarak yatağa uzandım.Olup bitenlere bir anlam vermeye çalışıyordum.Doğrumu yapıyordum yanlışımlı.Bunu düşünürken içerden çok kalacakmı burdamı çalışacak gibi konuşmalar geçiyordu

padişahın kulları

Kafamdaki padişahın kulları

Kafamdaki hiçbir soruna cevap bulamadan uykuya yenik düşmüşüm. Sabah uyandığımda hayli geç olmuştu. Dayım işine çokta gitmiş yengemde evde iş yaptığı için makine sesleri geliyordu. Pantolon hariç hepsi tamamdı. Pantolon yerine de bir eşofman konmuştu. Yeni çamaşırları giydim ama dışarı çıkıp çıkmamakta terettüp ediyordum. O arada yengemin sesini duydum. Günaydın, iyi uyuya bildin mi diye. Bende sağ olun çok iyi uyudum dedim. Hadi geldi kahvaltını yap dedi. Bundan cesaret alarak odadan dışarı çıktım. Dayım ve yengem erken kalktıkları için kahvaltılarını yapmışlar ama sofrayı kaldırmamışlardı. Çay sobanın üstünde kaynamaya devam ediyordu. O yıllarda doğal gaz olmadığından birçok yerde kömür sobası kurulmuş kömür yakılıyordu. Sofra oldukça zengindi. En güzeli kömür sobasının üstünde kızarmış ekmek dilimlerine o zamanın gözde margarini sana yağını sürüp çayla eşliğinde yemek oldu. Kahvaltı bittiğinde saat 11 i geçiyordu. Yengem sofrayı toplarken bu gün çok geç oldu artık dükkâna gidene kadar akşam olur, dinlen yarın dayınla birlikte gidersin dedi. Bende olur dedim. Çünkü iş yeri ile oturdukları yerin arası bayağı uzaktı. Ama evde oturmakta istemiyordum. Yengem bunu sezmiş olmalı ki "Alisamiyen stadyumunun hemen aşağısından geçen yol üzerinde fulya taksinin yanında R. abinin işlettiği bir bakkal dükkânı var oraya gidebilirsin hem dayını görmüş olursun hem de canın sıkılmaz dedi. Bu benim içinde çok uygundu. Hemen ayakkabımı giyip dışarı çıktım akşam geç saatte geldiğimiz için hiçbir yeri görememiştik. Çok güzel bir cadde bir tarafta Alisamiyen stadyumu bitarafa Fulya taksi durağı Stadyumdan tarafa yürüdüm. Yaklaşık iki yüz yada üçyüz metre yürüdüktan sonra bakkalı gördüm. Bir apartmanın bodrum katında sadece camlarının üst kısmı gözüküyor giriş kapısına birkaç basamaklı merdivenle iniliyordu. O zamanlar tabi yaşı genç iki üç kasayı üst üste koyup taşıyor. Bakkalın girişine konan malları. Alış verişin çoğunu kapıcılar yapıyordu. Kapiya geldim şöyle uzaktan bakıyorum. Orası zengin muhit olduğu için çocuklar sürekli bakkaldan bir şeyler alıp yiyorlar, dayım hiç başını kaldırmadan pastırma kesip yarım ekmeğin içine koyduktan sonra birde cam şişelerdeki kolalardan açıyor işi olan alıp yolda içiyor olmayanlarda bakkalın önünde yiyip içiyorlar dı. Bir süre dışardan içerdeki çalışmayı, orada yaşayan çocukların davranışlarını gözlemlerken cennet ve cehennem bu dünyada olduğu yönündeki düşüncelerim daha öne çıktı. Ben o güne kadar pastırma yemedim, sadece ben değil yaşadığım köydeki çocuklarında yediğini sanmıyorum. Ayrıca bizler dağda koyun güdüp, sonra bahçede dut silkeleyip, kaysı toplarken, burada yaşayan çocukların sinema, bar gibi eğlence yerlerinde günlerini gün ediyorlar. Biz kuru ekmeğe talim ederken, onlar pasta, börek, sucuk ekmek kola, gazoz içip eğlenmektedirler. Yamalı pantolon, yırtık lastik ayakkabı, dırıl gömlek zor bulurken, ütülü pantolon, ipek gömlek, boyalı iskarpinlerle lüks bir yaşam sürenler. İnsan kahretmezde ne yapar. Dayım bütün gücüyle nerdeyse nefes almadan gelen müşterilerin isteklerini karşılamaya çalışıyordu. Elinde boş sepetle benden daha büyük olduğunu tahmin ettiğim bir genç geldi. Hiç beklemeden sepete ekmek, peynir, zeytin gibi ürünleri doldurdu ve çıkıp gitti. Müşterilerin nisbeten az olduğu anda dükkana indim. Hayırlı işler dedim. Dayım başını bile kaldırmadan sağ ol dedi. Bir süre sonra ne istemiştiniz? Benden cevap gelmeyince başını kaldırdı karşısında beni görünce biraz şakın hoş geldin çok oldumu geleli dedi. Tezgahtar ayrılıp yanıma geldi ve boynuma sarıldı. Bende elini öptüm dün geldim hayırcığım dedim. Hemen aç mısın bir şeyler içermisin dedi. Teşekkür ettim yeni kahvaltı yaptım dedim. Bir taraftan gelenlerle ilgileniyor ve fırsat buldukçada köyden haberler almak için sorular soruyordu. Bende olup biteni kısaca özetledim. Saklamanın faydası olmayacaktı. Kısa bir süre sessizlik oldu. Ne ise akşam konuşuruz dedi. Bakkal çok küçük olduğu için tezgahın arkasında ikinci bir kişi olduğunda hareket etmek bile mümkün olmuyordu. O nedenle ben dışarı çıkıp bir tabureye oturdum. Gelen giden çok olduğu için hiç sıkılmadan zaman geçiyordu. Kafasında anadoluya ait şapkaları ile ellerinde kamıştan örülmüş sepetleri olan bazı kişiler ceplerinden çıkardıkları kağıtları bakkala uzatıyorlar. Bakkalda bu listeye göre sepetleri doldurup veriyor. Kapıcı olduklarını sonradan öğrendiğim bu insanların bir çoğunun okuma yazması yokmuş. Çoğunlukla Kastamonu, Sivas gibi illerden geliyorlarmış. Tabi diğer illerden gelenlerde var ama onların sayısı daha az. Sepeti boşaltıp gelen beyaz saçlı, ortası sararmış pos bıyıklı biri gelip yanıma oturdu. Hoş geldin dedikten sonra cebinden bir havuç çıkardı ve büyükçe bir ısırık aldı. Havucu öyle bir iştahla yiyorduki görülmeye değerdi. Havucu çiğnerken pos bıyığı bir sağa bir sola inip kalkarak ilginç bir görüntü oluşturuyordu. Yeğen nerelisin dedi. Ben Sivaslıyım sen neredensin dedim. Erzincanlı olduğu 10 yıldır burada kapıcılık yaptığını anlattı. Benim pastırma sucuk yiyip kola içen gençleri ve çocukara bakışımı izlemiş olmalıki; "Osmanlılar zamanında bir kahvenin önünde oturuken çok güzel giyimli insanların gelip geçtiklerini görmüş. Bektaşî dayanamamış ve sormuş kahveciye. Kim bunlar? Kahveci bunlar padişahın kullarıdır, demiş. Bektaşî elini kaldırarak ey Allahım bir padişahın kullarına bak birde senin kuluna bak demiş." dedi

kalaycı geldi hanım

Sucuğa ve kaşara çok alışık değildim.Bizim eve sucuğu pek hatırlamıyorum ama kaşar peynirinin kesinlikle girmedğini söyleye bilirim.Biz koyun besiciliği de yaptığımız için kendi yaptığımız koyun peyniri,çökelek,sünme penirinin yazın tazesini,kışında salamurasını tükettirdik. Bu peynirler o yöre insanlarınca çok tüketilir .Peynir ala bilmek için sıraya girerler,güz geldiğinde de alıp götürürlerdi.Köy yerlerinde belki bazı şeylere ulaşmak kolay değildi ama ne yiyip ne içtiğimizi bilirdik.Buğdayı eker,biçer,harman yapar,tanesini samanından ayırır ,yıkarak rutur oradan değirmene götürür öğütür çu-vallara doldurup eve getirirdik.Kalabalık ailelerde nerde ise hergün yufka ekmek yapılır,3 günde,en geç haftada bir de tandır ekmeği yapılırdı.Somun ekmek,yada halk arasındaki adı “şehir ekmeği”ancak ilçede kurulan pazara mal götürüp satanlar evlerine bu ekmekten alıp getirirler.Şehirde yaşayanlar bizim ekmeklere özenir,bizde bu şehir ekmeklerine özenirdik.Aradan çok uzun zaman geçmemesine rağmen tandır ekmeğini,sabah erkenden yapılan yufka ekmeği özlemiştik.Ayrıca köyde kilo,adet kavramı pek olmaz,sebze meyve yiyeceksin,tartı ölçü yokistediğin kadar yada bitene kadar yiyebilirsin.Çünkü sen üretiyorsun.Üzüm bağında üzümü,bostandan hıyarı,domatesi,kayısıdan kayısıyı,elma ağacından elmayı toplayıp yiyebilirsin.ne soran olur nede karışan.Öyle bir saatide yoktur.Ne zaman acıkırsan canın çekerse.Şehirlerde ekmek almak için fırında pişmesini,oradan bakkalara gelmesini,dolaplara yerleştirildikten sonra kapıcının eve getirmesini beklemek zorundasınız.Sadece ekmek için değil diğer tüm ürünler içinde aynı.

Ekmeği alıp yere oturduğumda kendimi bir garip hissettim.Bakır kapları kalaylamak için köylere poşalar gelirdi.Yerleşim yerinden biraz uzağa çadırlarını kurar iş bölümünü yaptıktan sonra sırtlarında bohçalar,yanlarında yalın ayak esmer tenli gözleri fel fecir okuyan çocukları olduğu halde sokak sokak dolaşırlar,Bohçacı geldi hanım .Diye bağırır eğer kapıyı açarsanız hemen içeri dalıp sohbete başlarlar,siz sohbet ederken çocuklar çevrede ne bulurlarsa almaya çalışırlardı.O nedenle bu kişilere kapıyı pek açmazdık.O zamanda Allah rızası için ekmek,bulgur,un yani Allah ne veriyse onu isterlerdi.Bu kişiler hakkında bazı olumsuz hikayeler de anlatılırdı”.İşte falanca köye poşalar gelmiş,çocuğu kacırmışlar,yok yaşlı bir kadını öldürmüşler,darp etmişler,parasını almışlar “gibi

Bütün bu anlatılanlara rağmen genelde kalay işlerini bu insanlar yaparlardı.Bu hizmetin karşılığı olarakda onlara bazan para bazan tahıl,bazanda yiyecek verirdik.Kendimi onlardan biri imişim gibi hissettim.Çok kötü bir duygu olduğunu söyleye bilirim.Ekmeği yedim üzerine gazozuda içtikten sonra şişesini kapı önündeki çöpe atacaktım ki dayım onlar depozitolu şu yandaki kasaya koy dedi.Dükkanın ön tarafında içinde boş meşrubat şişeleri ile dolu tahta kasalar vardı.Onlardan birinin içine koydum.Teşekkür ettim.Gün eğilmiş akşam üzeri olmuştu.Kapıcılar akşam ser-vislerine başladılar.Koluna sepeti takan geliyor siparişlerini alıp apartmanlara dağıt-mak üzere çıkıyorlardı.Apartmanın büyüklüğü ve ailelerin durumuna göre bir kaç kez gidip gelede vardı.Bazıları ise bir sepetle işi bitiriyorlardı.bir birleri ile karşılaştıklarında”bizimkiler yine yazlıktalar bir seferde iş bitiyor,öbürü bizde daha giden yok önümüzdek ay ayrılacaklar...

yalman iğne

İçimde adını koyamadığım bir heyecan var.Konuşmak istiyorum konuşamıyordum.Sözler boğazımda düğümleniyor du.Mecidiye köyden Eminönüne nasıl vardığımızın bile farkında olamadım.Mahmut paşadan geçip Gürünhanın kapısına geldiğimizde biraz sakinleşmişim.Otomobil park edilir edilmez kapıyı açıp indim hemen arka koltuktaki malların yukarı çıkarılmasına yardım etmek için.Dayım sen bırak işçiler gelir çıkarırlar dedi.Bu cümle içimdeki heyecanı bir anda aldı götürdü.Onun yerini bir karamsarlık aldı.Anlaşılın dayımın yanında bana iş yok diye düşündüm.Kapıyı kapattım,birlikte hanın merdivenlerinden yukarı doğru çıkarken or dan oraya koşuşturan çaycı ve çeşitli Pazar yerlerinde tezgah açan küçük esnafın kolilerle aldıkları malları taşıma telaşına şahit oldum.İşbortacı denilen bu esnaf her gün bir pazarda yada panayırda tezgah açar orda mallarını satar.Parası olmayanlar birini kefil gösterebilirse toptancılardan malı alır satıktan sonra parasını gelip öderler.İşi öğrenip birkaç Pazar edinenler ise daha çok mal alabildiklerinden haftada bir yada onbeş günde bir gelip yeni mal alırlar.

O günlerde büyük AVM ler olmadığından bu satıcılara rağbet oldukça fazladır.Bazı ilçelerde hatta illerde panayır ve fuarlar kurulmuş.Bu panayır veya fuarlar yılda bir kez yapılırmış.Panayır ve fuarlar bir anlamda imalat yapan firmaların kendi tanıtımını yapmak için bir fırsat olarak görülürmüş.Bilhassa küçük ilçelerde kurulan bu panayırlar bir şölen havasında olup,sadece pazarcıların mallarını sattığı bir yer değil aynı zamanda orda yaşayan insanları bir birleri ile buluştuğu,kendi ürettikleri malları pazarladıkları,bir çok ihtiyaçlarını karşıladıkları alanlar oalrak bilirmiş.Bekar kızlar ve delikanlılar buralarda buluşur tanışmış.

E.Triko yazan kapının önüne vardığımızda dayım atölyede çalışanlardan birine arabanın anahtarını uzatarak malları alıp getirmelerini istedi.Birkaç işçiyide yanına alan genç merdivenlerden hızla inip gittiler.Dayım içeri girip günlük çalışma kıyafetini giydi.Ben acaba bana bir şey diyecekmi diye uzunca bir süre bekledim.Dayımdan ne bir işaret nede bir söz duymadım.Beklemekten sıkılmışım atölye tarafına geçtim.Atölyede beş altı tane değişik makine vardı.Bu makinalarda hem dikiş yapılıyor hemde kesim yapılıyordu.İşçiler öyle pratikleşmişlerdiki bir taraftan bana hoş geldin derken bir taraftanda dikmeye devam ediyorlardı.Onların bu seri çalışmaları bende korkuya neden olmuştu.Ömrümde annemin yama yapması ve sökükle dikişinden başka dikiş görmemişim.Makina olmadığı için işlik dikeceği zaman küçük iğne çuval ağzı dikeceği zaman biz,yorgan köpüyeceği zamanda yalman iğnesi kullanırdı.Burda ise tek bir iğne ile hem düz dikiş yapılıyor hemde kumaşın etrafını zikzak dikişle çeviriyordu.Bir süre bu çalışmaları seyrettikten sonra yeniden ön bölüme geçtiğimde dayım bir müşteri ile pazarlık yapıyordu.

küçükçekmece

Bir kaç gün böyle gelip gittim.Değişen bir şey yoktu.İçimden acaba beni deniyor-muydu onu bilemiyorum.Arada bir bak-kalda diğer dayımlarda kalıyordum.Bu du-rum beni iyice rahatsız etmeye başlamış-tı.Evden ayrılma amacım çalışarak hayatımı kazanmaktı.Buralarda bir sığınç gibi bu gün acaba nerde kalacağım düşüncesi ile yaşamak değildi.E.Dayımla işyerine gitti-ğimiz birgün S.dayımlara gitmek istediğimi söyledim.Hiçbir tepki vermedi, sadece yolu tarif etti.Sirkeçiden trene binip Kü-çükçekmece istasyonunda inmeme gere-kiyormu.Hoşça kal deyip oradan ayrıl-dım.İstanbul geldiğimden itibaren bul ka-rayı al parayı üç kağıdının dışında bir yere para harcamadığım için cebimde birkaç kuruşum kalmıştı.Handan ayrıldım mahmut paşa civarında biraz vakit geçirdim.Ordan gezerek sirkeçi tren garına gittim.

Bilet alıp perona girdim.Oldukça kalaba-lıktı.Trenden inenler koşarcasına hareket ediyorlardı.Trene binmek isteyenlerde ayakta kalmamak için bir an önce binmek istiyorlardı.Yani inelerde binenlerde bir koşuşturmanın içindeydiler.Tabi ben ha-riç.Benim ne binmede nede inmede acele etmemi gerektirecek bir durum yoktu.Ne vapura yetişmem gerekiyor nede evde bek-leyenim var.Biraz peronlarda gezin-dim.Gelen giden trenleri seyrettikten sonra bir tren vagonunun kapısından içeri gir-dim.en arkada boş olan bir koltuğa otur-dum.Kapının üzerinde istasyonların adları yazıyordu. Cankurtaran, Kumkapı, Yeni-kapı, Kocamustafapaşa, Yedikule, Kazlı-çeşme, Zeytinburnu, Yenimahalle, Bakır-köy, Yeşilyurt, Yeşilköy, Florya, Menekşe, Küçükçekmece, Soğuksu ,Kanarya ve son durak Halkalı.Ben bunlara bakarken va-gonda dolmuştu.Oturan yolcudan çok ayakta giden yolcular vardı.Ayaktakiler oturamamaktan muzdarip oturanlarsa ayaktaki yolcuların kışkırlarını burunlarına dayamasından.Bir kaç düdük sesinden son-ra tren hareket etmişti ama kapı henüz tam olarak kapanmamıştı.Yaşları10-15 arası olduğunu tahmin ettiğim birkaç çocuk ko-şarak içeri girdiler.Bir biri ile şakalaşarak çoğunluklarda argo kelimeler kullanıyorlar-dı.İçlerinden biri ulan az kalsın kroya ya-kalanıyorduk,bir diğeride he vallaha iyi yırttık diyordu.Sürekli camdan dışarı bakı-yorlardı.Peronun sonuna doğru tren hızla-nırken birkaç tane çocukda dışardan kapı-nın koluna asılarak yolculuk etmeye baş-ladılar.İçerdekilerle şakalaşıyorlardı sanki aynı mahallenin çocuklarıymış gibi.Kapı koluna tutunan bu çocuklar bir eliyle kolu tutarken diğer elini açarak gösteri yapıyor-lardı.Cankurtaranda tren durduğunda bu çocuklar hızla vagonu terk ettiler.Tren du-ralı birkaç saniye geçmemişti ki kafasında TDD yoları şapkası olan görevli içeri gir-di.Bilet kontrol,bilet kontrol.Vagonda bu-lunan yolcuların biletlerini kontrol ettikten sonra diğer vagona yönelir yönelmez o ço-cuklar vagonun diğer kapısından içeri dal-dılar.Yine gülüşmeler yine alaylı söz-ler.Anladığım kadarıyla bu çocuklar bilet almadan yolculuk ediyorlardı.Diğer durak-larda da bu biletçi ile köşe kapmaca devam etti.

Tren Menekşe istasyonuna geldiğinde oturduğum yerden kalkıp kapıya doğru yü-rüdüm.İki istasyon arası kaç dakika onu bilmediğim için bu arayı ayakta gidip kapı açıldığında hemen inmek istiyor-dum.Boyum kısa olduğu için tavanda asılı tutacak yerlere yetişemiyordum.Bende ka-pıya en yakın koltuğun üst kısmına tutun-dum.O çocuklar yine girdiler vagona önümden sağımdan solumdan koşarak geç-tiler karşımda durup yine şakalaşmaya de-vam ettiler.İçimden birine şöyle okkalı bir tokatlamak geçti ama tabi bu mümkün de-ğildi.Onlarla hiç ilgilenmiyor gibi görün-mek gerektiğini düşünmeme rağmen gö-zümü onlardan ayıramıyordum.Ben çocuk-ların hareketlerini takip ederken tren Kü-çük çekmece istasyonuna varmıştı bile.

Kapı açılır açılmaz kendimi perona at-tım.Benimle birlikte inen birçok yolcu vardı.Bunları birçoğu burada oturuyor ol-malı ki herkes gideceği yerin yolunu tutup gidiyordu.Ben istasyonda durup çevreyi bir gözden geçirdikten sonra merdivenlere yö-neldim.Istasyonun sol tarafında küçük çekmece gölü vardı.Dayımın tarifine göre s.dayımın evi göle yakınmış.Bu tarife göre demiyolunu köprüsünün altından geçerek göle doğru yürüyürken aklımda bin türlü soru dolaşıyordu.O zamanlar göl kenarında yoğun bir yerleşim yoktu.Istasyondan in-dikten sonra beş on dakikalık bir yürüyüş-ten sonra gölün kıyısına gelmiş-tim.Apartman ve kapı numarası olmadığı için çevreyi en iyi bakkal bile bilir düşün-düğümde çevrede bakkal aramaya başla-dım.Sokakta elinde havlu altında sadece bir şort olan olan iki geçen birine buralarda bakkal varmı dediğimde bir sokak ötede olduğunu söyleyip yollarına devam ettiler.Gösterdikleri tarafa doğru yürüyüp köşeyi döndüğümde önünde karpuz kavun tablası birkaç kasa domates ve bazı sebze-lerin yer aldığı,manav bakkal karışımı bir dükkanın önüne varıp üstü hasırla kapatıl-mış bir bölümün altında oturan bir bayana Sivaslı S.Ş. arıyorum dedim.Kadın ben bilmem ama eşime bir sorayım dedi.Olduğu yeden kalkmadan Osman,lan osman diye seslendi.İçerden yine nevar diye söylenerek iriyarı biri çıktı.Sivastan geldiğimi dayımın burada oturduğunu söyledim.Adam adı ne demiştin dedi.Adını söylediğimde tanımaz olur muyum benim tavla rakibimdir.Hanımına ben evi gösterip geleceğim dedikten sonra göl kıyısına doğ-ru yürümeye başladık.Kısa bir yürüyüş ol-du.Dayımların oturduğu evi gösterdikten sonra adam dükkanına geri döndü.Ben ka-pıyı çalmak için elimi kaldırdım tam vura-cağım sırada vaz geçtim.Kapıda dondum kaldım.İçimden ne işin var buralarda bırak dön memleketine diyordu bir ses.Bir taraf-tanda hadi vur kapıya senin geleceğin bur-da diyordu.Elim kapıya bir gidiyor bir ge-liyordu.Sonuçta kararımı kalmaktan yana kullandım.Ve kapıya hızlıca iki kez vur-dum.Kısa bir sessizlikten sonra içerden kim o diye bir kadın sesi geldi.Alışkanlık benim dedim.Ama benim kim olduğumu bilmiyordu yengem.Çünkü daha önce hiç görüşmemiştik.

Ben Ekrem dedim.Yaklaşık on gündür İs-tanbulda olduğumdan haberleri olmuştur mutlaka diye düşündüm.Öylede ol-du.Kapıyı açtı hoş geldin buyur deyip içeri aldı.Üzerinde iş kıyafeti vardı.Belliki aile bütçesine katkı sağlamak için

diğer yenge-lerim gibi evi tabir yerindeyse ikinci bir atölye gibi kullanıyordun.Çok konforlu ol-masada güzel bir evdi.Odanın birinde di-kim için hazırlanmışmıllar ve sanırım iki makine vardı.Yengem bitirmem gereken az bir işim kaldı sen biraz dinle bende işimi bitireyim.Dayıyın nezaman geleceği belli olmaz dedi.Malların yığılı olduğu odaya geçip çalışmasına devam etti.Ben karar-sız,tedirgin bir halde salondaki koltukta bir beş dakika öylece oturdum.Sonra aya kalk-tım camdan dışarı baktığımda çok güzel bir göl manzarasıyla karşılaştım.Ev göle 100-150 metre mesafede gölle ev arasında başka binalarda var ama yüksek değiller.Bir süre o manzarayı seyrettim.Aklıma yine memleketteki denizin gözü dediğimiz Gökpınar gölü geldi.Arkadaşım Durmuş Yurtsevenle balığa gittiğimizde gölü bir baştan bir başa yüzerek geçme yarışı ya-pardık.Gölün genişliği belki 100 metrebile yok ama su okadar soğukki kıyıya çıktı-ğımızda donmak üzere olurduk.Bu gölü tanımayan bilmeyen bir girerse kesinlikle boğulabilir.Çünkü gölsuyu çok so-ğuk.Heran vücudunuzun bir yerine kıramp girebilir herhangibir güvenlik önlemide yok zaten.Öyle biryerki tabircaizse Allha yakın Kuldan çok uzak oluşunuz oralarda.

Gün daha erkendi. Dayımın eve ne zaman geleceği belli değildi.Evide öğrendiğime göre burda oturmaktansa gölün kenarına gidip biraz dolaşayım dedim.Salondan çı-kıp yengemin çalıştığı odaya giderek biraz çevreyi gezmek istiyordum dedim.Yengem olu ama çok uzaklaşma dikkatli ol diye tembih etti.Ben tamam anlamında başımı salladım ve kapıyı çekip dışarı çıktım.Göle doğru yürüdüm.Birkaç çocuk iç çamaşırıları ile iki gençte üzerlerinde mayola-rı,ayaklarında palet ve gözlerinde gözlük ağızlarında kısa bir boru ile göle girip ka-faları suyun içinde uzun bir süre yüzüyor sonra dışarı çıkıp güneşleniyorlar-dı.Yanlarına doğru yanaştım.Biraz onlar izledim.Elimi suya soktuğumda Güründen gelen su ile Gökpınar suyunun ilk buluş-tukları yerdeki göldeki gibi sıcaktı.Yaz geldiğinde o çevrede yaşayan başta Tom-bakgilin çocuklar olmak üzere Suçatı deni-len bu yere gelir çimerdik.Gökpınar suyuna girdiğimizde dişlerimiz mızıka çalar gibi birbirine vurur titer,ısınmak içinde Gü-bünden gele suya dalardık.Çünkü bu su Gökpınardan gelen suya göre en az beş de-rece belki daha fazla sıcak olurdu.

Gölün öbür yakasında tek tük evler görü-nüyordu.Birden içimde yüzerek karşı kıyı-ya geçmek isteği doğmuştu.Ama içimde mayo olmadığı gibi ne paletimde yok-tu.Çocukların olduğu yerden biraz uzak noktaya gittim.Yakınlarda göl kenarında kimse yoktu.Hemen üzerimdekileri çıkarım iç çamaşırı ile göle girdim.Su sıcaktı.Birkaç kulaç attım sonra sırt üstü döndüm.Bir kaç dakika öyle yüzerek çevremi kontrol ettim gelen giden yoktu.Ayağa kalktığımda ayağımın yere değmediğini hissettim.Bir iki hareketle kıyıya çıktım.Ama içimden hep karşıya geçmek geliyordu.Tekrar suya atladım peş peşe birkaç kulaç attıktan sonra en iyi bildiğim yada bildiğimi zannettiğim sırt üstü yüzmeye başladım.İçimden bir ses devam et burda ne varki karşı kıyıya geçersin diyor.Birkaç dakika içinde kıyıdan bir yüz,yüzelli metre uzaklaşmıştım.Kimsecikler yoktu.Kollarım yorulmaya başlamıştı.Bir kaç kulaç daha attım.Beni bir korku sardı.Başım döner gibi oldu.Bir an gölde olduğumu unutmuşum sanki.Nefes alışım hızlanmıştı.Nefesimi tutamadığım için bir an suya gömüldüm.Çok az su yutmuş-tum.Yuttuğum suyu çıkarmak için öksü-rünce kendime geldim.Sırt üstü döndüm derinbir nefes alıp suyun üstünde hiç kı-pırdamadan öylece yattım.Biraz dinlenmiş kendime gelmişim.Karşıya geçmekten vaz geçip geri döndüm.Fakat kıyıya yüzmeyede takatim kalmamıştı.arada bir elimi kaldırım imdat diye sesleniyordum ama kimsecikler yoktu.Bir kaç dakikada yüzdüğüm mesafeyi ancak yarım saatte tekrar yüzerek geri döndüğümde nerde ise bayılacak hal-deydim.Ayağa kalkmaya çalıştığımda göz-lerim karardı başım döndü çıkaracak gibi oldum.Olduğum yere suyun içine otur-dum.Kolarım ve başım dışarda öylece bir-kaç dakika bekledikten sonra sudan çık-tım.Havlulu olmadığı için çamaşırın üstümde kurummasını bekledim.Atlet ve gömleğimi giydim.Hala başım dönüyor midem bula-nıyordu.Pantolonumu iç çamaşırım tam kurumadan giydiğim için hafif nemlenmiş-ti.Dışardan belli olmuyordu ama ben iyice kuruması için hemen eve dönmek yerine biraz ayak sürüdüüm.O çocuklarda gölden çıkıp evlennin yolunu tutmuşlardı.

Göl çarşaf gibi çok sakın görünüyordu.Bu sakinliğine aldanmamak lazım biraz evvel az daha beni yedi başlı canavar gibi yuta-caktı.yaşayacak günüm yiyecek ekmeğim varmış.Ölüp gitmekle kalmayacak geride kalan günahsız insanların başını derde sokacaktım.Neyseki bunuda ucuz atlatmış-tım.Güneş batmak üzereydi.Eve ne kadar geç gitsem okadar iyi diye düşünüyordum.Çünkü dayımın ne zaman geleceği belli olmuyormuş yengemin söylediğine göre.

S.dayım;Köylerinde ortaokul olmadığı için bizim evde kalmış,okula bizden gelip git-mişti.Okuldan geldikten sonra evde bulu-nan dolma tüfeği alır içine biraz barut bir-kaç saçma tanesi koyup ne kadar çarçaput varsa harbi ile doldurur Gübünderesine doğru yola çıkardı.Av yapmazdı ama bu tüfeğide yanından hiç ayırmazdı.Okula gitmediği zamanlarda ustalık yapardı. Gü-bünderesinde iki odalı bir evin projesini çizmiş ve kısa sürede inşaatı tamamlayıp içinde oturulur hale getirmiş bir in-san.Gerçekten oldukça zeki olmasına rağmen yaşam koşulları onu genç yaşta iş ha-yatına atılmak zorunda bırakmış.Ağbileri gibi oda İstanbula gelerek triko üzerine iş yeri açmış bir ara onlarca kişinin çalıştığı bir atölye bile kurmuştur.Bu arada evlenmiş bir araba alarak memlekete ziyaret amacıyla gittiğinde arabası yakıldıktan sonra kö-tülükler peşini bırakmamıştır.Buna rağmen yılmadan usanmadan eşi ile birlikte hayata tutunmayı başarmıştır.Eğer desteklenebil-miş olsaydı birçok yeni buluşa imza atabil-ecek bir değerdi.Trikonun çok revaçta ol-duğu dönemde örülmüş kazakları eşek di-keni ile tüylendirerek günün modasını oluşturmuştu.

Gün batmıştı.Fakat gölün üzerine bir pa-muk yığını gibi duran bulutları aydınlat-maya devam ediyordu.Çok yavaş yürü-meme rağmen evin olduğu sokağın başına gelmişim.Bir taraftanda sürekli kendi kendimle mücadele ediyordum.Bir çok şeyi sorguluyor ama bir yere ,bir sonuca vara-mıyordum.Bu karamsarlık ve karmaşık duygular içinde kapıyı çaldım.Bu kez ka-pıyı dayım açtı.Nerde kaldın bu saate kadar dedi.Neşeli gözüküyordu.Sofra kurulmuş ama oturmamışlardı.Elimi yüzümü yıkadım ama duş alamadım.Çünkü göle girdiğimi söyleyememişim.Sofraya geçtik yengem okadar işin içinde çok güzel yemekler yapmıştı.Afiyetle yedik ardından birde demli çay geldi.Çayımızı içerken dayım köyle ilgili sorular soruyordu.Okul yıllarında gezdiği yerleri anımsamış ve duygulanmıştı.Ben köyden ayrılalı yakla-şık ikibuçuk ay olduğunu ve ayrılış ama-cımı söylediğimde,önce okulunu bitir on-dan sonra kendine iş ara tamamı önce okul diyordu.İçimden peki sen niye okulu bırak-tın demeyi geçiriyordum ki.Sen bana bak-ma dedi.Biraz gez dolaş ama okul açıldı-ğında okuluna devam edeceksin dedi.Şimdi erken yatalımki erken kalkalım yarın seni altın şehire götüreceğim.Yengem çayını bitirsin bu ne acele dedi.Dayım fazla çay çocuklar için iyi değil diyerek

gölüyordu.Bardağımdaki çaydan bir yudum daha aldım ve teşekkür etikten sonra yatmam için bana gösterilen odaya girdim.Lambayı söndürüp bir süre yatağın kenarında oturdum.Aslında bende içten içe kendime söyleyemesemde köye dönmek ve okula devam etmek istiyordum.Ama bu kadar zamandır boş dolaşıpta köye dönmekte bana ağır geliyordu.

İlk şart hukukun üstünlüğü olmalı

7 Haziran 2015 seçimlerinin üzerinden dört gün geçmiş olmasına rağmen Dünyayı bilmem ama Türkiye'deki bütün paydaşlar şoktalar. İktidar partisi şokta kuruldukları tarihten bu yana girdikleri seçimleri büyük bir çoğunlukla kazanmışlar ve başka hiç kimseye ihtiyaç duymadan hükümet kurmuş ve seçim hiç yapılmamış gibi bakanları bile değiştirmeden bazense bir iki kabine revizyonu ile yollarına devam etmişlerdi. Bu seçime giderken de oylarında bir miktar azalma olabileceğini görmüşler ancak bunu çokta önemli olmadığını düşündüler. Dolayısıyla herhangi bir alternatif plan hazırlığı yapma gereği bile duymadıklarından şimdi yine birinci parti olarak seçimden çıkmalarına rağmen muhalefetten daha fazla şoktalar. İktidarlara döneminde gerek diğer siyasi partileri gerekse toplumun diğer kesimlerini okadar ötekileştirdiler ki şu an AKP yanlısı olmayan farklı dünya görüşüne sahip hiç kimsenin kapısını çalmaya ne yüzleri olmadığı gibi kapılarını çaldıklarında bir tanrı misafiri olarak bile kabul görebileceklerini düşünemiyorlar. Çünkü kendilerinin dışında herkes ya darbeci ya vatan haini ya ulusalcı ya da üç koyunu bile güdemeyecek insanlar olarak nitelendirdiler. Bu algı bu itici düşünce ve söylem en üst yöneticisinden tut en" basit" sokakta simit satarak, inşaatlarda amelelik yaparak hayatını kazanan insanlar için bile geçerlidir.

Örneğin ben 35 yıl bu devletin eğitim kadroları içinde öğretmen ve yönetici olarak hizmet verirken;2014 yılında çıkarılan bir yasa ve bu yasaya dayanılarak çıkarılan bir yönetmelik sonucunda iktidara yakın sendikadan olmayan ne kadar yönetici varsa(birkaç istisna hariç) nerde ise hepsini üstü örtülü emekliliğe zorladılar. Emekli olmayan öğretmenliğe dönenler ide ordan oraya sürekli görevlendirerek tabir yerindeyse taciz ettiler, huzursuz ettiler. Bu sadece eğitimde değil diğer bütün çalışma alanlarında yaşandığı gibi bizleri görevden almaları yetmedi birde sözde komisyonlar kurarak ödül sayısını bile hatırlamayan yöneticilere (0)sıfır puanlar verilerek toplumun gözünde başarısız, işe yaramaz insanlar olarak göstermeye çalıştılar. Sanırım bunu başardılar da. Sanki bu kanun hiç çıkmamış da yöneticiler sınava tabi tutulmuş onda da başarısız olmuşuz. Ondan dolayı bizi görevden almışlar. İşin belki de en üzücü, en komik yanını da bu. Ben ve benim gibi binlerce insanı sadece farklı dünya görüşünden dolayı bir kalemde silip atabilmişlerdir.

İşin dahada vahim yanı muhalefette olan partiler ve sivil toplum kuruluşları da şokta. Onlarda 13 yıldır yapılan seçimlere bakarak; AKP enin oylarında bir azalma olur amma yine de tek başına iktidar olur. Bizde alıştığımız düzende" muhalefet" yapmaya devam ederiz. Yani gerçek anlamda kendini iktidar olmaya, ülkeyi yönetmeye hazırlanmış ona göre projeler üretmiş değiller diye düşünüyorum. Şimdi öyle bir sonuç ortaya çıktı ki, sanki üç bilinmeyenli bir denklem. AKP herkesi aşağıladığı için onların kapılarını çalmakta zorlanıyor.

CHP-AKP koalisyonu için çok sayıda ön şart var. Mesela eğitimde yapılan tahribatın giderilmesi, yolsuzluk ve yüce divan olayları, sarayla ilgili iddialar, başkanlık tartışmaları ve cumhurbaşkanının yetkileri gibi. MHP enin seçimden önce, seçim sürecinde söylemleri, çözüm süreci diye adlandırılan süreçle ilgili görüşlerinin yanı sıra 17-25 Aralıkla ilgili ciddi iddia ve söylemleri,

HDP Eş başkanının seçim sürecinde halka verdiği söz var. Biz AKP ile bir koalisyonun içinde olmayız.

Şimdi buradan baktığımızda öne çıkan bir hesaplama isteği gibi duruyor. Buda yanlışların en büyüğü olacaktır kanaatimce. Eğer akliselimle hareket edilmez bu ölçü alma, kendini haklı çıkarma gayreti sürerse bundan millet rahatsız olacak ve kötünün iyisini tercih ederek yapılacak bir erken seçimde bunlardan hiç bir şey olmayacağı düşüncesi ağır basacak.

Şunu anlatmak istiyorum; Önce ülkeyi en iyi şekilde yönetecek bir iktidar formülü bulunup hükümet kurulmalı, bütün devlet kurumları tam anlamıyla çağdaş ülkelerde olduğu gibi tarafsız inandırıcılığı yüksek verdiği kararlarda her zaman hukukun üstünlüğünü ve insan haklarını devletin kutsallık anlayışından önünde tutan bir konuma getirilmeli. Hata yapanları, suç işleyenleri bir ölçü alma linç etme mantığı ile değil hukukun üstünlüğüne saygılı adil mahkemelerde yargılanmaları sağlanmalıdır. Yoksa verilen cezalar toplumun bir kesimince oh ne iyi oldu layığını buldu derken, bir kesimince de; haksız yere cezalandırıldılar bunu onların yanına bırakmayalım gibi kutuplaşmayı kemikleştirecek ve birbirine karşı zaten var olan nefret kini körükleyecektir.

Bu aslında sıradan bir iş halini almalı herkes suç işleyenlerin mutlaka hak ettikleri cezayı alacağına kesinlikle inanmalı, suçun ve suçlunun dini, dili ırkının olmayacağı gibi verilen cezalarında her türlü ön yargıdan uzak caydırıcılığı olan, cezayı alanında evet ben bir suç işledim, cezasını da çekiyorum diye bilmelidir.

Bunu başarabilirsek iktidarda kimin olduğu pekte önemli olmayacaktır .Siyasi partiler ülkeyi ben daha iyi yöneteceğim iddiasında bulunurken nasıl hesap soracaklarını değil, nasıl yöneteceklerini, toplumun refah düzeyini nasıl yükselteceklerini, ellerimizle yok edip yağmaladığımız dünyayı gelecek nesillere nasıl daha yaşanır hale getirerek bırakacaklarının hesabını yapacaklardır. Yapmalıdırlar da.

Şu ana kadar olanlara ve konuşmalara bakılırsa kafalar çok karışık. Umarım en kısa zamanda kişisel hırslardan kurtulur, kendi menfaatlerinin önüne toplumun menfaatlerini koru ona göre çözüm üretirler. Bekleyip göreceğiz.

E.MADENLİ

seni yapanın da'

Sabah erkenden kalktık kahvaltı yaptıktan sonra boş su bidonlarını dayımın Skoda'ya koyup rüzgâr uçurmasın diye bir birine bağladık. Altın şehre doğru yola çıktık. İstanbul plansız bir şekilde hızlı büyümüş altyapı, üstyapı eksikleri çok fazla olan bir kent. Biraz ticari zekâya sahip olan insanlar burada çok kolay para kazanmanın yolunu bulabiliyorlar. Mesela bu koca kente hiçbir zaman gönül rahatlığı ile içilebilen yeterli içme suyu sağlanamamış. O nedenle de ihtiyacı karşılamak için su sarnıçları yapılmış; Sultanahmet semtinde bulunan Bindirtirsek (Philoksenos) Sarnıcı ve Yerebatan Sarayı

Ayrıca Fındık zade, Çarşamba ve Karagümrük semtlerinde de açık sarnıçlar vardır. Osmanlı döneminde bu açık sarnıçlar bostan olarak kullanıldığı için "çukurbostan" adıyla anılmıştır. Karagümrük'teki açık sarnıç ise bugün futbol sahası olarak kullanılmaktadır. İstanbul'a verilen terkos suyu içilebilir nitelikte olmadığından insanlar içmek için damacanelerle su alıp içiyorlardı.

Bu yeni bir sektörün doğmasına neden olmuş. Küçük çekmecedan Altınşehire düzgün yol yok ekin tarlalarının arasında Skoda ile hafızam beni yanıltmıyorsa yaklaşık bir 1.5 saatte gittik. Bu ilk sefer bana Adana'dan İstanbul'a yolculuğumu hatırlattı desem abartılı olmaz. Çünkü yollar gerçekten çok kötü hatta bazı yerlerde yol yok. Bizden evvel giden insanların izinden gidiyoruz. Dayım bana seni Altınşehire götüreceğim dediğinde güzel bir yerleşim yeri hayal ettiğimden hayal kırıklığına uğradım. Burada bir yerleşim falan yok. Beton bir kulübe bu kulübe içine büyük su pompaları konulmuş Avcılara su veriliyor. Pompalardan Artan su bir boru yardımı ile dışarı atılıyor. Biz bu dışarı atılan sudan bidonları doldurduk. Arabaya yükledik devrilmemesi için yine bir birine bağladık. Çok hızlı hareket ediyordu dayım. Suyu götürmek yetmez bunun birde satması var diyordu o nedenle hemen yola koyulduk. Bir taraftan ekin tarlalarının içinden yol alırken bu arabaların en zayıf tarafı rampalarda çabuk hareket yapması ve diferansiyelin sorunu olduğunu ancak bunu kendisinin çözdüğünü söylüyordu gülerek. Hararet için her zaman yanımda 20 litrelik dolu su bidonu bulunduruyorum, diferansiyel içinde bolca sigara kâğıdı diyordu. Hararet yapıp su eksilince bidondan su takviyesi yapıyorum. Diferansiyel bozulunca da iki dişli arasına sigara kâğıdı koyarak ayar yapıyorum. Suyu anlamıştım ama ne yalan söyleyim sigara kâğıdının ne işe yaradığını anlamadım. Sohbet sürerken daha doğrusu dayım arabasını, özelliklerini, bozuldukca nasıl ustalıkla tamir ettiğini tamir sırasında yaşadığı anılarını anlatıyordu. Yolu yarılamaştık. Hafif bir rampayı tırmanmaya başladık. Arabanın ön kaputundan hafif hafif buhar çıkmaya başladı. Bunu Tohma suyunun kenarında sabah ayazın dada görürdüm. Dayım biraz telaşlanmıştı. Rampanın bitimine az kalmıştı ki dayım arabayı durdurdu. İndi hemen ön kaputu açtı. Buhar çoğalmış garip sesler gelmeye başlamıştı. Bende indim. Bana arabanın arka tekerinin altına bir taş bulup koymamı istedi. Ben taş ararken de kendisi bir bidonu kapmış içindeki suyu o acayip sesin geldiği yerin üstüne döküyordu. Suyu döktükçe ses azalmaya başladı bir süre sonrada ses kesildi. Buharda artık çıkmıyordu. Eline bir bez alıp bir kapağı açmaya hazırlanırken banada biraz uzakta durmamı istedi. Bu kapağın açınca buhar çıkabilir ve elimizi yüzümüzü yaka bilirmiş. Bir iki kez elle açmadan kapağı yokladı kendine göre açılacak duruma geldiğine kanaat getirince çevirerek açtı. Açması ile of anam sesi yükseldi. Ulan diyordu seni yapanın bana satanın... Buhardan biraz eli yanmıştı. Nerde ise motoru yakacakmışız su tamamen bitmiş. Yahu ben suyu satacak mıyım yoksa yolda sana mı içireceğim diye de espri yapmaktan geri kalmıyordu. Bidonda geri kalan suyu açmış olduğu delikten su taşıncaya kadar doldurdu. Kapağı kapattı. Arabaya bindik birkaç metre hareket etmiştik ki ulan ben böyle şansın içine... Dedi ve arabayı biraz düzgünce bir yere durdurdu. Bu kez dayımın sıkıntı ve sinirden yüzü kızarmıştı. Yine arabayı yapanın kendisine satanın gelmişine geçmişine rahmet okuyordu ama gülerek değil. Bana hadi bakalım bu gün burada akşam etmesek iyi diyordu.

Şoför mahallindeki koltuğu kaldırdı. Oradan bazı aletler aldı. Krikoyu arka tekerlekle öntekerleğin arasına yerleştirdi. Bana hadi bakalım şu kolu çevirebilecek misin dedi. Ben kolu çevirdikçe arabanın bir tarafı yukarı kalkıyordu. On cm kadar kalkmıştı ki dur dur olmadı dedi. Tersine çevirmemi istedi. Krikonun altı sert olmadığı için arabayı kaldıracığına kendi toprapa gömülmüştü. Etraftan bir düzgün taş bulup getirdi krikonun altına koydu. HADİ şimdi çevir bakalım dedi. Bir süre sonra eğilip arabanın altına kafasını soktu biraz daha kalması lazım dedi. Ben çevirmeye devam ediyordum. Tekrar kontrol etti. Bu kadar yeter sanırım dedi. Aletleri aldığı bölümden eski bir bez parçasını çıkarıp yere serdi. Arabanın altına önce kafasını sonrada sadece bacakları dışarda kalacak şekilde girdi. Yapanın yedi ceddine rahmet okuyarak bir şeyler yapıyordu. Bir ara torpidoyu aç orda sigara kağıdı var onu bana ver dedi. Torpidoyu açtım gerçektende bir tomar sigara kağıdı vardı. Bir tanesini alıp verdim. Aldı bir süre sonra bir daha istedi onuda verdim. Arka tekeri çevirmemi söyledi. Ben önemi arakyamı dedim. Ben sana ne tarafa dersem o tarafa ama hızlı değil dedi. Tekerin başına geçtim. Şimdi öne dedi. Ben var gücümle bir yüklenim tekerlek iki tur attı. Dayım hay senin yapacağın işin dedi. Yarış yapmıyoruz ayar yapıyoruz, yavaş yavaş çevireceksin dedi. Yeniden bu kez çok yavaşça çevirmeye başladım. İleri diyor ileriye geri diyor geriye. Bunu kaç kez yaptım bilmiyorum. Sanırım yaklaşık iki saat kadar zaman geçmişti burda duralı. Arada bir kafasını dışarı çıkarıp terini silip yeniden arabanın altına yatıyordu. Sonunda dışarı çıkıp elindedki sigara kağıdına baktı bak yırtılmamış demekki ayar iyi oldu dedi. Bu iki dişli arasına kağıdı koyuyorum eğer yırtılırsa dişler çok sıkı yağ sürtülmemişse çok boluk var, yağ sürtülmüş ama kağıt yırtılmamışsa ayar tamam demekdedi. Krikoyu indirdik. Arabaya bindik. Anahtarı taktı çeviriyor ama ama arabada tık ses yok. Bir bir daha çeviriyor yok, yok Allah yok. Ulan diyor kör şeytan. Tövbe tövbe senin başka işin yokmu be... Sonra ön kaputu açtı hay allah kutup başı gevşemiş radyatörle uğraşırken dedi. Ben ne demek istediğini anlamıyorum zaten. Kutup başı nedir? Diferansiyel nedir? Kapağı kapattı kontağı çevir bakayım dedi. Ben öylece yüzüne

bakıyordu.Elini bükerek anahtarı çevir diye tekrar etti.Sonra tamam tama bırak ben yaparım dedi.Arabaya bindi anahtarı çevirdi araba çalışmıştı.Ya bismillah dedi ve yola devam etti.

kesmece bunlar ağbi

Önlüğü göbeğini zar zor kapatan adam tezgaha yaklaşip sözde iyisini seçiyormuş gibi bir iki karpuz küçük fiskeler vurdu. Oldukça iri bir karpuzu alıp daha öncede kullanıldığı belli olan bir naylon poşete koydu. Hemen yanı başındaki direkte asılı duran kantarın kancasına taktıktan sonra, dilini ileri geri biraz hareket ettirdikten sonra iki buçuk yapıyor amma sen iki ver yeter dedi. Parasını öderken bak iyi çık-mazsa külahları değişiriz ha dedi dayım. Adam istersen keseyim ağbim. Kurabiye gibi çıkmazsa getir dedi. Ayranım ekşi di-yen olurmuş tatbiki herkes malını övecek diye espri yaparak yola devam ederken; yarın daha erken kalkalım inşallah araba sorun çıkarmazsa iki sefer yaparız yeğenim dedi. Ben inşallah dedim. Eve vardığımızda yengem yine üstünde iş önlüğü odada ma-kinalarla boğuşuyordu. Diktiği giysiler odayı doldurmuş nerde ise içerde zor hare-ket ediliyordu. Lavaboda ellerimizi yıkayıp salona geçtik. Güneş akşama kadar binayı ısıtmış içerisi oturulmaz hale gelmişti. Yemeği balkonda yiyelim dedi yengem. Dayım olur dedi. Birkaç dakika içinde içerde hazırlanan yemekleri balkona taşı-dık. Biz yemek yerken soğuması için kar-puzu kesip dolaba koydular. Gerçekten adamın dediği gibi kan kırmızı kurabiye gibi çıkmıştı. Yemeği yerken o günkü ya-şadığımız macerayı anlatarak yarın biraz daha erken gideceğiz sabah bize kahvaltı hazırlama dedi dayım. Yengem hiç olur mu aç karnına, ben size akşamdan bireyler hazırlar korum siz merak etmeyin. Sabah dayım hadi kalk gidiyoruz dediğinde henüz daha güneş doğmamıştı. Hemen kalkıp üs-tümü giydim. Elimi yüzümü bir çala yıka-dım. Ben hazırım dedim. Dayım masanın üstünde duran poşeti göstererek şunda al dedi. Yengem daha kalkmamış olmalı ki ortalıkta gözüküyordu. Kapıyı yavaşça açıp dışarı çıktık.Bidonlar arabanın üstün-deydi dayım şöyle bir göz attıktan sonra hadi bakalım dedi.O gün herhangi bir sorun olmadan iki sefer yapmış dünün acısınıda çıkarmıştık.Bir kaç yerden bana yine bahşiş vermişlerdi.Ben bu bahşişleri su parası ile birlikte verince dayım bu senin kısmetin diye diye bana geri veriyordu.Bu hoşuma gitti.Hemen kendi kendime bir hesap yapmaya başladım.Günde üç sefer yapa bilsek her seferine beş kişi bahşişverse; adanada inşaatta bana verilen yövmiye ka-dar gelirim olacaktı.Akşam eve yorgun ama keyifli gidiyorduk.Dayım yarın yengemin diktiği işleri teslim etmesi gerektiğini,eğer iş erken biterse suya gidebileceğimizi söyleyince hesaplarım boşa çık-tı.Yemeğimizi yine balkonda yedikten son-ra çay içerken ben yarın G.Ablamlara git-mek istiyorum dedim.Dayım tamam sabah beraber çıkarız trene bineriz sen Bakır köyde iner ordan gidersin dedi.Aslında amacım kendimce dayımın tepkisini ölç-mekti.Bana kal senile su işini yapalım di-yecekmi demeyecekmi?Anladım ki bu işte bana hiçde ihtiyacı yomuş.Sabah dikilip çuvallanan giysileri beraber aşağıya taşıyıp arabaya yükledik.Önce tren istasyonuna götürdük ordanda trene yükledik.Ben Ba-kırköyde indin bağcılara gitmek için oda yoluna devam etti.

her dönemin insanı olmak

Daha hükümet kurulmadan bakıyorum mevcut yöneticiler vıcık vıcık yağ kokan hareketlere başladılar.Yerlerini korumak adına.Ne kadar demokrat olduklarını ortaya koymak için yakında taklalara da başlaya bilirler.İnsan hakları savunucusu olurlar hatta kul hakkı yemenin ne kadar kötü bir şey olduğunu yüksek sesle dile getire bilirler.Aslında onları anlamak mümkün ama şu sözde demokrat görünüp idari görev kapmak için sendikasızken malum sendikalı olan,sendikalı iken malum sendikaya geçenleri anlamak mümkün değil.Bunlar ne kul affeder nede yaratan. Merak ediyorum diyelim farklı bir hükümet kuruldu.O zaman acaba yine sendika değiştirecekler mi? Değiştirirlerse gerekçeleri ne olacak.

Bize puan "veren"vermeyen anlı şanlı İlçe Müdürü ve Şube müdürüne o zaman sormuştuk.Gerçekten gönlünüz rahat mı bu yaptıklarınız karşısında diye.Rahat demişti.Kendisine hiç sorulmamasına rağmen toplantıda bulunan İlçe Milli Eğitim Şube"Müdürü"ben akşam yastığa başımı koyarken çok rahatım deme ihtiyacı duymuştu.Acaba şimdi gönülleri hala rahat mı?Yoksa çıkıp hiç olmasa biz bir hata yaptık diye özür dileyebilecekler mi?

köpek gibi hırlama

Evet gittiğim her kapıda işittiğim ilk söz önce okulun oluyordu. Aslına bakarsanız bu süreçte dıştan direniyor gözükiyordum ama içimden aynı görüşlere bende destek veriyordum. Olumlu yada olumsuz bir ce-vap vermeden o konuyu kapatmak istiyor-dum. Evle ilgili sorular sorduğumda Muh-sin abi "biraz sıkıntı çekeceğiz ama kapı-mızı ev sahibi çalmayacak. Kiraya verdi-ğimiz parayla ev sahibi olmuş olacağız di-yordu.G.Ablam yine teslim etmesi gerekli malların hazırlıklarını tamamlamaya çalı-şıyordu. Bizde biraz yardım edelim hem de yediklerimizi biraz sindirmiş oluruz dedi. Onlar sıraya koydular, bende çuvallara doldurdum. Kısa sürede işi tamamlamış-tık.G.Ablam çay içermeyiz dedi.M.Abimse hastaya kar sorulur mu? İçeriz canım diye iltifat etti. Eve yeni taşındıkları için mut-fakta küçük piknik tüpü kullanıyorlardı. Ablam çaydanlığa su koyup ocağı yaktı-ğında Muhsin valla tüp bitmek üzere şimdi bu çayı yaparsak sabah çayını kaynatmaz bu dedi. Hanım o zaman kalsın sabah içeriz Zaten ekşili köftenin üstüne çay çokta iyi gitmezdi dedi. Ablam yatakları yapmaya gitti. Benim için yüklükten döşek indi-rilmesi gerekiyormuş. Muhsin yardım et diye seslendi G.abla. Muhsin abi sesin gel-diği odaya giderek döşeği alıp diğer odaya serdiler.G.Ablam yastığın yanında temiz pijamalar var giyersin dedi. Ben yanımda pijama getirmediğim için ev sahiplerinin verdiği giysileri giyiyordum.Allah rahatlık versin diyerek yatağımın olduğu odaya geçtim ve yattım. Kafamda yarın ne yapa-cağım, sorusu olduğu halde uyuya kalmı-şım. Sabah G.ablamın kahvaltıya çağırın sesi ile uyandım. Kalkıp evin dışındaki tu-lumbadan su çakarak elimi yüzümü yıka-dım. Allah ne verdiyse kahvaltımızı yap-tık.M.Abi işe gitti.G.Abla sofrayı topladık-tan sonra hadi bizde senle şu malları teslim edip gelelim dedi. Birer çuval alarak yola koyulduk. Bağcıların son durağına kadar çuvalları sırtımızda taşıdık. Orda 15-20 dakika minibüs bekledikten sonra gelen araca bindik. Yolcular çuvallara biraz tepki gösterdiler. Âmâ G.abla buna alışmış olmalı ki hiç aldırış etmedi. Zaten biraz sonrada mırıldanmalar kesildi. Bir süre gittikten sonra minibüsten inip bir başkasına bindik. Yaklaşık evden çıkalı 45 dakika olmuştu ki ablam hadi burada iniyoruz dedi ve çuvalın birini alarak orta kapıya yöneldi. Diğer çuvalı da ben aldım ardında biraz yerde sürüdükten sonra açılan kapıdan aşağı indik.Minübüs hareket edip geçtikten sonra çuvala birlikte yolun karşısına geçip büyükçe bir işyerinin kapısından içeri girdik.G.Ablam sen burada biraz bekle de-di. Kendi merdivenlerden hızlıca üs kata çıktı. Az sonra yanında iki gençle geldi-ler.Gençler çuvalları sırtladılar onlar önde biz arkalarından yürüyerek iş yerine var-dık. İş verenle karşılıklı kısa bir görüşme-den sonra yeni dikilecek malları alıp tekrar yola koyulduk. Yol kenarında biraz bekledikten sonra gelen minibüse bindik ancak oturacak yer yoktu. Bizde çuvalların üstüne oturduk. Bir aktarma yaptıktan son-ra bağcılar son durakta indik. Ordan eve çuvalları yine sırtımızda taşıdık.G.Ablam bu yolu haftada birkaç kez bu yolu yürüyo-rum. Derken bu işin zorluğunu belirtmeye çalışıyordu. Eve girip çuvalları dikiş yapı-lan odaya taşıdıktan sonra ablan rutin yap-tığı işe başlamıştı.Ama benim yapa bilece-ğim bir şey yoktu. Ablama ben E.dayımlara gitmek istiyorum dediğimde acelen ne bir iki gün kal sonra gidersin dedi. Ben istemeye istemeye tamam dedim.O zaman ben şöyle çıkıp çevreye bir göz atayım dedim. Ablam Allahlın dağının başında nereye bakacaksın dedi. Ben olsun biraz zaman geçsin dedim.O da tamam ama geç kalma dedi. Evden çıkıp Bağcılarda mini-büslerin son durağına kadar gittim. Ama-cım parsellere nasıl gidilir onu öğrenmek-ti.Bakırköye doğru biraz yürüdüm sesin bura benim dolaşırken birde baktım gün akşam olmuş. Ana yoldan oldukça uzak-laşmışım. Yolu bulduğumda gece hayli ilerlemişti. Hafif bir yağmur çiseliyordu. Cepteki parayı tasarruflu kullanmak istedi-ğimden minibüsedir binmek istemiyordum. Araçların geçtiği yoldan ayrılıp evlere doğ-ru yürürken asfalt olmadığı için zaman zaman çamurda kayıyor düşecek gibi olu-yordum. Yol kenarında lambalar yoktu. Yağmur artmış gece zifiri karanlık olmuştu. Çevreden köpek sesleri geliyordu. Evlere daha epeyce yol vardı. Karanlıkta zar zor yürüyordum. Köpek havlamaları sıklaşmış ve üzerime doğru geldiklerini anlıyordum ama yapacak bir şeyim yoktu. Elimde kendimi koruyacak, Bağırsam sesimi duyacak birileri de yoktu. Bir anada çok sayıda köpeğin etrafımı sardıklarını hissettim Çünkü karanlıkta hiç bir şeyi seçmek mümkün değildi. Bağıramıyordum. Eğilip taş almak geldi bir anda aklıma ama buna fırsat kalmadı. Çamurda ayağım kayınca yüzü koyun yere kapaklanı verdim. Tabi köpeklerde üstüme üşüştüler ben korkudan insan olduğumu unutup hoş diye bağıracağıma köpek gibi hırlamaya başlamışım. Tam o sırada kasığımda müthiş bir yanma hissettim açıyla bir elimi ka-sığıma doğru atınca bir köpeğin kulağı elime gelmiş. Öyle kavrayıp fırlatmışınki bir anda hayvanın sesi kesilin verdi. Ben yarı baygın halde hareketsiz kalınca kö-pekler uzaklaştılar. Birkaç dakika daha yerde kaldıktan sonra kendimi toparladım. Kalktım ve düşe kalka yürüyerek evin ka-pısına vardım. Bu şekilde işe giremezdim. Tulumbadan su çekerek biraz elimi yüzü-mü yıkadım.Ama böyle temizlenmenin ikanı yoktu. Kapıyı çaldım G.abla açtı ka-pıyı beni öyle görünce ablan gurban ola ne oldu sana dedi. Ben olanı biteni biraz an-lattım ama köpeğin ısırıldığını söylemedim. Üzerimdekileri banyoda çıkardığımda ka-sığımda yaklaşık 2 cm kadar köpek ısırığı vardı ve kanıyordu. Yıkadıktan sonra elim-le bastırdım. Bir şûra sonra kan durmuştu yara izi hala kasığımda durmaktadır. Her gördüğümde o geceyi tekrar yaşıyo-rum.Allahtanki köpek kuduz fala değilmiş. Ne aşı oldum nede onalar söyledim. Kan durduktan sonra ablamın verdiği giysileri giydim. Bir kaç lokma bir şeyler yiyip yat-tım. Ben hayatta bir çok badireler atlattım. Bu da önemli badirelerden biriydi.

çoban nerde olsa çobandır

Çobanlığın memleketi yokt. Ha Sivasta olmuşsun ha İstanbul denen o büyük köyde. Aslına bakarsanız mutluda gözüküyorlardı. Fakat seçim şansları olsa bunumu tercih ederlerdi onu bilemiyorum. Bu birkaç keçi,inek,koyun onların geleceğini için mi yoksa geçim sıkıntısını hafifletmek için mi? Yani keçi koyun beslemek bu çocukların tercihi değildi. Baba anne böyle görmüş böyle yetişmiş onlarda bu kültürün, kısır döngünün insanları olarak yetişiyorlardı. Sanki kendimi “kurtarmışım” gibi onlara acıyordum. O an yine içimdeki o asi kişilik ortaya çıkmıştı. Bu benim hayatım bir başkasının bunu değiştirmesine yönetmesine izin vermek hiç de akıllıca bir şey değildi. G.Abla ben gitmek istiyorum. Sizleri geldim gördüm sağ olun beni ağrılayıp doyurdunuz. Daha teyzemleri ve ağbimi bile görmedim dedim. Bu ani çıkışım karşısında ablam biraz sanki kırılmış gibi, birazda eh o zaman ne halin varsa gör der gibi baktı. Sen bilirsin canım gitmeden gel yine görüşelim. Hafta sonu belki Bayram ağbinler de gelir onları da görmüş olursun. Ben tabi inşallah yine gelirim diyerek kalktım. Ablam ulan bari yemek yiyip öyle çıksaydın zaten öğlen olmuş baksan, sağ ol dedim. Ayakkabımı giyip elini öptükten sonra dışarı çıktım. İçim sıkılıyordu. Bir an önce ordan uzaklaşmak istiyordum. Halbuki bana ne kadar iyi davranmış evlerini açmış ekmeklerini paylaşmışlardı. Bunların hiç biri beni mutlu etmiyordu. Çünkü benim istediğim benim beklediğim kelimeleri kullanmıyorlardı. Hiç biri sana iş bulalım, yada bizimle çalış demiyorlardı. Ayrıca kasığımdaki köpek ısırığının bende ki travmasını atlatmak okadar da kolay olmayacak gibi görünüyordu. Beynimdeki ben ne olacağım sorusunun yanına ya kuduz olursam sorusu da eklenmişti. Ben ne olacağım sorusuna cevap bulamamışken ikinci soruda belirsizliğini koruyordu. O nedenle ordan uzaklaşırsam sanki bu sorunlara çözüm gelecekmiş hissi vardı. Aslında işin özü onlardan değil kendimden kaçıyordum. Elimde bir mesleğim yada özel bir yeteneğim yok. Beni sokaklardaki yüzbinlerden ayıran özel kılan hiçbir şey yok. Bir taraftan bunları düşünürken bir taraftan da sanki bir yerlere yetişecekmişim gibi hızlı adımlarla o toprak yoldan geçip gidiyordum. Gece karanlığında köpeklerin bana saldırdığı yere gelmişim sanırım. İçimde korku ile karışık ne olduğuna anlam veremediğim bir duygu oluştu. Tüylerim diken diken oldu. Etrafıma korku dolu gözlerle bakındım ve biraz daha hızlandım. Nihayet minibüs duraklarına varmıştım. Biraz evvelki korkular girmiş şimdi yerini nereye gideceğim sorusu almıştı. Çünkü evden çıkarken bir karar vererek çıkmamıştım. Yürürken de o geceyi hatırlayarak o kabusu yeniden yaşayarak geçirmiştim. Kendi kendime ben en iyisi E.dayımın yanına döneyim. İş verirse bana o verir. Öylede yaptım. Minibüse binip Gürün hanın yolunu tuttum. Dayım iş verirse uzun süre onlarda kalamam kalmam doğrudan olmaz diye düşündüm. Bana kimse ev vermez çünkü yaşım küçük verseler bile benim alacağım para ev kirasını zor karşılar diyordum. Aklımın bir köşesinde M.Ağbim vardı ama oda kendini zor geçindiriyor her hafta bir akrabanın yanında kalıyordu. Benim yüzümden işi bozulsun da istemiyordum. Evi barkı olmadığı için İstanbula geleli nerde ise onbeş gün olmuştu ama görüşmemiştik. Kendi kendime madem tek başıma tutamıyorum evi ağbimle tutarız. Bu aklıma yatmıştı. Bir ara sanki işe girmişim evi de tutmuşuz .Hafta sonlarında da pazarlara çıkarız bir şeyler satar belki kiraladığımız evi bile alabiliriz neden olmasın diye kafamda kurgularken muavin eminönünde inecekler kalmasın. evet ağbiler bekleme yapmaz eminönü yolcusu kalmasın diye seslenmesiyle irkildim. Sanki rüyadan uyanmıştım. Muavine kızıyordum bütün düşünceler birer kurgu değilde gerçekten oluyormuş da o işimize engel olmuş. Oturduğum koltuktan kalktım yanımda oturan bacaklarını uzatmış sanki plajda güneşleniyor mübarek. Biraz kinalı biçimde izin verirsen inelim bey efendi dedim. Sanırım böyle bir şey beklemiyordu benden çünkü yaşça çok büyüktü. Geç bakalım dedi. Bi zahmet ayaklarını topladı bende zar zor geçtim ,birinci merdivene ayağımı atmıştım ki muavin hey kardeş ücret. Ücreti unuttun bir an ne ücreti daha binice ödedim. Muavin şoföre şoför muavine baktı.Yoksa kalsın canım dedi. Çok bozulmuştum vallahi ödedim .Şoför muavine ya şu işi adam gibi yap yada s...git lan benim başımı belaya sokma diyordu. Üzül müştüm indikten sonra elimi cebime atıp paramı kontrol ettim gerçekten de ödemişim. Param çok olmadığı için bir kuruş eksilse hemen anlaşıyordu..

sen ozaman bakbakalım deyyus 'e

Bu saatler en yoğun saatler olurmuş trenlerde,gezip dolaşıp evine dönmeye çalışanlar,alış verişini yapıp dönenler,mesaisini tamamlayıp evine dönenlerin yanında treni mesken edinen evsizler ve birçok nedene bağlı olarak eğitimden nasibini almamış geleceğin potansiyel sokak çocuk adayları.İstanbulu bilen ,çevreyi tanıyan insanlar bu yolculuğa alışmış ona göre tetbirler geliştirmişler.Bu tren çocukları diğer çocukların aksine oyunlarını peronlar ve vagonlarda oynuyor.Yemeklerini burda yiyor,kazançlarını da bu trendeki yolculardan karşılıyorlarmış.Bazen güzellikle,bazen h,le ile bazen zorbalıkla.Sirkeçiden tren kalktığı anda harekete geçen bu çocuklar bütün vagonları dolaşıyorlar,öncelikli hedefleri yaşlı insanlar.Sonra çocuklar sonrada kendilerine tabirlerince kuşlar.Yaşlıların saflığını ve iyi niyetini,çocuklar ve akranlarını korkutarak,bu “kuşları”da önce yemleyip sonra avlayarak,bazılarında elçabukluğu marifet yoluyla paralarını ve değerli eşyalarını aldıktan sonra satıp paylaşıyorlarmış.Kalabalık saatlerde elçabukluğu marifet,hedef yolcuların tamamı,yolcunun az olduğu saatlerde korku ve masumiyet.Hedef çocuklar ve yaşlılar.Avlama işi yılın her mevsimi her yerde uygulanan bir taktikmiş.Abim bunları anlatırken trende hızla yol almış ve Zeytin burnuna yaklaşmışız.Abim torbayı al birazdan ineceğiz dedi.Ben içinde kazakların bulunduğu torbayı aldım ağbimde diğerini kapıya doğru ilerlemeye çalışıyoruz ama ne mümkün adım atacak yer yok.Abim önde ben arkada abim pardon falan diyor ama kimsenin aldıracağı yok.Tren durdu zar zor ine bildik.Kimse yol vermiyor bir yandanda dışardan trene binmeye çalışanlar var.İndik öyle pis bir koku varki anlatamam biz memlekette hayvanların yattığı yeri temizlemek için girdiğimizde gelen mayıs kokusu bu kokunun yanında gül suyu gibi kalır.Ben sormadan abim burda dericiler var o nedenle burası sürekli böyle kokar.Biraz sonra koku azalır.Çünkü bu kokuya alışıyor insan,yoksa burda nasıl yaşanır.Ben içimden olmaz öyle şey bu kokuya dayanılırmı diyordum.Merdivenlerden inerek köprünün altından geçtik,ermenî hastanesinin önünden sırtımızda çuvallar 15-20 dakika yürüdüktan sonra iki katlı bir gece kondunun önünde durduk.Ben kokuyu falan unutmuştum heyecandan .Abim burası dedi.İkinci kata dışardan bir merdivenle çıkılıyordu.Merdivenin kenarında korkuluk falan yoktu.Merdiveni 25-30 metre uzakta yanan bir sokak lambası aydınlatıyor.Çuvalı tekrar sırtlayıp merdivenleri tırmandık.Abim daha anahtarı alamadım anahtar çıkan kiracıda kalmış dedi.Kapının üstünde sallanan bir teli çekerek açtı.İçeri karanlıktı.Şu lambayı yaksene dedi abim.Ben anahtarın yerini bulamayınca da kapının hemen yanında diye seslendi.Anahtarı bulup dokunduğumda içinde birkaç eski gazete parçasından başka hiçbir şey olmayank duvarları kir pas içinde bir göz oda .Çuvalları bir kenara bıraktık.Ayakkabıları çıkarmadık.Çünkü yer betonu.Yorulmuştuk ama oturacak bir şey yoktu.Abim yatak almayı yetiştiremedim.Yarın birşeyler ayarlarız dedi.Bu gün su çuvalları serer idare ederiz.Pazarda tezgah olarak kullandığı naylonu enalta serdik onun üstüne ambalah kağıdını onunda üstüne kazakları yerleştirdik .Evet dedi abim gördünmü yün yatağımız oldu.Güzel değilmi evet dedim güzel ama kazaklar zarar görmezmi görmez hiçbirşey olmaz dedi.Yatacak yeri halletmiştik ama karnımız acıkmıştı.Abim hadi bakalım şimdi hemen yakın yerde bir bakkal va r oraya gidip birşeyler alalım.Dışarı çıkarken anahtar olmadığı için kapıyı çekip çıktık.Bakkal sokağın ensonudaymış.Biz bakkala doğru yürürken ellerinde file alış veriş yapıp dönenler yanımızdan geçerken”ulan şu bizim bakkalında biti kanladı”.adam eskiden varınca hal hatır sorardı şimdi burnunun ucuyla konuşuyor.Ah ah şu benim deli oğlan adam olsa aç şuraya adam akıllı bir bakkal önüne tazecik te meyve zebze bak ozaman bu deyyusa bak bakalım”belliki bakkaldan istediğiilgiyi görememiş adam.Bakkalın önündeki bir karpuz tezgahını birkaç tane lamba aydınlatıyordu.Ve karpuz seçmeye çalışan bir bey bak eğer iyi çıkmazsa diye söze başlayınca bakkal hemen keseyim beyefendi beğenmezsen alma .Bunlar hakiki Ceyhan diyordu.

Hayırlı işler dedik bakkal hoş geldiniz şu beğefendinin işini görüp hemen geliyorum ded.Karpuzu elindeki bıçakla kestikten sonra gördünmü hay maşallah şu renge şu güzelliğe bak diye tarıp parasını aldıktan sonra kusura bakmayın sizi de beklettim.Abim zararı yok dedi.Bize iki kişinin yiyeceği kadar zeytin,beyaz peyni 1.kilo yağ,iki yumurta,domates biraz da hıyar ver dedi.Bakkal siz buralarda yenisiniz herhalde dedi.Abim evet dedi.Bakkal hayırlı olsun dedi.Aldıklarımız bir poşete koyduk ve evin ylonu tuttuk.Merdivenlerden çıkarken içerde ışığın yandığını gördük,abim ışığı kapatmamıştıydık dedi.Bende kapatmıştım dedim.Allah allah kim acaba dedi.Belkide ev sahibi uğramıştır,anahtarı getirmek için.Kapının önünde abim kuvvetlice bir öksürdüktan sonra kapıyı açtık.İçerde kimse yoktu.Allah allah diye söylenerek kapıyı kapattım.Kapının üzerinde anahtar vardı.Abim tahmin ettiğim gibi ev sahibi anahtarı getirmiş sağ olsun dedi..Çok acıkmıştık.Hemen zeytini ve peyniri çıkarıp eski gazete parçalarından birinin üzerine koyup oturduk.Ekmeği elimizle ortadan ikiye ayırdık.Birerde domates aldık elimize.Ancak içerde su yoktu.Çeşme bahçede imiş,çeşmeye gidip domatesi yıkamak zor geldi.Zaten yeteri kadar yorulmuştuk.Üzerimizdeki gömleğin koluna sürterek domatesleri yemeye başladık.Bu kadar acıınca çok lezzetli geliyordu.Bir ekmekten ısırdığımız bir domatesten,ama peyniri yemek için çaltalyok.Sade yanımızda bir çakı var.Peyniri küçük dilimlere ayırdık.Çakıyı çatal gibi kullanmaya başladık.Öyle açılmışız ki,iki dakikada ikişer domates yarımşar ekmek ve zeytin peyniri birdik.Kendimize gelmiştik biraz.Ellerimizi yıkamak için birlikte bahçeye indik.Evin arkatarafında küçük bir alanı düzenleyerek içine bir boru dikmişler ucunda bir çeşme hem bahçe sulanıyor hemde kiracılar kullanma suyunu burdan alıyormuş.Çünkü çeşmelerden akan sular içilmiyor.Elimizi yüzümüzü yıkayıp eve çıktık.Daha önce hazırlamış olduğumuz kazaklardan oluşan yatağın üstüne üzerimizdeki giysilerle uzandık.Daha iki kelime etmeden uyuya kalmışız.Sabah uyandıığımızda gözlerimizi açamıyorduk.Sürekli kapalı kalan oda üstünde çatı olmadığı için ısınıyor gece ise soğuk ve nemli bir ortam oluşturmuştu.Sokakta kalmaktan iyidir diye geçirdim içimden.Abimde uyandı.Üşümüşüm her tarafın tutulmuş bu yaz gününde dedi.Ben hemen bir yatak bulayım yoksa hasta oluruz

burda.Bende iyi olur dedim.

Benim hemen çıkmamlazım yoksa işe geç kalırım dedi.Bende E.Dayımın yanına gideceğim Gürünhane dedim.Tamam ozaman sen trenle git bende minibüsle gideceğim,paran varmı dedi.Bende var dedim.Abim anahtar sende kalsın gelince bir tane daha yaptırırız biri sende biri bende olur.Hadi hoşça kal,akşam gecike bilirim deyip ayrıldı.BİR HAFTA BU KAZAKLARIN ÜSTÜNDE YATMAYA DEVAM ETTİK.Çünkü henüz daha yatak alamamıştık.Üzerimizdeki giysilerle yatıp onlarla kalkıyorduk.Banyo yapacak bir yerde olmadığı için kokmaya başlamıştık.Bahçedeki çeşmede ancak el yüz yıkaya biliyorduk.Bir sabah erkenden kalktım.Bahçeye yümü yıkamaya inmişim,Kimsecikler yoktu,ulan bu çeşmede hemencecik bir su döksem üzerime ne olur sanki deyip üstümde bulunan giysileri çıkarıp ağaç fidanını bağlamak için dikilmiş sopanın ucuna taktım.Etrafa bir daha göz atıp kimselerin olmadığından emin olduktan sonra pantolonuda sıyırıp hemen çeşmenin altına girdim.Gökpınarın suyu kadar olmasada oldukça soğuktu.El yıkamak için koydukları sabunu alıp acele ile baima sürdüm.Bir an önce durulanıp çıkmak için suyu sonuna kadar açtım.Üşümem geçmişti.Su artık soğuk gelmiyordu.Birdaha sabunlansammı diye aklımdan geçirirken ağbim çıka geldi çabuk çık ordan sen ne yapıyorsun dedi.Bende bir haftadır yıkanmadık pislikten kokacağız dedim.Biz iş bitiminde hergün duşumuzu aldığımız için bu aklıma hiç gelmemişti vallahi dedi.Elimdedki sifonu aldı ben tutayım da sen çabuk durulanda çıkarım dedi.Tekrar sabunlanmayı bırakıp durulanıp çıktım.Üstümü kurulayacak havlu olmadığı için yüzümüz sildiğimiz havlu ile kurulanmaya çalıştım.Üstümdeki giysileri giymedim çünkü onlarda leş gibi olmuştu.Koşar adım yürüyerek merdivenlerden çıkıp odaya geçtim.İç çamaşırı hariç diğerlerini attım.Kazaklardan bir tanesini atletsiz giydim.Soğuk düşün üstüne iyi gelmişti..Kendimce temizlenmişim.O gün abim yine minibüsle işe gitti.Bende trenle işe gi erken sürekli kaşınıyordum.Kendi kendime kazağı atletsiz giydiğim için orlon kaşındırıyor herhalde dedim.Kaşıntı öyle bir hal aldığı artık dayanamıyordum.Trenden ine inmez hemen çamaşırcıların tezgahında aldım soluğu.Bir takım iç çamaşırı aldım.Bu kazaktan bir an önce kurulmam lazım diye düşündüm.Pazarcıların bazılarında kıyafet deneme yerleri vardı.Onlardan birine girip değiştirmek istiyorum ama bu iç çamaşırı için olmaz bir yol bulmalıydım.Aklıma bir pantolon alıp denemek için girer , çamaşırları değiştikten sonra .olmadı diye bırakırım dedim.Dediğimide yaptım bir pantolon sordum alacakmış gibi deneye bilirmiyim dedim,tabi buyur dedi tezgahıta.Ben hemen pantolonu alıp içeri girdim.Üzerimdekileri bir çırpıda çıkardım.Bir kenara koyup yenilerini giydim.Pantolonu hiç denemden kırki olanları orda bulunan bir kağıda sardım,pantolonuda alıp çıktım.Bu biraz bol oldu dedim.Adam abi her boyu var al birde şunu dene dedi.Ben teşekkür ederim kalsın dedim.Üzerimden çıkarmış olduğum bu eski giysileri çöpe attım dükkana gititmgimde çoktan iş başı yapmışlardı.Dayımdan özür diledim sabah kalkmamışım dedim.Akşam erken yatmalısın iş prensip ister dedi.Yeni giysileri giymiş olmama rağmen kaşıntı kesilmedi.Akşama kadar kaşınmaya devam ettim ama bunu kimseyede belli etmemeye çalışıyordum..Akşamın olmasını iple çekişiyordum.Mesai bitince hemen trene koştum.Biletimi alıp trene bindim.Artık kapı üzerinde yazan istasyon yazılarına bakmıyordum.Zeytin burnuna geldiğimizi o güzel kokusundan anlıyordum.,Evet kosu geldiğine göre gelmiştik heme indim doğruca eve gidip üstümdekileri heme çıkardım.Vücutuma ve çıkarmış olduğum çamaşırlara bakınca kaşınmanın nedeni anlaşılımıştı.

saçlarımda gazyağı

Uzun süre, sadece soğuk su ile alınan duş temizlik için yeterli gelmediği için bitlenmişim. Bugün alıp giydiklerim dâhil neyim varsa pantolon hariç hepsini bir poşete koyup attım çöpe. Çamaşırlardan kurtulmuşum ancak saçımdakilerden nasıl kurtulacaktım. Bitlenme savaş yılları ve sonrası hemen hemen herkeste sıkça görülen bir şeydi. Bu durumda annem *DDT veya gazyağı kullanırdı. Hemen bakkala gittim hangisini bulursam ondan alacaktım. O zamanlar evlerde fener ve lambalarda gaz yağı kullanıldığı için bakkallar gazyağı satıyorlardı. Bakkala gaz yağı var mı dedim. Hayırdır? Evde elektrik yok mu dedi. Bende bazen kesiliyor evde bulunmasının zararı yok dedim. Yarım şişe kadar gaz yağı alıp eve geldim. Hatırladığım kadarı ile annem bir bez parçasının üstüne gaz yağını döker ve sonra saçımıza sürerdi. Bende öyle yaptım. Evi temizlemek için aldığımız kumaş parçasına gazyağının içine daldırıp kafamın her yerine bolca sürdüm. Odayı gazyağı kokusu bürüdü. Saçımdan süzülen gazyağı yüzüme doğru aktığı için gözlerimi açamıyordum. Yüzüm yanmaya başlamıştı. Evde suda yok. Gözümü açmadan bir kumaş parçası daha bulup yüzümü silmem lazımdı yoksa gözümü giderse kör edebilirdi. Ben çaresiz halde kumaş ararken kapı açıldı. Abim gelmişti. Beni odanın orta yerinde gözleri kapalı görünce ne yapıyorsun eve gaz kokusundan girilmiyor diye bağırdı. Ben sen kokuyu boş ver de bana şuradan yüzümü silmek için bir şeyler ver dedim. Kumaş parçası ile yüzümü silerken bir taraftan da olanı biteni anlatmaya başladım. Çok üzül müştü. Bundan sonra her hafta beraber hamama gideriz, soğuk su ile temizlik olmuyor dedi. Camı aç havalansın bizde hemen hamama gidip güzel bir yıkanalım yoksa bu kokuda çıkmaz bu bitte temizlenmez. Evdeki yatak ve battaniyede dâhil hepsini attıktan sonra hamamın yolunu tuttuk. Hemen kurnanın başına oturdum gazyağı kokusu beni aptala çevirmişti. Açtım sıcak suyu hiç durmadan döküyordum. Abim su dökmekle bu koku çıkmaz dedi. Sabunu alıp güzelce başıma sürdüm biraz beklesin hemen su dökmeye dedi. Kendi de hemen yanı başımdaki kurnaya oturmuştu. Ben koku bir an önce gitsin diye kaç kez kafamı sabunladım bilmiyorum. Nerde ise kafamın derisi soyulacak hale gelmişti. Artık koku azalmış ve başımdaki yanma gitmişti. Abim birde sana kese yaptıralım dedi. Ve kese yapmakla görevli birini çağırdı. Adam elinde kesesi sabunu geldi güzelce bir kese yaptı. Rahatlamıştım. Kurulanıp dışarı çıktığımızda gecenin bir yarısı olmuştu. Eve doğru giderken yorgancıya uğrayıp ucuzundan bir yorgan aldık. Döşek pahalı bunu döşek yerine kullanırız. Zaten sıcak havalar soğuyunca da bir döşek alırız dedi abim. Elimizde yorgan yürüye yürüye eve geldik. Oda cam açık olmasına rağmen hala daha gaz kokuyordu. Kapıyı da biraz açtık koku iyice çıksın diye. Yorganı yerdeki gazete kâğıtlarının üzerine serdik. Uykumuz gelmişti. Abim kapıyı kapatalım ama cam açık kalsın yoksa bu koku bizi çarpar dedi. Öylede yaptık kapı kapalı cam açık öylece uyumuşuz. Sabah kalktığımızda gaz kokusu gitmiş cam sürekli açık olduğu için deri kokusu almıştı onun yerini. Bir parça peynir ekmek ve iki zeytinle kahvaltıyı yapıp işe gitmek için dışarı çıktığımızda çok güzel bir hava vardı. Pırıl, pırıl bir güneş gökyüzüne asılmış bir *velatatlısı elmaya benziyordu. Birde şu koku olmasa dedim, ah birde şu koku olmasa. Erken olduğu için acele etmiyordum. Sağa sola bakarak yavaş yavaş ilerlerken yolun kenarında küçük bir dükkânın camında kocama bir yazı. Saz kursu kayıtlarımız başlamıştır. Dükkâna doğru iyice yaklaşıp camından içeri baktım. Kimsecikler yoktu. Duvarlarda bağlama, cura, darbuka gitar gibi çalgılar asılıydı. Oldum olası müziğe karşı büyük ilgim vardı. Koyunları otlatırken dağda sürekli kendimce türkü söylerdim. Saz yerine de bir parmağımı gırtlığıma dayar aşağı yukarı hareket ettirirdim. Farklı sesler çıkarmak içinde dilimi ağzımın içinde ritme göre hareket ettirirdim. Saz yâda kavalım olmamıştı. Kamıştan bir düdüğ almıştım pazardan onunda dili düştü. En sonunda kendi sazımı yapmaya karar verip bahçedeki bir dut ağacını odun için kesince gövdesinden bir bölümünü alıp kuruttum. Nacakla yontarak sazın teknesini yaptım. TEKNENİN İÇİNİDE keserle oydu. Döşü içinde güründe Ferhat ustadan bir parça çam tahtası ve saz teli aldım. Balık tutmak için kullandığımız misinadan perdelerini bağladım. Mızrabın kiraz ağacı kabuğundan yapıldığını duymuştum. Uyuzpınarın da su kenarında bulunan kirazdan büyük bir parça kabuk soydum, fakat bir türlü mızrap yapamadım. Parmağımla çalmayı denedim olmadı. Babam radyonun pili bitmiş al sunuda değiştirdi. Yeni pilleri taktım eskilerini çıkardım atmak için. Pillerin dışı plastikle kaplıydı. Hemen bu plastik kısmı soydum ve mızrap yaptım. Biraz kalındı ama olsun denemeye değerdi. Onunla bir müddet oyalanmıştım. Tabi evde saz çalınmasını istemedikleri için kimsenin olmadığı zamanlarda çalmaya çalışıyordum. Gözümü içerden ayırıp saate bir baktım. Biraz daha oyalanırsam treni kaçırıyordum. İstasyon yakındı ama yine de acele etmeliyim dedim kendi kendime. Akşam abimle bir konuşayım bakalım ne yapa biliriz diye düşündüm. O gün akşamı zor ettim. Erkenden eve geldim. Daha abim gelmemişti. Kurs verilir yazısı bulunan dükkâna gidip bilgi almak istiyordum. Yazılmak zorunlu değil ya gider sorarım. Çok pahalı değilse belki de yazılırım. Dükkâna vardığımda elinde bağlama kursu yazılmaya gelen çeşitli yaşta insanlar vardı. Biraz bekledim. Dükkân biraz tenhalaşınca kayıt yapan görevli buyrun yardımcı oluyum. Kayıt için mi geldin dedi. Ben önce kurs hakkında bilgi almak istiyorum. Kurs kaç lira, hangi günler, saat kaçta dedim. Daha önce hiç saz çaldın mı, yoksa yenimi başlayacaksın fiyatı ona göre belirliyoruz dedi. Ben yeni başlayacağımı söyledim. Kurs hafta sonları oluyormuş. Hem bugün hem gece hangisini istersen. Sazın var mı? Yoksa sana güzelde bir saz veririz dedi. Teşekkür edip çıktım.

*DDT kullanımı yasaklanmıştır.

tıngırdat bakalım

Tıngırdat bakalım

Akşam abim eve geldiğinde saz kursundan bahsettim da kendinin yapmaya fırsat bulamadığı yada yapamadığı şeyleri benim yapa bileceğimi yada yapmam gerektiğini düşünür ve beni teşvik ederdi. Önce sana bir flüt alalım evde boş zamanlarında çalışırsın sonrada seni kursa yollarım dedi. Bu iyi bir haber ama ben flüt değil saz istiyordum. Hafta sonunda berber saz kursu verilen yere gittik. Kursu gelmek istediğimi söyledim. Bana bit takım sorular sordular. Sazın var mı, nota biliyor musun diye. Ben sazım yok ama nota biliyorum dedim. Bu çok güzel, bakalım ne kadar biliyorsun diye üzerinde bir türkünün sözleri ve notalarının yazılı olduğu kağıdı bana uzatarak bunu oku bakalım dedi. Ben do re mi fa derken soru soran bey gülmeye başladı bak benim gibi okuyacaksın dedi. Türkü sörlerinin yerine notaları türkü gibi okumaya başladı. Ben yanlış anladığımı dolayısı ile bu şekilde nota okumayı bilmediğimi söyledim. Olsun zararı yok bizde sıfırdan başlarız sen azimli birine benziyorsun kısa sürede öğrenirsin dedi. Ağbim gözüne kestirdiği bir flütü kaç lira olduğunu sordu (çok zarif siyah bir flüttü) bir küçük pazarlık yaptıktan sonra aldık. Eve geldiğimizde ikimiz birlikte biraz flüt çalıştık sonra yattık. Bu kursa 3 gün gittim. İlk gün temel bir kaç kural gösterdiler, bağlama nasıl tutulur, bağlamada perdeler, eşik akort karar perdesi, es ve nota. İkinci derste çalınması en kolay diye ilk başlayanlara başlangıç parçası diye verdikleri GELİN Ayşe'm türküsünün notalarını ve sözlerini verdiler. Bunu ezberle gel dediler. Üçüncü derste Gelin Ayşe'm türküsünü biraz çalıştık. Bu son dersim oldu. Bir daha da her hangi bir kursa gitmedim. Evde flütle biraz çalıştım ama herhangi bir ilerleme sağla-yamadım. Ağbim bak bizim köylü bir bağlama yapan varmış Zeytin burnunda ona gidip bir saz alalım sana bu böyle olmayacak dedi. Bir pazar günü gidip bu bağlama yapan ustayı bulduk. İki kardeş birlikte bir atölye kurmuş ve bağlama ağırlıklı olmakla birlikte birçok müzik aleti yapıyorlarmış. Tanıştık aynı köylü olduğumuzu öğrenince sana güzel bir saz yaparız ama biraz bekleyeceksin. Çünkü tekneler yeni geldi iyice kurumadan yaparsak çabuk bozulur dedi. Nasıl bir saz istediğimi sordu. Ben güzel bir saz deyince yani bağlamamı, Cura mı, Divan sazımı dedi. Ben aralarında ne fark olduğunu bilmeden divan sazı olsun dedim. Tamam, ama on beş gün sonra ancak olur ona göre ha dedi. Parasını abimle konuşup anlaştılar. On beş gün sonra gittiğimizde bana göre oldukça büyük çok güzel bir saz yapmışlardı. Sazın bir akordunu yaptı ve kısacık misketi çaldıktan sonra al bakalım hayırlı olsun dedi. Ben bir an önce eve gelip çalışmak istiyordum. Teşekkür edip ayrıldık. Eve geldik ağbim hadi bakalım bir tıngırdat da görelim dedi. Tabi bende icraat yok. Çok çalışman lazım artık sazında var. Sen saz çalarsın bende flüt dedi.

o günü hatırası

Hayalimizdeki o günü bir fotoğrafla belgelendirmişiz abim flüt çalıyor ben se saz. Gerçek hiç de böyle olmadı. Ne abim flüt çala bildi nede ben saz. Abim daha çok para kazanmak ve kendini ispat etmek istediğinden gece yarılarna kadar çalışmaya başlamıştı. Herkes günlük 20 parça dokurken o 30 parça dokuyordu. Bu çalışma alanlarında sigorta yok, yevmiye yok sadece günlük dokuduğunuz parça başı ücret alıyorsunuz. Bir gün bile işe gitmezseniz o gün herhangi bir ücret alamıyorsunuz. Biryandan bu işi yaparken eskiden arada bir çıktığı pazarlarda hemen hemen fırsat bulduğu her an çıkıyor ama yine de beş kuruş biriktiremiyordu. Aldığını ev kirasına veriyor birde yiyip içiyoruz. Ben bu süreçte kayda değer bir ilerleme sağlayamamıştım. Ne dayımın yanında bir iş yapa bildim nede abimin beklentisi saz çala bildim hemen birkaç gün kurstan sonra saz üstadı olmamı bekliyordu. Diğer bütün işlerinde de hep aynı duygular ve beklentilerle hareket etmiş ve işler istediği gibi gitmeyinceye çok sıkıntılı günler geçirmiştir. Bu durum kendisini çok fazla yıprattığı gibi çevresinde yaşayan insanlarımda ziyadesi ile sıkıntıya sokmuştur. Yönetilmeye asla tahammülü olmamasına rağmen ömrü boyunca kısa bir süre hariç hem yönetilmiştir. Artık eve çok az geliyordu, kimi zaman ben gelmeden olduğu gibi iş yerlerinde kolilerin üstünde kimi zamanda Pazar tezgâhlarında. Biraz overlok öğrenmişim. Yâda ben öğrendiğimi sanıyordum. Dayımındı beni yeteri kadar önemsemediğini düşünüyordum. Birgin Gürünhan çevresinde bu işi yapan bir iş yerine giderek iş aradığımı overlok ustası olduğumu söyledim. Adam daha önce nerde çalıştın dedi. Ben trikoda çalıştığımı ama verilen ücretin azlığından dolayı işi bıraktığımı söyledim. Bana bir deneyelim birkaç gün gel çalış eğer memnun kalırsam seni işe alırım parayı da o zaman konuşuruz dedi. Atölyede boş olan bir overlok masasını göstererek bu masa senin hadi bakalım dedi. Atölyedeki bir ustaya yapacağı işi göster deyip odasına döndü.

Usta önce kendi oturdu masaya overloğun ayarını yaptı. Yapmam gereken işten bir örnek gösterdi. Adam birazda hava atmak adına parçayı alması ile bitirmesi bir oldu. Bunu görünce beni bir ter bastı. Adam adeta şov yapıyordu. Nerde ise on dakika içinde birkaç tane kazağı kesmiş dikmişti. Kolunda duran saate baktı öğleden sonra yine devam ederiz şimdi yemek saati dedi. Gözüm iyiden iyiye korkmuştu. Keşke ustayım demememde öğrenmek istiyorum dese idim. Diye geçirdim içimden. Ustabaşı yemek için atölyenin yanındaki yemek haneye geçerken hadi gel bakalım karnımızı doyuralım dedi. Ben diğer taraftaki işten henüz ayrılmadım gidip orayla ilişigimi keseceğim bu arada yemeğimi de yemiş olurum dedim. Oradan adeta kaçır gibi çıktım bir dahada geri dönmedim. İçimden hadi oğlum bu işler sana göre değil kendine yapa bileceğin iş bul yoksa rezil olacaksın dedim. Dükkâna geldiğimde dayım ulan oğlum nerdesin bizi merakta bıraktın dedi. Ben hiç de inandırıcı olmayan bir mazeret uydurdum. Mektup atmak için postaneye uğradım dedim.

Teline geldik hemşerim

23:22.

Evet, bir tarafta bu duygusallık sürerken otobüs sıvasa doğru hızla ilerliyordu. İçimde fırtınalar kopuyor nefes alışım hızlanıyor kalp atışlarımda bir düzensizlik yaşıyordum. Kendime bir yol çizmek için çıkmıştım ama sonu hiçte beklediğim gibi olmamıştı. Eve vardığımda ne diyecektim, güzel bir macera yaşadım, gezdim tozdu geldim mi? İçimden otobüsün ilk mola verdiği yerde yok yok mümkünse hemen oracıkta inmek geçiyordu. Ama cesaretim kırılmış birazda dünyanın bu halinden korkmuştum. Bu zihin yorgunluğu ile uyuya kalmışım. Uyandığımda otobüs mucurda mola vermişti. Yolcuların bir kısmı inip camları buğulanmış içerisi tam gözükmeyen dinlenme tesisine giriyorlardı. Bende kalktım üzerimde sadece bir kısa kollu gömlek dışarı çık-tığımda mucurun ayazı döşüme bir bıçak gibi saplandı. O sırada tesisten sayın yolcular kaptanınız yarım saat yemek ve ihtiyaç molası vermiş-tir tir... Anonsunu tekrarlıyordu. Tesisin kapısından içeri girdiğimde insanın genzini yakan bir sigara kokusu ve kulakları sağır edecek kadar gürültü vardı.

İçim geçmiş uykuda ağzımın için si-gara dumanından çamur gibi olmuştu. Bir şeyler alıp içmek istedim cebi-mi şöyle bir karıştırdığımda bilet parasını ödedikten sonra çok az bir bozukluklar kalmıştı. Onu da burada harcamak istemiyordum. Yanan sobada biraz ısındıktan sonra, mutfaktaki yemeklere bakıp yutkunduktan sonra lavaboya doğru yöneldim. İşin garibi ihtiyaç parası çaydan daha pahalıydı. Sıkışmış olmama rağmen girmedim, dışarı çıktım araçları yıkadıkları çeşmeden birkaç avuç su içtim. Koyun otlatırken yaptığım gibi tesisin biraz uzağına giderek boş bir alanda ihtiyaç giderdikten sonra otobüse geri dönüp koltuğa oturdum. İyiden iyiye üşümüştüm. İhtiyaçlarını giderip karnını doyuran yolcular birer ikişer gelip yerlerine oturuyorlar ve hepsi de sözleşmişçesine oturur oturmaz birer sigara yakıyorlardı. Havalandırmalarda çalışmadığı için dumandan boğulacak gibi oldum. O arada tesisin hoparlörlerinden Malatya yolcusu kalmasın diye anonslar yapılmaya başladı. Muavin geldi otobüsü çalıştırdı, biraz sonrada göbeği nerde ise burnuna degecek kadar şişman kaptan geldi. Ağzında kürdanı dudaklarının arasında bir oyana bir bu yana çevirirken göz ucu ile de yolculara ve koltuklara bir göz attı. Muavin elindeki liste ile koltuklarda oturan yolcuları karşılaştırdıktan sonra. Arkadaşı gelmeyen var mı diye sordu. Herkes tamamı. Yola çıktık. Muavin bir elinde peçete bir elinde limon kolonyası yolculara kolonya ikramında bulundu. Tavanda bulunan havalandırma kapağını biraz açıp içeriği havalandırdıktan sonra kapağı kapattı. Şoförde aydınlatma lambalarını kapattı. Sadece koridordaki ateş böceğine benzeyen lambaların ışığı açık kalmıştı. Muavine Teline ineceğimi hatırlattıktan sonra koltuğa yaslanarak uyumaya çalıştım. Sabaha karşı olduğu için herkes çok kısa bir süre sonra uykuya daldı. Muavinde şoförün yanındaki koltuğa oturdu. Şoför önündeki panelde yer alan düğmeleri karıştırarak bir müzik açtı. Bende bu müziği dinlerken uyumuşum. Omuzumu sarsan bir el ve hey hemşerim uyan Teline geldik sesiyle uyandım. Bagaj var mı dedi yok dedim. Şoföre hayırlı yolculuklar diledikten sonra yokuşun başı denilen yerde indim.

eli bizemi güldüreceksiniz gün öğlen oldu

Dışarda buz gibi bir hava vardı. Sırtımda kısa kollu bir gömlekten başka bir şey olmadığı için çok üşüyordum. Ellerimi ağzıma götürüp biraz ısıttıktan sonra kollarımı sıvazlayarak ortama alışmaya çalışıyordum. Güneş metmenin çaldan ilk ışıklarını salmış, hızla kara ağıl mevkiinin üstüne doğru geliyordu. Ben otobüsten ineli belki yarım saat olmuştu ama içimden eve gitmek gelmiyordu. Köyü en tepeden gören bu yerde bir sağa bir sola gidip geliyordum. Köyün üstüne sanki ölü toprağı serpilmmişti. Kapıda bacada kimsecikler gözüküyordu. Ben köyden ayrıldığımda ilkbaharın sonlarıydı. Kaysı ağaçları çiçeklerini dökmüş her taraf yem yeşildi. Şimdi ise ağaçların bir kısmı yaprağını dökmüş yerler gazellerle dolmuş, dökülmeyen yapraklarda sarı ile kırmızı ton arasında renk almış sanki bir kartpostal gibi görünüyordu. Vakit ilerledikçe güneş dahada yükselmiş ve tatlı bir son bahar Güründe o mevsimde olabilecek en güzel hava vardı. Güneşle birlikte bedenimde biraz ısınmış üşümem geçmişti. Evlerden insanlarda tek tük dışarı çıkmaya başlamışlardı. Kimi hayvanlarını sığira katmak için uğraşırken kimide elinde ibrik abdesthanenin yolunu tutuyordu. Evlerin bacalarından çıkan ince dumanların yerini daha koyu dumanlar almıştı. Bulduğum yerin hemen yan tarafından birtakım sesler gelmeye başlamıştı. Gürüne gidecek olanlar yokuşun başına çıkmaya başlamış olmalılar. Benim buradan acilen uzaklaşmam lazım çünkü her gören nerden geliyin canım deyip sorgu suale başlayacaklar. Onlara verecek cevabım yok. Çok duymuştum köylünün ağzından "zamanın birinde yine bizim köyden birisi cebine üç beş kuruş koymuş Adanaya çalışmaya gidecek, Ceket omuzda bir fiyaka sormuşlar nere gediysin lan diye-Şöyle bir bakmış, Alçak dağları ben yarattım dercesine" Adanaya gardaş "demiş. Adanaya gitmiş iş bulamamış cepte olan üç beş kuruşu da bitirmiş zar zor kendini köye atmış. Görenler gözlerine inanamamışlar adamın başı önde omuzlar düşmüş perişan halde. Sormuş Ordan birisi "nerden geliyin "adam zor zar Adanadan diye bilmiş. Benimkisi de aynı olacak. Selvi ağaçlarının önünden geçen çörten suyunun aktığı hark yolunu takip ederek koşar adım aşağı indim. Babamın asker arkadaşının kapısının önünden geçtim. Bıdık gilin eve giden yolu takip edip Namı değer Baytarların evinin yanından evin önüne vardım.İçerden sesler geliyordu. Rahmetli annem "Şehrize,münevver" isimleri peş peşe sıralıyordu. Haydin eli bize mi güldüreceksiniz öğlen olmuş "O mevsim bizde ceviz dökme mevsimi erken gidilecek ki cevizler döküle ve eşeklerle eve getirile, cavlatılıp damda kurutula ve satıla. Kapıyı çalmaya cesaretim yok. Öylece kapının önünde bekliyorum. Annem siz aşağı kapıdan çıkın ben şu Gülenlerin eşeğini de alıyım alan olmadıysa demesiyle kapıyı açması bir oldu. Beni görünce Ekrem canım deyip boynuma sarılmasını asla unutamam. Bana çok kızardı okumayacak diye ama ana yüreği işte o sert acımasız görünüşünün altında bizler için çarpan altın gibi bir yüreği vardı. Eğilip elini öptüm sanki Ordan hiç ayrılmamışım gibi hep orada imişim gibi gidek şu cevizleri kargalar bitirmeden döküp getirek dedi. Baytara söyledim gelip dökcek sende yardım edersin.

cevizleri cavlatmak

O gün anne yüreğinin ne kadar sevgi dolu olduğunu bir kez daha anlamıştım. Aslında bana çok kızgın ama bir o kadarda halime üzgün olduğu bana göstermeden döktüğü gözyaşlarını başındaki yıpranmış bürüğünün uçlarıyla silişinden belliydi. Bu gözyaşları yaklaşık üç ay ayrılıktan sonra benim gelişim nedeniyle sevinç, okuldan ayrı kalışım nedeniyle de duyduğu kaygı içindi.

Cevizleri döktük topladık akşama kadar çuvallara koyup eşeklerin sırtında köydeki eve taşındık. Evde tandırlık denen yere döküp cavlamış olanla cavlamamışları ayırdık. Cavlamışları dama serdik kurusun diye. Kabuklu olanları da biraz sensin diye yaydık. Evdekiler sanki sözleşmişçesine bana hiçbir şey sormadılar. Hayata kaldığımız yerden devam ediyorduk. Ben yeniden okula başlamıştım. Telinde ortaokul olmadığından Güründeki okula gidip gelmeye başladım. Bir türlü kendimi tam olarak okula veremiyordum. Yaşadığım o olumsuz iş aramasından sonra yeni bir macera arayacak gücü kendimde bulamadım. Yazları Kayapınarda koyun kuzu otlatarak, kışları da okula giderek ortaokul ve liseyi 1976 yılında bitirmiştım. İlkokuldan sonra öğretmen okulu sınavlarına girdim ama başarılı olamadım. Bu arada ağbim Sivas öğretmen okulu sınavlarını kazanmıştı. Babam bizi okula gönderme taraftarı olmamasına rağmen buna çok sevinmişti. Onun ihtiyaçlarını karşılamak için bayağı koşuşturduğunu hatırlıyorum. Liseyi bitirdikten sonra sınavlara katıldım o zamanki adıyla Bursa eğitim enstitüsüne kayıt yaptıрма hakkı kazanmıştım.1970 li yıllar Türkiye'nin ideolojik çatışmalarının en yoğun yaşandığı yıllardı. Bursa da dayım MEB de yönetici olarak görev yaptığı için Bursa'yı tercih etmişim. Ben lisenin edebiyat bölümünden mezun olmuşum. Kayıt için okula gittiğimde daha okulun kapısında sağ ve sol görüşlü grupların gelen öğrenciler üzerinde hâkimiyet kurma çabaları çok açık biçimde belli oluyordu. Okul bu sağ ve sol gruplarca paylaşılmış durumda. Ben bu ideolojik konularda yeterli bilgiye sahip olmamakla birlikte kendimi sol görüşlü gruba daha yakın hissetmeme rağmen gerçek anlamda bu gruplardan hiç birinin içinde yer almak istemiyordum. Fakat öyle bir durum dada okula kayıt yaptıramıyorsunuz. Sonunda sol grubun hâkim olduğu Fen ve Tabi Bilimlerin Akşam öğretimi bölümüne kayıt yaptırđım. Çünkü okul masraflarını ailemin karşılaması mümkün değildi. Hem çalışıp hem de okumayı düşünüyordum. İşin kötü tarafı ben lise edebiyat bölümünü bitirmeme rağmen Fen bölümüne yazılmak zorunda kalmış olmamdı.

sen hangisisin

Sen hangisisin

Kayapınar Telinin güney doğusunda bir tarafında Karahisar bir tarafında Tepecik bir tarafında Tihmin köylerinin bulunduğu Maraş'ın Elbistan sınırına yakın bir küçük yayla. Yaylada üç ailenin yazları Guguk giller, Heloğuş giller ve en sonda biz yani Gala giller baharda koyunlarla gelir yazı orda geçirdikten sonra güz gelende köye inerdik. Yaylada koyun ağılları, havsalar ve birer gözde bizim yattığımız yerler vardı. Su dersin az ama hiç kesilmeyen buz gibi bir kaynak suyu vardı. Bu suyu kovalarla ağılların yanında bulunan kürünler davar gelmesine yakın doldururduk. Bazen içine biraz ayran katardık. Kesin olarak hatırlamıyorum ama bu ayran hayvanların hastalanmasını önlemek içindi sanırım.

Koyunlar gece dağda yatar, sabah sağım ve kuzu emzirmek için saat 9 gibi gelir, saat 3-5 e kadar gölge varsa gölgede yoksa ağıllarda sağım emzirme işi biter ve tekrardan dağa yaylıma çıkardı. Bizde çoban yoktu, koyun ve kuzuları da kendimiz yayıyorduk. O nedenle de davarları ağıla yerleştirdikten sonra Teline bağa bahçeye gider' orda yapılacak işleri yapar (dut toplamak, pekmez çıkarmak, elma dökmek, kayısı yarmak vs.)sonrada Gökpınarın suyunda bir çimer, Ordan yaylaya gidecek bir şeyler varsa onu da alır yola koyulurduk. Günlük kat ettiğimiz yol sanırım bazı günler 20-25 km geçirdi. Yaz sıcakları bastırıldığında kenger sakızı kesmeye gelenler dolaşırlardı yayla çevresinde. Kenger bitkisi sanırım o yöreye mahsus bir bitki. İlkbaharda yülüne denen sürgünü toplanıp yenir, yazın sürgünü kurumaya başlayınca kök kısmı eşilerek kesilir ve kengerin kökünden kar beyaz bir sür çıkar. Süt güneşte kısa bir sürede sertleşir. Bunlar toplanarak kısa bir işlemden sonra kenger sakızı olarak satılırlar. Mideye iyi geldiği söylenmektedir. Oldukça pahalı olan bu sakız bazı kişiler içinde bir gelir kaynağı olmuştur. Ancak tüm diğer işlerimizde olduğu gibi bilinçsizce yapılan uygulamalar nedeniyle (kengeri keserken veya toplarken kökünden sökülmesi bitkinin azalmasına sebep olmaktadır.)yıldan yıla bitki azalmakta ve sakızda pahalılaşmaktadır. Bu doğa harikası sürgünlerinin tohumundan savaş yıllarında kahve olarak yararlanılmıştır. Öyle ki türkülere konu olmuştur.

Gülüm seni alır dağa kaçırım

Yüce dağ başında çadır açarım

Kahve bulamazsam kenger içerim

Nasıl olsa gülüm seni beslerim

.Bu iş aslında oldukça zahmetli çünkü sakız toplamaya gelenler yaklaşık bir, bir buçuk ay dağlarda gezer, dağda yatarlar. Sezon bittiğinde de bu sakızı yöre tüccarlarına satarlar.

Yaylada hiçbir sosyal faaliyet olmaz. Sadece koyun sağ, kuzu emzir, yağ yap, peynir yap. Bu belirli yaştaki insanlar için çok sıkıcı olmasa da gençler için çok sıkıcı bir durumdur.

Ekin derilmesi ve harman zamanı hareketlilik biraz artar. Bu işlemler de bitip harmanlar kaldırıldı mı yine tek düze hayat devam eder.

Geldiğim noktada yol ikiye ayrılıyordu. Karşımda oldukça büyük bir alan vardı. Alanın güneyinde kocaman bir Atatürk Heykeli vardı. Reşat'ın söylemesine göre bu heykelin tam karşısında yani kuzeyinde dayımın iş yeri bulunuyordu. Biraz yorulmuştum ama taksii parası da cebimde kalmıştı. Sen günde 2025 km yol yürü burada 23 km için taksii parası ver. Hiç olacak iş mi bu. Sol tarafa doğru yürüyerek tarif edilen binayı aramaya başladım. Ama öyle çok aramam gerekmedi. İki üç dakika içinde binanın önüne varmıştım. Şöyle binaya bir göz attım, üç giriş kapısı vardı. Bunlardan batı tarafında yer alan kapının üstünde İl Milli Eğitim Müdürlüğü yazıyordu. O kapıdan içeri girdim. Davranışından şüphelenmiş olmalı ki bir görevli hemen yanıma gelerek biraz sert bir ifade tarzıyla kime bakmıştınız? Dedi. Ben dayım burada çalışıyor da onu ziyarete gelmişim dedim. Görevlinin adı ne, ne iş yapıyor demesine fırsat kalmadan, o kaba üslubuna kızdığımından olsa gerek Y.Ş. dedim. Adam çağız şöyle bir afalladı, kendine hafif bir çeki düzen verir gibi ettikten sonra sesini biraz yumuşatarak, millî Eğitim Müdürü Y.Ş mi dedi. Evet deyince adam kızardı bozardı pek de belli etmemeye çalışarak buyurun üstatta sizi götürüyüm dedi ve önüme düşerek merdivenlerden çıkmaya başladık. Ben sizin gelmenize gerek yok zahmet etmeyin ben bulurum dedim. Aman efendim hiç zahmet olur mu bu bizim vazifemiz dedi. Üçüncü katta koridorun doğusunda bir odanın önünde durduk. Kapının önünde de bir görevli vardı. Beni girişte karşılayıp getiren le kapıdaki görevli benim duyamayacağım bir sesle kısa bir konuşma yaptıktan sonra bana dönerek hoş geldiniz efendim dedi. İçerde bir ziyaretçisi var ama ben yine de bir bakayım sizi biraz bekleteceğim, istersen biraz otur diyerek kendi sandalyesini bana verdi ben teşekkür ederim beklerim önemli değil dedim. Öbür görevli benim görevimin başına dönmem lazım dedikten sonra biraz mahcup halde ayrıldı. İçeri giren görevli çok kısa bir süre sonra döndü. Sizi bekliyor buyrun dedi. Ben böyle yerlere girip çıkmaya çok alışık değildim. Kapıyı çalarken içimde belli belirsiz ne olduğunu pek anlayamadığım bir his vardı. Kapıyı açtığımda, odanın doğu tarafında büyük bir ahşap masa önünde iki koltuk, onların da önünde güzel çiçeklerle süslü sehpa vardı. Masanın arka tarafında ise oldukça karizmatik kır saçlı biri ve öndeki koltukta da o na benzer biri vardı. İki birden beni süzüyorlardı. Ne ben dayımı görmüştüm ne de dayım beni. Aslında iki yabancı buluşması gibi bir şey. Birkaç adım attım masanın yanına vardığımda ayağa kalktı çok hafif bir tebessümle hafif eğilerek hoş geldin sen hangisisin dedi. Ben Sultanın oğlu Ekrem dedim. O arada ön koltuk da oturan beye açıklama yapma gereği duymuş olmalı ki, Ekremler on kardeş, uzun zamandır görüşmeyince böyle oluyor, biz dede unutkanlık var diyerek işi geçiştirmeyi iyi başardı doğrusu. Ama sonradan Halk Eğitim Müdürü olduğunu öğrendiğim H.Ö karşılanmanın dayı yeğen arasındaki

karşılama ya benzemediği hissine kapıldığı belliydi. H. bey dayımdan daha çok ilgi gösteriyordu. Sürekli sorular soruyordu. Ben kısaca durumumu anlattım. Kaydımı yaptırdığımı. Birde iş bula bilirim çok iyi olacağını söyledim. Bey dayıma dönerek tam bireyler söylemek üzereydi ki dayım bir iki gün geçsin bir çevreyi tanı bakalım dedi. Bu ifadeden sonra adamcağz bir daha ağzını açmadı. Sanırım mesai saati de dolmuştu. H. Bey Müdürüm iyi akşamlar dedikten sonra çıktı. Dayım ablam nasıl köyde ne var ne yok gibi kısa birkaç soru sordu. Verdiğim cevapları sanki hiç dinlemiyor gibiydi. Masasını toplar gibi yapıyordu. Ben dayımla ilgili birtakım bilgilere sahiptim o nedenle de çok samimi bir karşılama zaten beklemiyordum ama yinele içimden belki buyur eve gidelim teklifini beklemedim desem yalan olur. Dayımla ilgili edindiğim bilgilerden biride herkes mesaisini bitirip eve gittikten sonra onun dairesinde kalıp işleri planladığını görevine çok bağlı olduğu idi. Yan odalardaki müdür yardımcıları ve diğer mesai arkadaşları kapıdan kafalarını uzatıp iyi akşamlar deyip gidiyorlardı. En son kapıdaki görevlide efendim bende gidebilir miyim dedi. Dayım tamam... Efendi iyi akşamlar dedi. Bende dayıcığım bende gideyim artık size iyi akşamlar dedim. İyi akşamlar yine görüşelim dedi.

Evet, belki sizler şaşırılmış olabilirsiniz am ben hiçte şaşırmadım. Bu beklediğim bir sonuçtu. Hani derler ya el elin aynasıdır. Anlatılanlar doğruydu herkes evinin yolunu tutarken o yarınki işleri planlamak üzere odasında çalışmaya devam ediyordu. Bu belki bir alışkanlık belki bir anlamda çalışanlarına güvensizlik yâda beceriksizlik. Neden beceriksizlik? Mesai arkadaşlarına işi bölüştürüp bir görevdeşlik oluşturarak işlerin zamanında yapılması sağlanamadığından işler yığılıyor sonun eşi çocukları ve diğer sosyal çevresindeki insanlara ayıracağı vakti burada boşa harcıyordu. Her ne kadar şaşırmadım desem de içimde bir burukluk olmadı diyemem. Kapıdan çıkıp merdivenleri aşağı doğru inerken, birden ne kadar yalnız olduğumu başım sıkıştığında bu koca şehirde yardım alabileceğim kimse yoktu. Ana dolunun tamda göbeğinde yetişmiş bir insanın nasıl bu hale geldiğini anlayamıyordum. Çünkü şehir yaşamını, sanayi toplumunu yaşam tarzını yeterince tanıımıyordum. Bütün kıyaslamalarımı yaşadığım dar çevrenin ahlaki değerleri üzerinden yapıyordum. Tabi bu davranışı sıvasın ilçelerinde, hele hele köylerinde yapmış olsanız, bir daha sizin kapınızı asla kimsenin çalmayacağı gibi, el âleme de rezil olursunuz. Konu birazda abartılarak dilden dile anlatılır ve ayıplanır. Kadınlar kendi aralarında; kız bak kimseye laf aramızda kalsın falancalara, bir misafir gelmiş ama evine buyur edip ağırlayamamışlar. Yok, canım bir yanlışlık olmasın. Yok, valla doğru gı, koskoca... Garı yalan mı söyleyecek. Abooo ocağın bata insan tanrı misafiri olsa böyle yapmaz gı. Bir tas çorbayı ısıtıp önüne koyamamış mı? Ben de... Bir adam sanırdım. Sohbet uzar gider. Kendisinin bu kaç kişiyi ağırladığından tutunda, gelen misafirlere yün döşekleri nasıl ikişer ikişer serdiğini, abdest alırken üşümesin diye nasıl sıcak su döktüğünü, peşgiri en yenisini, en beyazını yüzünü silsin diye verdiğini anlatır. Tabi kimse duymasın der ama biraz sonra köyde kimi görse aynı şeyi söyler kimse duymasın aramız da kasınlı başlayan bu garipsediği, belki de içine sindiremediği olayı anlatmaya. Ertesi gün bütün köy bu konuyu duymuş ve notunu vermiş olur. O nedenle de köy yerlerinde misafir karşılamak, ağırlamak bir mertlik, bir sosyal statü, bir övünç, bir onur meselesidir. Birini evine misafir gelmesi onun zenginliğinin işareti olarak görülür ve algılanır. Ayaküstü sohbetlerde; anam bakıyırmda maşallah kapınızdan misafiriniz eksik olmayır. He bacım Allah eksikliğini vermesin. Biz babamızdan böyle gördük.

O zamanlarda şimdiki gibi ulaşım araçları olmadığından, yakın köyler bile olsa, insanlar ziyarete gittiklerinde aynı gün geri dönme imkânları yok. Mutlaka geceyi gittikleri evde geçirmek zorundalar. Dolayısıyla her evde birkaç döşek misafir için hazırda bekler.

Eğer misafirin çokluğu yüzünden naçar kalırlarsa komşularla paylaşırlar. Tabi böyle bir ortamdan kent yaşamına gelindiğinde aynı davranışı aynı ilgiyi bulamayınca bir hayal kırıklığı yaşıyorsunuz. Anadolu'da bil hassa köylerde, komşunu ekmeği senin ekmeğin, komşunun çocukları senin çocuğun gibidir. Ekmeğin bittiğinde... Ana anam biraz ekmek isteyir. Yâda sokakta oynayan, tarlada çalışan bir çocuk hata yaparsa komşu hemen ona müdahale eder. Neyin doğru neyin yanlış olduğunu kendine göre bir yolla anlatır. Bazen kulağını bile çeker. Yani köy sanki kalabalık bir aile gibidir.

İşlerini imece usulü ortak yaptıkları gibi, acılarını ve sevinçlerini de sonuna kadar paylaşırlar. Düğün mü var kendinin bütün işlerini bırakı yardıma koşarlar. Cenaze mi var? İki eli kanda olsa gider o ailenin acısını paylaşırlar. Misafir karşılar, taziye bitene kadar yemeğini pişirip götürürler.

Kent yaşamında alt katta oturan üs kattaki komşunun dertleriyle ilgilenmeyi bırakın tanımaz bile.

Köy yerlerinde kapılarda kilit olmaz çünkü herkes bir birini malını canını korur ve gözetir. Bu kent yaşamında ise apartman ya da site toplantılarının dışında kimse kimseye gidip gelmez. Öyle ki; adam evin kapısını açıp merdivenlere çıktığında bakıyor ki biri kucağında bir büyük televizyon, taşımakta zorlanıyor. İçinden yardım etmek geliyor, adama yardıma ihtiyacın var mı diye sesleniyor. Adam kısa süreli bir terettüpten sonra ya iyi olur, diyor bir el atı ver. TV yi beraberce indiriyorlar. Kapıda bekleyen bir araca yükleyip hızla uzaklaşıyor. Biraz sonra üst katın camından bir ses yetişin hırsız var diye bağıyor. Adam komşusunun evini soyan hırsıza yardım etmiş. Bu tabi korkunç bir olay ama günümüzün gerçeği.

dalaksız

Merdivenler bitip kendimi dışarı attığımda zaten karışık olan kafam ve duygularım dahada karışmıştı. Bunun yanında bazı şeylerde iyice aydınlığa kavuşmuştu. O da yaşamak istiyorsan başkasına güvenmeyeceksin, kendi ayaklarının üstünde durmayı öğrenmek zorundasın. İlk iş bulma için Adana, İstanbul dolaştığım yıllarda da yaptığım en büyük hata eşten dosttan yardım beklemek oldu. Hem kendim üzüldüm hem de belki karşımdaki insanları zor durumda bıraktım. Hayat insanlara bazı fırsatlar sunar-mış,1:Soydan gelen zenginlik,2-Güzellikle, 3-Akıl, Bende soydan gelen bir zenginlik yok, Güzellik desen hiç yok. Akıl dersene vasat. Ama ben o vasat olan akıllı kullanarak ya hayatıma bir yol çizeceğim, yâda birçok insan gibi yok olup gideceğim. Binanın önünde biraz kendimi toparlamaya çalıştım. Güne batmış ama henüz daha tam karanlık çökmemiş olmamasına rağmen caddenin sağında ve solunda yer alan sokak lambaları yanmıştı. Atatürk'ün heykeli çevresindeki lambalarla aydınlanmış çam ağaçları da bu mekâna ayrı bir güzellik katmıştı. İçimden heykelin yanına gidip yakından bakmak geldi ama hava henüz tam kararmadan otele dönmem gerekir diye düşündüm. Hemen yola koyuldum. Otelde gelirken yokuş yukarı çıkmıştım ve bayağıda yorulmuştum. İniş çıkıştan daha kolay oldu. Otele gitmeden yine benzinliğe uğradım. Reşat abi gitmiş yerine Fevzi abi gelmişti. Biraz sohbet ettik. Çay yapmıştı birer çay içtik. Başladığımız hiçbir sohbeti bitiremiyorduk çünkü sürekli araçlar geliyor mazot, benzin alıyorlardı. O da bir pompadan bir pompaya geçiyordu. Birçok sürücüyü tanı yordu sanırım çünkü biraz bekletmek zorunda kaldığı şöförler, anayın karnında dokuz ay nasıl durdun biraz sapret dalaksız diyordu. Tabi iş bu kadar yoğun olunca oldukça yoruldukları açıktı. Aslında ben böyle bir bulabilsem ne kadar güzel olur diye düşündüm ama bu okadar da kolay olmadığını da biliyordum. Gece ilerledikçe dışarı soğumuştu. Dışarda mutlaka kalın giysiler giyilmesi gerekiyordu. Benzinlik ise sıcaktı. Çünkü Yazıhanede yanık yağ sobası vardı. Biraz kokuyordu ama çok güzel de ısı veriyordu. Bu yanık yağ sobaları özel yapılmış hacim olarak küçük çok kalın sac yâda dökümden yapılmıştı. Motorlarda kullanılıp ömrünü tamamlayan yağları toplayıp büyük varillere doldurup, yakıt olarak kullanıyorlarmış. Otelde kalmaya alışık olmadığımdan burada ne kadar uzun kalırsam okadar kardır diye düşünüyordum. Âmâ vücutta bir yere kadar dayanıyordu. Saat iyice ilerlemiş ve sürekli esnemeye başlamıştım. Fevzi abiye iyi geceler deyip otelin yolunu tuttum.

İki –üç dakika içinde Ankara İzmir yolu üzerindeki köprüden geçip otele vardığımda otel görevlisinden başka kimse kalmamıştı. Selam verip odamın anahtarını alarak çıktım. Otelde ilk kez kalacaktım. Otelin adabı muâşeret kurallarını bilmediğim için bir hata yapmaktan çekiniyordum. Lambayı yaktığımda içinde tek kişilik bir yatak, yeni yıkanıp serilmiş temiz çarşaf ve bir battaniye ile basit bir dolap vardı. Günün heyecan ve setresinden yemek yemeyi unutmuştum. Benzinlikte içtiğim çay da iyice midemi bulandırmıştı. Ama bu saatten sonra nerde yemek yiyecektim. Ayakkabımı çıkardım. Üstümdeki giysileri hiç çıkarmadan öylece yatağa uzandım. O gün yaşadıklarımı şöyle bir gözden geçirmeye çalıştım ama ne mümkün uyandığımda saat sabahın 09 ' u olmuştu. Üstümü örtmeden uyumuşum tabi her tarafım tutulmuş, Karnımda zil çalıyor. Salondan bazı sesler geliyor. Otel görevlisi ile birileri konuşuyorlar. Sanırım polis memurları otelde kalanlar hakkında bilgi istiyorlardı. Çünkü o dönem Türkiye'nin her yerinde olduğu gibi Bursa'da çok sıkıntılı günler geçiriyordu. Dışarı çıkıp çıkmamakta biraz tereddüt ettim ama bu açlık daha fazla dayanma gücü bırakmamıştı. Hem çekinecek bir şeyimde yoktu. Tek kusurum eğitim Enstitüsü öğrencisi olmamdı. Artık hayatın gerçekleri ile karşılaşmam gerekiyordu. Ayakkabımı giyip dışarı çıktım lavabo karşıdaydı. Elimi yüzümü yıkadım. Havlu olmadığı için cebimde taşıdığım yağlığa(mendile)yüzümü sildim. Merdivenlerden alt kata indim. Memurlar işlerini bitirip gitmişlerdi. Otel görevlisi beni görünce biraz dert yanar gibi yahu iyice bıktırdılar kardeşim; Nerde ise akşam sabah gelip kaç kişi kalıyor yok hangi görüşten, biri ülkücü var mı diye soruyor, bir Dev Gençli var mı? Ben gelen müşteriye nasıl sorayım necisin, hangi görüştensin diye. Ben pek oralı olmadım. Ortam çok karışık sonumuz ne olur Allah biri deyip, anahtarı teslim ettikten sonra hiçbir plan yapmadan yürümeye başladım. Ayaklarım beni yine benzinliğe taşıdı. Benzin istasyonuna vardığımda Fevzi gitmiş Reşat gelmişti. Beni görünce merakla? Ben gelen müşteriye nasıl sorayım necisin, hangi görüştensin diye. Ben pek oralı olmadım. Ortam çok karışık sonumuz ne olur Allah biri deyip, anahtarı teslim ettikten sonra hiçbir plan yapmadan yürümeye başladım. Ayaklarım beni yine benzinliğe taşıdı. Benzin istasyonuna vardığımda Fevzi gitmiş Reşat gelmişti. Beni görünce merakla, Y.Beyle görüşebildin mi dedi? Bende görüştüm dedim. O benden başka haberler bekliyordu. Sanırım gözümün içine doğru baktı. Ben başka soru sormasına fırsat vermeden benim karnım çok aç bireyler yemem lazım nerde yiye birim dedim. Bu caddenin üstünde çok güzel çorba yapan yerler var. Sıcak bir çorba iyi gelir sabah sabah dedi. Sağ ol deyip gösterdiği yöne doğru yürümeye başladım. Yolun sol tarafında üstünde kocaman harflerle Hacı Baba Lahmacun yazan bir yerin önünde camda yazan diğer yazıları okumaya çalışıyordum. Genç bir delikanlı kapıdan dışarı doğru başını uzatarak buyrun, buyrun efendim. Çok güzel kebablarımız var, lahmacun var, Diye verdikleri hizmeti saymaya başladı. İçeri gidim sırtımı duvar verip yönüm kapı tarafına gelecek şekilde oturdum. Fırına atılan odunlar öyle bir yanıyordu ki sıcaklık oturduğum masaya kadar geliyordu. Garson saymaya devam ederken ben bir ezogelin çorbası istedim. Daha önce annemin yaptığı, bulgur çorbası, düğülecek çorbası, ayran çorbası, süt çorbasının yanında Darendede' de çalışmaya gittiğim zaman sabahları, mercimek çorbası içmiştim. Ama bu ezogelin çorbasını ömrümde hiç içmemiştim. İsmi bana köyümüzde ben daha ilkokula başlamadan, Antep tarafına ezogelin adlı tiyatro gösterisini yapmak üzere giden bir topluluğun bizim köyün ilkokulunun önünde oynadığı oyunu hatırlattı. O yıllar gerçekten paranın çok zor kazanıldığı yıllardı. Bu oyun u seyretmeyi çok itememe rağmen ailem 25 kuruş

bulamadığı için gidemedim. Daha doğrusu gittim ama izlemem izin vermediler ben sadece seslerini duya bileceğim bir yere çekilerek konuşmaları dinlemiştim. Oyun içerisinde çok güzel bir ses "aman ezam ben sana nettim. Uzun hava ya da barak okuyordu. Bundan çok etkilenmiştim. Uzunca bir süre dilimden düşürmedim. Garson çorbayı getirdi masanın üstüne bıraktı birde kaşık koydu ama ekmek yoktu. Çorbanın dumanı öyle bir çıkıyordu ki sormayın. Aç olamayan insan bile bu görüntüye dayanamaz. Ben kaşığı aldım ekmek yok mu diyecektim ki bir tabakta fırından yeni çıkmış tırnak pidesini getiren garson buyrun afiyet olsun dedi. İçtiğim bu çorbayı hala bugün içmiş gibi hatırlarım. Uzunca bir süre lokantanın müdavimi olmuşum. Şehri dolaşır ama çorbayı bu mekânda içtim.

kime baktınız

Bursa'ya geleli kısa bir süre olmuştu ama cepte olan sayılı para hızla azalıyordu. Bir taraftan okul için kitap kırtasiye bir taraftan, yeme içme barınma ihtiyacı. Bir kapıyı çalıp ta ben şu işi yaparım diyebileceğim bir uzmanlık alanımda yok. Himmete muhtacım, bir tanıdık eş dost arıyorum ama kimse yok. Derler ya "kuşa süt nasip olsa anasından olurmuş" kendi en yakın akrabamdan yeterli ilgiyi görememiştım. Ama araştırmalarım devam ediyordu.Çebiş bibimin kızınında bursada olduğunu duymuştum. Gidip bir ziyaret edeceğim ama adresi yok. Bunu bilse bilse Fevzi abi bilir dedim. Benzinliğe uğradığımda sordum, ben uzun zamandır görüşmedim dedi ve bir adres verdi. Kaybedecek zamanım yoktu. Hemen aramaya başladım. O mahalle senin, bu mahalle benim derken evi buldum. Kapıyı çaldım ses yok biraz bekledim bir kez daha çaldım. Bir erkek açtı kapıyı. Adamı tanıımıyordum. Adamın üstünde pijamaları vardı belli ki yataktan kalkmıştı. Kızgın bir ifadeyle ne istiyorsun dedi. Ben kendimi tanıttım ve bir akrabamı arıyorum dedim. Adamdaki o kızgın ifade biraz yumuşar gibi oldu. Onlar buradan taşındılar evladım dedi. Ben acaba adreslerini biliyor musunuz diye sormaya gerek kalmadan eliyle sokağın köşesinde gözüken iki katlı bir evi gösterdi. Adama teşekkür ettim gösterdiği eve doğru yürümeye başladım. Oldukça eski, sıvası dökülmüş iki katlı bir binaydı. Kapıyı çaldım içerden bir ses kim o? Ben telinden galagilin Ekrem dedim. Kapıyı açmasıyla boynuma sarılması bir oldu. Çok sıcak karşılamıştı. İçeri buyur etti. Üs kata çıktık bizim köydeki eve bakınca biraz küçüktü ama üç kişilik bir aile içinde güzel sayıla bilirdi. Açmışın dedi. Ben çok da aç sayılmam dedim ama o buna galiba pek inanmadı. Bir şeyler hazırladı sobanın üstünde demlik kaynıyordu zaten. Allah ne verdiyse yedik ablan gurban ola, Bursa ya geldinde bu güne kadar uğramadın he diye sitem ediyordu. Bende durumu biraz anlattım. İş aradığımı çalışmam gerektiğini söylediğimde, kendi kocasının da iş aradığını durumlarının çokta iyi olmadığı söyledi. Kocası geçici olarak günlük işlerde çalışıyormuş. Biraz oturduktan sonra ben gideyim artık dedim. Teşekkür ettim. Kapıdan çıkarken bak her zaman beklerim bunu saymıyorum dedi. Yağmasa da gürlemişti. Fakir ama gönlü zengin diye düşündüm. Akşam oluyordu okul vakti de gelmişti. Otobüse binmek için İzmir yoluna çıkmam gerekiyordu. Yaklaşık on beş dakika kadar yürüdükten sonra otobüs durağına gelmişim. Durakta bekleyen kimsecikler yoktu. Birkaç dakika bekledim. Uzaktan bir otobüs görüldü. El kaldırdım durdu eğitime gider mi dedim. Görmüyormuşsun koca yazıyı yahu diye çıkıştı. Arabanın ön camında Heykel yazıyordu. Adam söylenerek hareket edip gitti. Biz şoförle konuşurken ikinci bir otobüs daha gelmişti. O na baktım oda değildi. İçimden otobüs kalkış saatlerini almazsan böyle olur diyordum. O arada bir minibüs orta kapısı açık muavin mesken, mesken diye bağırarak geliyordu. El edip durdurdum. Minibüste fazla yolcu yoktu. Binerken muavine Eğitim durağında ineceğim dedim. Tamam, abi dedi. Yolcu az olduğu için minibüs yolda karınca görse yavaşlıyordu. On dakikalık yolu yarım saatte gittik. Okula varmak iyi de girişte sorun var. Çünkü giriş ve çıkışta sürekli kavgalar olduğu için yalnız girmek oldukça tehlikeli bir durumdu. O nedenle de gruplar birlikte hareket ederek bir birinin güvenliğini sağlıyorlardı. Ben okulun giriş kapısına vardığımda bizim grup girmişti. Etrafa bir göz attım kimsecikler gözüküyordu. Hemen Fen ve Tabii bilimler bölümüne giden yola saptım, sürekli arkama bakıyordum. Sanki arkamdan birileri geliyor gibi hissediyordum. Allahtan bir şey olmadı. Öğrenciler sınıflara girmiş ama daha hocalar gelmemişti. Sınıfa girip sırama oturdum. Sıra arkadaşım nerde kaldın derken hocada içeri girdi. Derse tam başlamıştık ki elektrikler kesildi. Bir korku bir panik hemen koridora çıktık. Grup liderleri kimse buradan ayrılmayın, sakın bir birinizden ayrılmayın diye uyarılar yapmalarına rağmen herkes biran önce merdivenlerden aşağı inip dışarı çıkmak istiyordu. Tam merdivenleri yarılamaştık ki okulun güneye bakan kapısının karşısından yoğun bir silah sesi duyuldu. Bizlerde bir panik havası içerisi karanlık göz gözü görmüyor. Yaklaşık bir on-on beş dakika kadar silah sesleri kesilmedi. Kim oldukları niçin ateş edildiği konusunda herhangi bir bilgimiz yoktu. Can derdine düşmüştük. Bu korku ve panik havası elektriklerin gelmesi ile bir nebze azalmıştı. Ama hiç kimse yeniden sınıflara çıkmak istemiyordu. Bu kargaşada iki öğrencinin şişle yaralandığı haberi yayılmaya başladı. Korkunun yerini bu kez kin ve yapanlara karşılık verme duygusu sarmıştı. Marşlar söylenmeye başlandı kahrolsun iş birlikçi... P, kahrosun... F. durum gittikçe kötüleşiyordu. Buradan çıkmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Yanımdaki arkadaşına tuvalete gidiyorum diyerek oradan ayrıldım. Kapıyı polisler tutmuştu. İçeri kimseyi almadıkları gibi dışarı çıkmaya da izin vermiyorlardı. O dönemde sadece öğrencilerde görüş ayrılığı yok. emniyet güçleri başta olmak üzere devletin birçok kurumları da sağcı, solcu, diye temelde ikiye ayrılmışlardı. Sağcı öğrencileri polbir sahipleniyor, solcuları ise polder sahipleniyordu. O gün kapıda nöbet tutan emniyet görevlilerinin polbir üyesi oldukları iddia edilmişti.

benzin var mı

Ben meskenden santral garaja giden bir minibüse bindim. Aslında belediye oto-büsüyle minibüs aynı anda geldiler ama otobüslerde karşı görüşten öğrencilerin olabileceğini düşündüğüm için minibüsü tercih etmiştim. Elimde buluna kitap ve defteri daha son-ra öğrencilik yılları boyunca giydiğim askerlerin giydiği monta benzer montun altına saklamıştım. Minibüs tıklım tık-lımdı. Hemen hareket etti. Ben kafamı kaldırıp çevreme bakamıyordum. Karşıt görüşlü öğrencilerden olup ta beni tanır-lar diye. Eski fakültenin kapısında yeni-den durdu şoför ama binen olmadı. Dı-şarda kalabalık bir grup vardı. Şoför durmasına rağmen kapıyı açmadı. Mua-vin abi devam et devam et dedi. Sanırım muavin bir şeylerden şüphelenmişti. Za-ten kapıyı açsa bile yer yoktu. Şoför hız-lıca hareket etti ve dua çınarının oraya kadarda bir daha durmadı. Dua çınarında durduğun dada sadece iniş kapısını açtı. Yine yolcu almadı. Şoför tarafında bir şeyler oluyordu ama göremiyordum. Gökdere civarında yolcuların bir kısmı daha inince şoförü göre bildim. Ülkücü olduklarını sandığım birileri vardı. Kim oldukları kendi aralarındaki konuşma-lardan anlaşılıyordu. Nasıl oldu ama çil cücüğü gibi nasıl dağıldılar. Dur daha bu başlangıç. Onlar görecekler elmi yaman bey mi yaman. Gerçekten de bu saldırı bizde korku yaratmıştı. Bil hassa benim gibi yeni kayıt yaptırmış olanlar buna hiç alışık değildik. Belki lise dö-nemlerinde bu tür olayları yaşamış olan-lar o kadar etkilenmemiş olabilirler. Bu konuşmaları duyunca yağmurdan kaçır-ken doluya tutulmuştum. Tek şansım yeni gelmiştim, üzerimdeki giysi. Öğ-renci kıyafeti gibi gözüküyordu. Fiziki yapımda beni olduğumdan daha büyük gösteriyordu. Elimde her hangi bir ders aracı da yoktu. Mümkün olduğunca sa-kin görünmeye, onlarla hiç ilgilenmi-yormuşum gibi davranmaya çalışıyor-dum. Eğer beni bir tanırırlarsa ozaman yandığımın resmi olurdu. Bir ara hemen inmeyi düşündüm ama burası otele ol-dukça uzaktı. Ayrıca buralarda çok em-niyetli değildi. Minibüs hareket etti. Yolcu bayağı azalmıştı. Önde o grup ar-kada birkaç yolcu ve ben. Dışarda ne olursa olsun içerdekilerden daha tehlike-li, olamazdı. Şoföre müsait yerde dur-masını söyledim. Şoför sağa yanaştı ka-pıyı açtı. Şüphe uyandırmamak için ne-fesimi bile tutmuştum. Yavaşça indim. Minibüs hareket ettiğinde ben bu işten kolay kurtulduğum için dua ediyordum. İndiğim yerde kimsecikler yoktu. Yal-nızlığa alışık olduğum için bu sorun ol-madı hatta sevindim. Yürüyerek on da-kika sonra benzinliğe vardım. Benzin-likte o gün Bulgaristan'dan Türkiye'ye gelen bir soydaş vardı. Yanık yağ sobası yanıyordu. Üzerinde de özel yapılmış bir aparat ve üzerinde yeni demlenmiş çay vardı. Gelen kamyonun deposuna pompa tabancasını taktıktan sonra şoför-le birlikte içeri geldiler. Masanın üye-rinde duran bardakları alı p birer bardak çay doldurdular. Tabi bende çayımı al-dım. Bir taraftan konuşup bir taraftan faturasını kesti. Benzinlikte görevli olan çocuk. Bu karmaşanın üstüne böyle sa-kin bir yerde içilen ilaç gibi gelmişti ak-şam kaç bardak çay içtiğimi hatırlamı-yorum. Gece saat 12 ye kadar oturdum. Fırsat buldukça sohbet ediyorduk. Bir ara öğrenim durumunu sordum. Liseyi bitirdiğini söyledi. Bulgaristan'da daha o zaman lisenin de zorunlu olduğu söy-leyince şaşırmıştım. Çünkü bizde ilkokul 5,ortaokul 3,lise 3,eğitim enstitüsü 3 yıld. Gece ilerledikçe gelen giden araç sayısı iyice azalmıştı. O nedenle de soh-bet imkânımız daha çok olmuştu. Soba-nın sıcaklığında sandalyede ara ara uyuk-luyorduk. Bir ara kapı tıkırtısı oldu. Ka-pıdan kafasını içeri uzatan adam benzin var mı? Diye sordu. Anlaşılan ikimizde sandalyenin üstünde uyuya kalmışız. Görevli hemen kendine çeki düzen ver-dikten sonra var abi. Kusura bakmayım biraz içim geçmişte dedi. O çıkıp benzin vermeye giderken bende kalktım. Bende gideyim artık çay için teşekkür ederim dedim. Afiyet olsun yine gel takılırız dedi.

ekrem madenli

06/11/2015

az kahrımızı çekmedi

Dışarı çıktım gökyüzü açık olmasına rağmen yıldızlar nerdeyse gözüküyordu. Buz gibi soğuk kurşun gibi ağırdı bir hava vardı. Daha birkaç adım atmadan iliklerime kadar üşümüştüm. İçerde yanan sobanın sıcaklığından dışarıda olan soğuğu fark etmemiştim. Bir an önce otele varıp yatarak hem ısınmayı hemde bu gün yaşadıklarımı unutmak istiyordum. İzmir yolunu hızlı adımlarla geçtim. Tek tük gelen araçların farları kirliliğin oluşturduğu sisten zor görünüyordu. Otelin kapısından içeri girip görevliye sahte bir tebessüm ettikten sonra odaya yönelmişim ki hayırdır hocam ya selam sabah yok dedi. Belliki bir şeyler duymuş konuşmak istiyordu. Döndüm selam verdim sanırım sen farkında olmadın. Dedim. Yüzüme baktı gördüm be hocam canın biraz sıkkin gibi idi de biraz takılayım dedim. Bir yaramazlık yok değil mi dedi. Yok dedim işte gidip geliyoruz. Ufak tefek sorunlar oluyor ama hallediyoruz. Benim esas sorunum okul değil kendime bir iş bulmam lazım yoksa senin parayı nasıl öderim. Birazda ağzını aramak adına iş bulamazsam artık okulu bitiresiye veresiye kalırız okul bitince öderiz dedim. Hafiften bir kahkaha attı. Bu yetmez sen kahvaltıda istersin, istersen nüfus cüzdanını da getir seni üzerime yazdırayım dedi. Burayı imaret hanemi sandın hocam sen bir an önce iş bulmaya bak dedi. Tekrar soru sormasına fırsat vermeden yarın konuşuruz iyi geceler deyip merdivenlere yürüdüm. Odaların ışıkları sönmüştü. Belli ki herkes yatmıştı. Sessiz odanın kapısını açtım içeri girdim. Kapıyı arkadan kilitleyip üstümdeliklerle yatağa uzandım. Daha okula başlayalı çok kısa bir zaman olmasına rağmen birçok olay yaşamıştım. Hepsisi can sıkıcı şeylerdi. En önemlisi de dayımla ilgili olandı. Okulla ilgili zorlukların olacağını önceden az çok tahmin edebiliyordum. Bu sıkıntıları aşmada dayımdan biraz destek alabileceğimi düşünmüştüm. En azından okula alışıp bir iş buluncaya kadar yanlarında misafir olarak kalabilirim ümidiyle gelmişim Bursa'ya. Ama daha ilk günden hüsrana uğramıştım. Kendi kendime "Selvi gibi umutlarım dön-dü işdeye geçti borun pazarı sür eşeğin Niğdeye" deyip duru yordum. Ama bu benim son şansımdı. Ne pahasına olursa olsun bu okulu bitirmem gerektiğini biliyordum. Kızmakla küsmekle olmayacak bu iş dayımdan başka gidecek, bana yardım edecek kimse yoktu. Karar verdim bir kez daha gidip durumumu anlatıp bir iş bulma konusunda yardım etmesini istemeye. O gece sabahı zor ettim. Kahvaltı bile yapmadan elimi yüzümü yıkadım ve Milli Eğitimin yolunu tuttum. Tütün depolarının önünden hızla geçtim. Yürümüyor adeta koşuyordum. Meşhur bursa bıçakçıları, bitpazarı derken heykele vardığımda saat daha 07.20 geçiyordu. Mesaiye daha 40 dakika vardı. Ama kapı açıktı. Kapının önünde bir iki tur attım. Hava soğuktu ve üşümeye başlamıştım. Elimi ağzıma götürüp nefesimle ısıtmaya çalışırken, çerden birinin Müdür bey daha gelmedi istersen gel içerde bekle dedi. Evet, ilk gelişimdeki münakaşa ettiğim görevliydi. Belli ki o günün ezikliği vardı. Dayıma kendisi ile ilgili bir şey anlata bileceğim endişesine kapılmıştı. Benim böyle bir şeyi asla yapmayacağım bilemeyeceği gibi, ben söylesem bile dayımın asla buna itibar etmeyeceğini de bilemezdi. Biraz mahcup yüzüme bakarak çay yeni oluyor istersen bir çiçek yaptırayım sabah sabah iyi gelir dedi. Ben teşekkür ederim. Daha kahvaltı yapmadım dedim. Ellerini ovuşturarak arzu ederseniz hemen şu yan tarafta çok güzel börek yaparlar çayla çok güzel gider. Ben çok teşekkür ederim, lütfen siz rahatınıza bakın dedim. Kısa süren bir sessizlikten sonra-Müdür Bey nerdeyse gelir. Ben hayatımda birçok müdürle çalıştım ama dayın gibisini görmedim, akşam herkesten sonra gider, sabah herkesten önce gelir dedi. Saatine baktı, kendine bir çeki düzen verdi. Ben Müdür beyin gelişini ayak seslerinden tanıdım işte geliyor dedi. Gerçekten bazı şeyler duymuştum ama bu kadarını da beklemiyordum. Dayım çok uzun boylu olmasa da o ailenin içinde en uzun boylu olduğu kesindi. Düzgün bir fizikliği vardı. İçeri girerken görevliye günaydın... Efendi dedi. Beni görünce biraz şaşırıldığını hissettim. Ama o belli etmemeye çalışarak elini omuzuma atıp bakıyorum erkencisin dedi. Beden dilini kullanarak geçenki soğukluğu sanki gidermeye çalışıyor gibiydi. Kendi kendime karar vermekte acele ettiğimi düşünmeye başladım. Merdivenlere doğru çıkarken bir taraftandı... Efendi bize iki bardan süt getir. Yanında da... olsuneddi. Banada sizin koyunların sütünün yerini tutmaz ama artık idare edeceksin derken bir yandan da gülümsüyordu. Odasına beraberce girdik. Üzerindeki paltosunu çıkarıp astı. İçeri sıcaktı. Masasına geçmedi. Masanın önünde iki misafir koltuğu vardı birine ben oturdum diğerine de kendisi. Kısa bir süre sonra odacı iki bardak süt ve yanında birkaç tane... ile geldi. Sütleri ve... Sehpanın üstüne yerleştirdikten sonra afiyet olsun dedi ve çıktı. Ben sütü aslında hiç sevmezdim. Çocukluğum koyun kuzu içinde geçmiş olmasına rağmen belki bir bardak bile içmemişimdir. Tabi ilkokulda zorla içirilen süttozunu saymıyorum.

Yanlı ş hatırlamıyorsam 1947 yılından itibaren ABD ile yapılan bir anlaşma gereğince birçok Avrupa devleti ile birlikte Türkiye'ye yardım yapılıyor. Bu yardımların içinde süttozu da vardır. Sütler okullarda kazanlarda pişirilip öğrencilere zorlata olsa içirilirdi. Tadını bilmem ama içerken burnumuzu tutardık hoş olmayan bir kokusu vardı. Bu sütü de o günkü süt tozu gibi zorlanarak içtim. Ama dayım bunu her sabah içiyormuş. Sonradan öğrendiğime göre mide rahatsızlığı varmış.

Sütü içerken biraz evden bahsetti. Büyük oğlu Ç.kimseyle iletişim kurmadığından yakındı. Küçük oğlu K.daha hareketli, ha sosyal olduğunu anlattı. Bana belki Ç.sen yardım edebilirsin. Onunla bir konuş bakalım dedi. Gerçekten çok şaşırmıştım. Bu sözlerden eve davet anlamı çıkıyordu. Bende hemen havaya girip tabi elimden geldiğince yardım etmeye çalışırım deyip verdim. Mesai başlamış olmalı ki yardımcıları kapıyı aralayıp günaydın deyip odalarına geçiyorlardı. Bir an önce iş konusunu konuşmam gerekiyordu. Süt için teşekkür ettikten sonra. Durumu kısaca özetleyip bir iş bulmam lazım dedim. Masanın yanında bulunan bir butona bastıktan sonra, bakalım bir şeyler bula bilecek miyiz dedi. Yok, canım bu adamın kafasına bir taş falan düşmüş olmalıydı. Bir önceki o soğuk buz gibi adam gitmiş, yerine sanki iyilik meleği gelmişti. Kapı açıldı orta boylu etine tıknaz, kıravatına rağmen iki yakası bir araya gelmeyen biri içeri girdi. Buyurun Müdür Bey dedi. Sana bahsettiğim yeğenim Ekrem dedi. Adam gayet saygılı bir

şekilde öylemi hoş geldiniz diyerek elimi sıkıttı. Bende olabildiğince nazik olmaya çalışarak teşekkür ederim dedim. Tekrar dayıma dönerek yakınlarda yok ama Kamil Sariaydın ilkokulluda bir öğretmenimiz uzun süre raporlu onun yerine görevlendirme yapıyoruz dedim. Bu konuşmalar geçerken nerde ise sevinçten ağlayacaktım. Bağırıp her ikisinin de boynuna sarılmamak için kendimi zor tuttum. Dayım sen şimdi m.beyle git o gereken işleri yapacak yarında gider başlarsın dedi. Teşekkür etmeme fırsat vermeden M.bey hemen elimden tutarak kendi odasına giderken odacıya bize iki çay getir dedi. Odasına girdik okulun yerini bilip bilmediğimi sordu. Ben Bursa'ya yeni geldiğim için daha kendi okulum hariç bir yeri bilmediğimi söyledim. Tamam, tamam anlaşıldı dedi. Okulun yerini nasıl gideceğimi anlattı. İstersen bizim şoför seni bıraksın okulu da görmüş olursun dedi. Ben istemez bulurum dedimse de o zaten oraya bir iş için uğrayacaktı senide bırakmış olur dedi. Şoförü çağırması için kapıcıyı yolladı. Biz çayı içene kadar şoförde geldi. Ben teşekkür etmek için elimi uzattığımda görevim seni hadi bakalım beni müdürüme karşı mahcup etme yeter dedi. Şoförle birlikte odadan çıktık. Bir dakika bekler misin deyip Müdür odasını çalıp kapıyı açtığımda sanırım yardımcısı telefonla haber vermiş olmalı ki ben hiçbir şey söylemeden akşam görüşürüz dedi. Ne söy-leyeceğimi bilemeden kapıyı kapatıp çıktım. Şoför bekliyordu koridorda hadi bakalım dedim. O biraz geri çekilerek buyurun efendim dedi. Ben önde o arkada merdivenlerden hızla aşağı indik. Kapının önünde bekleyen arabanın kapısını açtı. Ben zahmet etme deyince aman efendim lütfen buyurun vazifemiz dedi. Teşekkür ettim. Araba eskiydi ama temiz bakılmıştı. Kendi kapısını açıp koltuğa oturduktan sonra havalar soğuduğu için bazen bir defada ateş almıyor dedi. Bir besmele çekip anahtarı kontağa takıp bir çevirdi ama hiç tık yok. Biraz bekledi bir euzu besmele daha çekip anahtarı tekrar çevirirken bir taraftan da gaz pedalını pompalıyordu. Araba sigara tiryakilerinin her sabah ilk sigara dumanını çektiğindeki öksürükleri gibi bir iki öhö yap tiktikten sonra çalıştı. Bu emektar bizim epey kahrımızı çekti ama artık tekaüdü hak etti diye espri yaptı. Ben arabadan anlamadığım ve anlasam da o an artık kafamda bu şok gelişmeden dolayı hiç düşünmeden atar yenisini alırlar demişim. Şoför ee devlet işi de böyledir beyim azcık bir yerine bir şey olsa yaptığın onca hizmete hiç bakmaz kapının önüne korlar dedi. Sesinin tonundan verdiğim cevaptan alındığı belli oluyordu. Aslında onun anladığı anlamda bir şeyi kastetmemiştim. Fakat şoförde en az araba kadar yaşlı ve emektar olduğundan alınmıştı. Ben okulu düşündüğümünden oda bu söze sanırım kırıldı-ğından ne ben bir şey sordum nede o bir şey söyledi. Yarım saat sonra okulun önündeydik. Arabayı kapının önüne çekip ineceğim taraftaki kapıyı açtı. Buyrun efendim dedi. Zil çalmış çocuklar içeri girmişlerdi sanırım. Dışarda bir nöbetçi öğretmen çocuklara bir şeyler söylüyordu. Bir taraftan da sokak kapısından hala tek tük gelenler kızılıyordu. Bu çocuklarda kabahat yok sen ana baba olarak sabah çocuğunu kaldırıp zamanında hazır etmesen işte böyle olur diyordu. Şoförün okula daha önce gelmiş olduğu rahat tavırlarından anlaşılıyordu. Bahçedeki öğretmene müdürün gelip gelmediğini sordu. Odasında cevabını alınca hızlıca salona doğru düdük. Müdür yazan odanın kapısının önü kalabalıktı. İçeri girip çıkanlar vardı. Şoför kapıdakilerden izin istedi. Orda bulunanlar hafif aralanınca kapıdan kafayı uzatarak Günaydın Müdür Bey Milli Eğitimden istediğiniz şeyi ve birde size öğretmen getirdim dedi.

Müdür bey şöyle bir kafasını kaldırdı şoföre doğru baktı, istediği ne idi bilmi-yorum ama önemli olsa gerek ki oldukça sevinmişti. Bu kadar çabuk olabileceğini tahmin etmiyordu anlaşılır. İşini bitirmek için acele ediyordu, ama insan-ların bir gitmeden diğeri geliyordu. Kimi sınıf defteri istiyor kimi tebeşir. Hangisine cevap vereceğini bilemiyordu. Şoför baktı iş yoğun Müdür Bey hizmetli bana nere bırakacağımı göster-sin yeter. Siz işinize bakın ben hallederim dedi. Müdür bey şoförün sıkıldığını anlamıştı. Yanındakiler beş dakika bek-leyin Milli eğitimden gelen malzemeyi teslim alıp hemen döneceğim dedi. Ar-dından çocuklar sizde teneffüste gelin olur mu diyerek onları da kırmadan odadan dışarı çıkardı. Bu koşuşturma içinde bana henüz sıra gelmemişti. Millî eğitimden gönderilen malzemeyi hiz-metli ile birlikte araçtan aldıktan sonra şoföre teşekkür etti. Şoför hocama te-şekkür edin bana değil diye gülümsedik-ten sonra hızla oradan uzaklaşırken Mü-dür şoförün ustaca bana attığı pasında etkisiyle, hocam kusura bakmayın, sabah telaşesi diyerek söze girdi. Müdür yardımcısın bu gün biraz işi çıkınca tabi gelemedi onun işleri de bana kalınca böyle yoğunluk oldu, her gün böyle değildir yoksa diye açıklama yapma ih-tiyacı hissetmişti. Ben birazda samimi bir ortamın oluşmasına katkı sağlama adına ona sizi anlıyorum anlamında ba-şımı sallarken önemli değil müdürüm diyerek rahatsız olmadığını ifade etme-ye çalıştım. Hizmetli malzemeleri yer-leştirirken bizde Müdür beyle odasına döndük. Masasına geçip otururken ba-nada masanın önünde bulunan koltuğu işaret ederek buyur hocam dedim. O tel görevlisinden sonra bana hocam diye hitap eden ikinci kişiydi sanırım müdür bey. Bu söz çok hoşuma gitmişti. Buna alışık değildim. Memlekette arkadaşla-rım bile, kuzu, koyun çobanları idi. Toplumdaki yerimizde ondan öteye gitmiyordu. Çobanlık elbette kötü bir şey değildi. Ama toplumun algılaması, çobana verdiği değer çok ta olumlu de-ğildi. Her ne kadar göçebelerde çobanlar el üstünde tutulmuş olsalar da, günü-müzde bu değişmişti. Çünkü ne tam gö-çebe, nede tam yerleşik düzene geçme bilmistik. Göçebelerde çoban susamış koyunları kavalı ile su içirmeden dere-den karşıya geçirebilirmiş. Yani bazı maharetleri olan işinin ehli insanlarmış. Bu gün bizde okuyamayan, yâda halk algısıyla söylemek gerekirse işe yara-mayan kişiler olarak görülürler. Kasım ayı ilk haftalarında çobanların öncülü-ğünde koç katım törenleri yapılır, çev-reye çeşitli yiyecekler dağıtılır, yemeğin yağlısı evin beyinden sonra çobana veri-lirmiş. Koyunlar kuzulamaya başladı-ğında çobanın getirdiği her kuzu için çeşitli hediyeler ve güzel yiyecekler ik-ram edilirmiş.

Koltuğa oturdum. Bir sabah çayı içeriz değil mi hocam dedi. Teşekkür ederim içeriz dedim. Müdür bey hizmetliye ses-lendi... Efendi bak misafirimiz var bili-yorsun, nerde kaldı çaylar diye babacan ve yumuşak bir ses tonuyla sesledi. Hizmetli bir iki dakika sonra elinde iki bardak çayla içeri girdi. Hazırlamıştım efendim seslenmenizi bekliyordum dedi. Çayları masanın üstüne bırakıp dışarı çıktı. Müdür evet hocam çayımızda gel-diğine göre tanışmanın zamanı geldi de-ğil mi dedikten sonra aslında geçtiğimiz haftaya kadar bizim öğretmen ihtiyacı-mız yoktu, doğum nedeni ile bir öğret-menimiz izine ayrılınca ihtiyaç hâsıl ol-du. Dedikten sonra memleket neresi, hangi okuldan mevzusunuz, Daha önce hangi okulda çalışıyordunuz sorularını peş peşe sormaya başladı. Sivaslı oldu-ğumu, öğrenci olduğu ve ilkken

görev yapacağımı söylediğimde yüzü biraz değişti. O babacan tavırlar gitmişti. Belli ki öğrenci oluşumdan ve ilk kez çalışacak olmam müdürü tedirgin etmişti. Keşke daha uzun süreli çalışma imkânı olan bir okul seçseydin, surda iki ay sonra öğretmen geldiğinde yine boş ka-lacaksın diyerek sözde benim iyiliğimi düşünüyormuş gibi konuşarak beni vaz geçirmenin yollarını arıyordu. Ben buna ihtiyacım olduğunu, bu iki aylık süre sonunda başka okullarda da ihtiyaç ola-bileceğini söylediğimde vaz geçme gibi bir düşünce olmadığını anlamıştı sanırım. Benden nüfus cüzdanımı ve öğrenci olduğuma dair bir belge getirmemi iste-di. Nüfus cüzdanım yanımda ama öğ-renci belgesi yoktu. Onun yerine okula kayıt hakkı kazandığım bir belge vardı. Onu çıkarıp verdim. Tamam, işimizi gö-rür hocam diyerek aldı. Evet, mademki kararlısın gelin size sınıfınızı göstereyim dedi.

ekrem madenli

10/11/2015-11/11/2015

kızıl gözlü kız

Müdür önde ben arkada odadan çıktık. Koridorun kuzeye bakan tarafında üzerinde 2/B yazan sınıfa girmek üzere kapısını açtığımızda sıraların üstünde dolaşan bir birinin peşinde koşan çocuklar göz açıp kapayıncaya kadar yerlerine oturdular. İçlerinden biri ayakta kaldı. Öğretmen doğum iznine ayrıldıktan sonra derslerin büyük bir çoğunluğu boş geçmiş. Ara sıra müdür yardımcısı sınıfa girmiş oda çoğunlukla duyuru yapmak, ya da yaramazlık yaptığı şikâyet edilen öğrencilerin kulağını çekmek için. Çocuklar birkaç dakika nerde ise nefes bil almadılar. Otuz beş kişilik sınıftan çıt çıkmıyordu. Müdür; bana doğru dönerek hocam sen bunların böyle mum gibi olduklarına bakmayın, bunlar ne yaramaz haydutlardır bir bilsen dedi. İçimden eyvah dedim, zaten bende acemilik var birde sınıf eğer böyle yaramaz olursa iki gün sonra velilerden şikâyetler başlar, beni kapının önüne koyarlar diye geçiriyordum ki müdür bey; hafif gülümseyerek korkma hocam, aslında güzel bir sınıf, izne ayrılan öğretmenimizde iyi bir öğretmendi, bir iki günde toparlarsın sen dedi. İçime su serpilmişti. Öğretmen kürsüsünün önüne geçen müdür günaydın çocuklar dedi. Bir dakikadır çık çıkmayan sınıf hep bir ağızdan günaydın diye karşılık verdiler. Çocuklar müdürü dinlemiş gibi yaparken bir taraftan da göz ucu ile beni süzüyorlardı. Çocuklar biliyorsunuz öğretmeniniz doğum iznine ayrıl. Bu izin süresince bana dönerek elini omuzuma koyduktan sonra, yeni öğretmeniniz Ekrem hocam dedi. Çocuklarda bir fıslıtlı başladı. Müdür "iyi dersler hocam ben birazdan sınıf defterini yollarım" deyip sınıftan çıktı.

35 meraklı çocukla baş başa kaldım. Bir an avuç içimin terle dolduğunu ağzımın kurduğunu ve dudaklarımın bir birine yapıştığını tüm vücudumu bir ateş sardığını hissettim. Tam bu sırada bir kız çocuğu imdadıma yetişti. Sırasından kalkıp yanıma gelerek boynunu büktü önce gözlerimin içine baktı sonra ve başını hafif önüne eğdikten sonra kulağıma öğretmenim tuvalete gide bilimiyim dedi. Kızıl gözlerindeki korkuyla karışık masumiyet beni çok etkilemişti. Bu bakışları koyunlar kuzuladıktan sonra annesi yavrusunun üzerindeki plasentayı yalar bu hem yavrunun kurummasını sağladığı gibi aynı zamanda kuzu ile anne arasında kuvvetli bir bağ oluşmasını sağlar. Bundan sonraki emzirme döneminde anne yavrusunu bu kokusundan diğer kuzulardan ayırt edip tanır. Sürüdeki bazı koyunlar bil hassa ilk yavru yapanlar yavrularına bakmaz onu kabullenmezler. İşte çoban o zaman yavruyu kendisi kurular ve burnuna ağzı ile üfleyerek nefes almasını sağlar. Doğumdan kısa süre sonra anne halk arasında ağız denilen içerisinde yavruyu her türlü hastalıktan koruma özelliğine sahip ilk sütannenin yavruyu cesaretlendirmesi ve kuzunun içgüdüsel hareketi ile zar zor bulunan memeden emilir. Bu sütü emmeyen veya annesi tarafından reddedildiği için bundan mahrum kalan kuzuları çoban başka koyunlardan aldığı normal sütü verir. Kuzu doya bilir ama bu koruyucu sütü almadığı için birçok hastalığa yakalana bilir. Bu kuzuları kucağınıza alır üşümesin diye bağrınıza basar ve kepeneği üzerine sararsınız. Kuzu o an sizin kokunuzu alır. Çobanı annesi, parmaklarını da annesinin memesi yerine koyarak emer. O an kuzunun gözlerindeki bakışla bu minik kızın, kızıl gözlerindeki bakış aynıydı. Tabi gidebilirsin kızım dedim. Çok karmaşık bir duygu bu sanırım kolay anlatılmaz ancak yaşana bilir. Yarım saat öncesine kadar, bir öğrenci iken şimdi birden bire 35 çocuklu bir baba olmuştum. Kürsünün arkasına geçtim. Cesaretimi toplayıp evet günaydın çocuklar dedim. Hep bir ağızdan günaydın öğretmenim dediler. Nasılsınız diye sordum. Yine hep bir ağızdan sağ ol öğretmenim diye bağırıldılar. Ben kendimi kısaca tanıttım. Adımı soyadımı söyledim. Şimdi sıra sizde diyerek ilk sırada oturandan başlayarak adlarını soruyor ve ardından teşekkür ediyordum. Nerde ise tanışma faslını tamamlamak üzer idim. Kapı tıklandı tuvalet ihtiyacını karşılayan kızıl gözlü kızımız içeri gire-bilir miyim öğretmenim dedi. Bakışlar yine aynı, annesinin reddettiği kuzunun çobana bakışı gibi. Ben tabi gire bilirsin dedim. Geldi sırasına usulca oturdu. Bütün sıralarda çocuklar ikişerli üçerli otururken o tek oturuyordu. Sıradaki çocuklarla tanımamız bittiğinde onun sıra-sına gittim. Sürek boynu bir tarafa eğik olduğu halde gözlerimin içine bakıyordu bir elinin parmaklarını diğer elinin için-de koparırcasına bükerek. Çok tuhaf bir duygu bu kısa sürede onunla aramızda tarif edemediğim bir bağ oluşmuştu. Adını sordum, A. dedi senin soyadın yok mu dedim tebessüm ederek. Başını iyice öne eğdikten sonra Yeter öğretme-nim dedi. Bir an o kızıl gözler ağlamaklı oldu. Anlayamamıştım soyadımı yeterdi, yoksa sorma demek mi istemişti. Ben baka kalmıştım. Yan sırada oturan öğretmenim onun soyadı yeter dedi. Derin bir nefes aldım. Yağlanmış saçlarının altında uzun süredir su değmediği anlaşılan yanağını okşamak üzere elimi uzattığımda aniden o kızıl gözler kapanırken yüzünde korkunç bir ifade belir-di. Aniden kafasını geri çekti. Elim havada kalmıştı. Sonra gözlerini açtı. Ben yere çömelerek o kızıl gözlerinin içine bakıp havada kalan elimi yüzüne hafifçe dokundurup teşekkür ederken o biraz evvelkinin aksine bir ev kedisinin neşeli halinde kuyruğunu dikip bacaklarınıza sürünerek etrafınızda dolanırken başını dizlerinize mırıldayarak sürer ya aynen öyle yaptı. Yanağına dokunan elime başını hafifçe bastırarak gözlerini kapadı. Teşekkür ettim, kürsüye döndüm. Bu tanışma ile birlikte üzerimdeki heyecan dalgası da geçmişti. Daha sonra hizmetli sınıf listesini ve ders defterini getirdi. Yoklama yaptım. O ana kadar işlenen konulara bir göz atarken ilk teneffüs zili de çalmıştı. Teneffüse çıkmadım. Çerde defteri iyice inceleyerek bilgi edinmeye çalışıyordum. On bir yıldır öğretmenleri izlemiştim. Dersin sonunda bu defterlere bir şeyler yazdıklarını ama ne yazdıkları nasıl yazdıklarını doğrusu, hiç de merak etmemiştim. Defteri ilk sayfasından itibaren doldurulan bütün sayfalarını dikkatle gözden geçirdim. Önce bir planlama yazılmış sonraki bölümlere de işlene konuların kısa bir özeti yazılmıştı. Ben defteri incelemekle meşgulken içeri zili de çalmıştı. Çocuklar birer ikişer içeri girip yerlerine oturdular. Zaten bir kısmı da hiç dışarı çıkmamıştı. Meraklı gözlerle beni izliyorlardı. Dışardaki öğrenciler tamamı sınıfa dönmüş yerlerine oturmuşlardı o kızıl gözlü kız hariç. Kendisine doğru baktığımi görünce sıra-sına oturur gibi yaptı. Sırada tek oturmasına rağmen sanki onu bir şeyler rahatsız ediyordu. Bir tedirginlik vardı. Oturduğu zaman daha farklı ifadeler belirliyordu yüzünde. Ders defterine göre bu ders gözüküyordu. Çocuklar dersimiz dememle birlikte Türkçe öğretmenim, Türkçe dediler.

Öğretmenleri izine ayrılmadan bir konu vermiş ama kimse hazırlanma-mış öğretmen gelmeyecek diye. Çocuklar bu ders sizin de benim de yeterli hazırlığımız olmadığı için kitaptan konuyu bir okuyalım sonra üzerinde çalışalım dedim. Tamam, öğretmenim de-diler. Kim okumak istiyorsa parmak kaldırsın dedim. Hemen hemen herkes hem parmak kaldırıyor hemde ben okuyabilir miyim öğretmenim diye bağıryorlar. Hatta bazıları ayağa kalkıyor öğretmenim, öğretmenim, öğretmenim diyerek parmağını en yukarı kaldırmaya kendini göstermeye çalışıyorlar. Bu oldukça hoşuma gitmişti. Bir öğrenci hariç, evet, sizin de hemen tahmin ettiğiniz gibi kızıl gözlü kız. Parmağını bir kaldırıyor bir indiriyor. En arka sıraydı onun sırası. Sen oku A. dedim. Herkes o tarafa doğru baktı ve diğer çocuklar onun kitabı yok ki öğretmenim dediler. Kürsüden kalkıp yanına doğru gittim ve elimdeki kitabı sırasının üstüne koydum al bakalım A. dedim. Sırada yine ayaktaydı. Boyu kısa olduğu için oturuyormuş gibi geliyordu, ama oturmuyordu. Saçlarını o minik eli ile geriye doğru atıp kulaklarının arkasına sıkıştırdıktan sonra sağ elinin işaret parmağını yanını üstüne koyup okumaya başladı. Arada bir takılıyor kekeliyor, parmağını ağzına götürüp ısırıktan sonra heceleyerek doğru kelimeyi bulmaya çalışıyordu. Ben kızım oturarak okusana dedim. Bir an duraksadı öğretmenim acıyor dedi. Anlayamamıştım. Ben kızım neden oturmuyorsun diye tekrarladığımda gözleri doldu ağlamaya başladı. Öğretmenim ama acıyor diye tekrar etti inleyen bir ses tonuyla. Peki, kızım sen bırak birazda diğer arkadaşın okusun dedim. Baktım o kızıl gözden yaşlar o su değmemiş yanaklarından süzülüp akarken bir birine paralel şekiller oluşturuyorlardı. Yağmurun kuru toprağa yağdığında oluşturdukları küçük şekiller gibi. Çocuklar en iyisi önce bir ben okuyayım sonrada siz olur mu dedim. Kitapta yer alan konuyu elimden geldiğince güzel okumaya çalışıyordum ama kafamda hep bu kızıl gözlü kızın acıyor ama sözü dolaşıyordu. Konuyu okuyup bitirdim. Birkaç öğrenci daha okudular sonra ikinci teneffüs zili derken akşam etmiş-tik. Sınıftan en son ben çıktım. Defteri alıp Müdürün odasına bıraktım. İyi akşamlar deyip çıktım. Yürüyerek otele geldim. Oldukça yorulmuştum. Heyecan, stres hepsi bir yana o kızıl gözlü kıza kafam takılmıştı. O bakışı, acıyor öğretmenim deyişi, o gece uyuyuncaya kadar çeşitli senaryolar yazdım durdum. Sabah uyandığımda saat hayli ilerlemişti. İlk günden geç kalmamak için kahvaltı bile yapmadan okulun yolunu tuttum. Okula vardığımda zil daha yeni çalmıştı. Kapıda öğrenciler sıra oldular hep beraber andımızı okuduk. İçeri Sınıf, sınıf sırayla giriyorlardı. Birler bitmiş sıra ikinci sınıflara gelmişti. Her öğretmen kendi sınıfının başında duruyor onlarla birlikte içeri giriyorlardı. Sınıfımın başına vardım şöyle bir saydım 34 öğrenci vardı. Bir kişi eksikti.2/A girmiş sıra bize gelmişti. Hadiyin bakalım çocuklar deyip ben önden onlarda arkadan sınıfa doğru yürüdük.

Bu adamı çok aradılar mı?

Çocuklar sınıfa doğru yürürken ben Müdür beyin odasına sınıf defterini almaya girdim. Odada birkaç kişi daha vardı. Hiç birini tabi tanımiyorum. Günaydın Müdür Bey sınıf defterini alabilir miyim dedim. Müdür hele otur bakalım Ekrem Bey dedi. Peki deyip boş bulunan bir sandalyeye oturdum. Odada bulunanlara arkadaşlar. Biliyorsunuz Fulya Hanım geçtiğimiz hafta başında doğum iznine ayrıldı. Ekrem öğretmenimiz fulya hanımın yerine görev yapacak, tanıştırayım dedi. Odadakilerin gözleri üzerime çevrilmişti. Üzerimde Bursa'ya geldiğim günden bu yana çıkarmadığım, öğrencilik yıllarım süresince de çıkarmayacağım o zamanlarda birçok kişinin giymiş olduğu asker kabanı vardı. Necip bey biryan tını sürülerek şekil verilmeye çalışılmış uzun saçlar. Kabanın içinde uzun ve sivri yakalı bir gömlek, gömleğin üstten iki düğmesi açık bir delikanlıyı görünce şaşırılmaları mümkün değil. Nezaketten hep bir ağızdan hoş geldiniz dedi dudakları. Eminim içlerinden bu adamı çok aradılar mı acaba görevlendirmek için diye geçirmişlerdir.

Birer bardak çay içtik. Öğretmenler kendi araları birtakım şeyleri paylaştılar.2/A sınıf öğretmeni yanıma geldi ho-cam bireye ihtiyacın olursa çekinme dedi. Teşekkür ederim hocam sanırım bir öğrencimin kitapları yok senin sınıfta fazla var mı dedim. Bir bakalım hocam bende şuan bilmiyorum dedi ve defterleri alıp birlikte çıktık odadan. Giriş kapısında öğrencileri içeri alan nöbetçi öğretmen bağırp çağırıyor. Sen her gün böyle geç kalıyorsun, ne biçim çocuksun, ailen yok mu senin vs. Okadar çok soruyu art arda soruyor ki, sınıfa gitmek yerine dış kapıya yöneldim bu kadar öğretmeni kızdıran şeyi merak etmiştim. Bu bağırımları müdürde duymuş olmalı ki oda odasından çıkarak dış kapıya yöneldi. Kapıdan dışarı çıktığımızda şok olmuştum. Öğretmenin kulağından tutup bağırp çağırıldığı çocuk benim o kızıl saçlı kızımdı. Beni görünce o kızıl gözleriyle öyle bir baktı ki anlatamam. Ben hocam o benim öğrencim ben onunla konuşurum. Dedim. Öğretmen hocam sen onu daha tanımiyorsun o ne şeytandır ne şeytan dedi. Kızıl gözlüm bu kadar bağırıma kulağından tutulup sürüklenmeye rağmen ağlamanın dışında her hangi bir tepki vermiyordu. Sanki bu tür acılara alışık bir yetişkin gibiydi. Elinden tuttum müdüre dönerek bir daha geç gelmeyecek ben söz veriyorum dedim. Yanında ne bir kitap ne bir defter vardı. Sınıfa girmeden biraz konuşmak için salonda bir köşeye çektim. Yağmurda ıslana serçeden farkı yoktu. Titriyordu, karşısında çömeldim şimdi o kızıl gözlerinin içine bakıyordum. Başını öne eğerek gözlerini kaçırmak için bir iki deneme yaptı. Ama o ne kadar gözlerini kaçırırsa kaçırınsın ben bir yolunu bulup o gözlerden içeri girmem gerektiğini biliyordum. Siyah önlüğü bir-kaç yerinden delinmişti. Saçlar taranmamış, saç telleri birbirine yapışmıştı. Elimi kafasına atıp okşamaya çalıştığımda benim briyantınli sacımdan daha yağlı olduğunu fark ettim. Hiç konuşmadan birkaç dakika öylece durduk. Konuşmaktan vaz geçtim. Sakinleşmişti. Sınıfa gidelim mi dedim. Tamam anlamında başını salladı. O önde ben arkada sınıfa doğru yürüdük. Sınıfın kapısına geldiğinde durdu ve bana baktı. Ben hadi bakalım derse geç kalıyoruz dedim. Nerde ise birinci dersin yarısına geliyorduk. İçerden gürültüler geliyordu. Kapıyı öğretmen içerde imiş gibi çaldı. İçerden girin diye bir ses ve ardından gülüşmeler duyuldu. Kapıda ikimizi birlikte gören çocuklar koşarak sıralarına geçtiler ama oturmadılar. Ben kürsünün önüne gelerek çocuklar bundan sonra A. benim yardımcım olacak ona göre anlaşıldı mı dedim. Hep bir ağızdan anlaşıldı öğretmenim diye bağırdılar. Ben kürsünün arkasına geçerken o da sırasına doğru yürüdü. O gün sabahki olayla ilgili hiç konuşmadık. Son ders zili çalmıştı, öğrenciler daha zil çalmadan çantalarını hazırladıkları için hemencecik sınıf boşalı vermişti. İşlediğim konuları deftere yazdım, masayı biraz toparlayıp dışarı çıktığımda onu kapının yanında beklerken gördüm. Ona doğru eğilerek, sen neden gitmedin diye sordum. Gözümün içine bakarak kulağınıza söyleyebilir miyim öğretmenim dedi. Kulağıma bir şey söyleyecek gibi yaklaştı. Yanağıma bir öpücük

kondurduktan sonra arkasına bile bakmadan koşarak çıkıp gözden kayboldu

Gel bakalım yengen bize neler hazırlamış

Ben çayımın son bir yudum alırken o masanın üstüne dökülen susamları toplayıp ağzına atmakla meşguldü. Yarım simit ve bir bardak çay onu mutlu etmeye yetmişti. Bundan sanırım 5 yıl ön-ceydi. Metrelerce kar yağmış davarlar uzunca bir süre içerden dışarı çıkamamışlardı. Onları besleye bilmek için bir öğün gazel bir öğün arpa veriyorduk. Musurda kalan atıkları temizleyip ağılin önündeki karların üstüne atıyorduk. Bu atıklara çevrede ne kadar serçe varsa doluşuyor, bir arpa tanesi bulmak için de-falarca karıştırıyorlardı karın üstündeki çöpleri. A. aynen onlar gibi susamları tek tek toplayıp ağzına attı. Benim ona dikkatlice baktığı görüncü ben susamı çok severim de öğretmenim dedi. Ben istersen bir simit daha alalım dedim. Yok, öğretmenim teşekkür ederim dedi. Diğer öğrencilerde gelmeye başlamış-lardı. Hasan efendi kocaman bir sapı olan canı aldı yukarı doğru kaldırarak birkaç kez salladı. Çocuklar dış kapının önünde toplanmaya başlamışlardı. A.onlarla birlikte dışarı çıkarak 2/B sınıfının önünde sıraya geçmişti.

Günler hızla gelip geçiyordu. Cuma ak-şamı Müdür Bey çocuklara bir şeyler söyledi. Ardından İstiklal marşımızı okuduk. Bir hafta olmuştu göreve başlayalı.

Arkadaşlara iyi tatiller deyip okuldan ayrıldım. Mesai bitmeden Milli Eğitime gidip dayıma teşekkür etmek için acele ediyordum. Heykele vardığımda saat beşe geliyordu. Çalışanların bir kısmı işlerini bırakmıştı bile. Nedense insanların büyük bir çoğunluğu ya da azımsanamayacak kadarı işe giderken beş on dakika geç gider, ama yine aynı insanlar mesai bitimine yarım saat kala işi bırakır giderler. Bunu ozaman anlayamamıştım.35 yıl devlet hizmetinde bulundum halada anlama bilmiş değilim.

Herkes merdivenlerden inerken ben yukarı doğru çıkıyordum. Müdürün odasının bulunduğu kata geldiğimde nerde ise kimse kalmamış oda kapıları kilit-lenmişti. Dayımın kapısının önündeki kapıcı artık beni tanıyordu. Hoş geldiniz bir dakika bekleyin ben haber vereyim Müdür beye dedi. Kapıya tıkladıktan sonra müdür bey yeğeniniz geldi dedi. Gelsin, gelsin al içeri, kapıcı bana dönerek buyurun sizi bekliyor dedi.

İçeri girdiğimde masanın üstünde bulu-nan bir dosyayı karıştırıyordu. Bana hoş geldin bir iki dakika kalık işim var şunu halledip çıkalım dedi. Masanın önünde bulunan koltuğa oturdum. Kısa bir sessizlik oldu. Dosyanın üstüne bir iki not düştü kırmızı kalemle, ardından zile bastı. Kapıcı kapıyı aralayıp buyrun efendim dedi. Biz çıkıyoruz su dosyayı al M.beye ver dedi. Kapıcı tamam efendim diyerek hafifçe bir eğildi ve dosyayı alarak çıktı. Dayım askıda bulunan paltosunu aldıktan sonra hadi gidelim ba-kalım yengen ne hazırlamış bize dedi. Sanırım bu eve davetti.

Merdivenlerden inerken tek tük kalanlara iyi akşamlar, iyi tatiller diyordu. Kapıdan dışarı çıktığımızda resmi beni görevlendirildiğim okula götürün araç ve şoför bekliyordu. Arabanın yanında bekleyen şoför kapıyı açarak buyrun efendim dedi. Dayım biz biraz yürüyeceğiz teşekkür ederim dedi. Ulu cami tarafına doğru yürümeye başladık. Anlat bakalım nasıl buldun okulu. Alışabildin mi dedi. Alıştım bende size teşekkür etmek için gelmiştim dedim. Yol boyu yürürken bir iki yere uğrayıp bir şeyler aldı. Birazını ben taşıyayım dedim gerek yok dedi. Yolun sol tarafında PTT yazan binanın önünde durduk. Urdan karşıya geçeceğiz dedi. Tek tük araç geçiyordu. Yolu kontrol ettikten sonra birkaç adımda karşıya geçtik. Postanenin sol tarafındaki daracık sokaktan yukarı doğru yürüdük. Bana biraz karmaşık gelen bir iki sokağı geçtikten sonra bir apartmanın kapısı önünde durduk. Zile bastı. Kapı açıldı. İçeri gir-dik. Asansöre binmeden merdivenlerden yürüyerek çıktık. Hafif aralanmış bir kapıdan bakan bayan bizi görünce buyurun efendim hoş geldiniz diyerek dayımın elindeki fileyi aldı.

Kapıdan önce dayım girdi ardından ben. Ayakkabıları çıkarıp ayakkabılığa koy-duktan sonra paltosunu çıkardı ve ayak-kabılığın üstünde bulunan yere astı. Bende dayım ne yaptıysa aynısını yap-tım. İstanbul'a gittiğim zaman dayımla-rın sohbetinde ne zaman Bursa'dan söz açılrsa, çok resmi ve çok kuralcı oldukla-rından bahsediliyordu. Bende ilk gün-den herhangi bir yanlış yapmak istemi-yordum. İşin aslı bende tertip düzeni se-verim. Fakat akrabalar arasındaki resmi-yet ben çok sıkır. Daha içeri girer girmez anlatılanların doğru olduğunu hissediyorsun. Oturma odasına geçilmeden lavabonun yeri gösterildi. Ellerimi yıka-dım. Oturma odasına geçtik. Yengem hoş geldin demek Sultan ablanın oğlu sensin dedi. Hoş bulduk evet benim de-dim. Hayırlı olsun okula kaydınızı yap-tırmışsın. İş de buldun bundan sonra sana çalışıp okulu bitirmek kalıyor değil mi dedi. Bu konuşmalar sanki bir robot-la yapılıyor gibi geldi bana. İçerik gü-zeldi ama konuşma tarzı sanki bir sı-navdan geçiriliyormuşum gibi geldi ba-na. Sorulara aldığı cevaba göre hakkım-da bir yargıya varmak istediği belliydi. Üzerimdeki giysiden pek hoşlanmamışa benziyordu. Kısa kısa annem babam ve diğerleri hakkında sorgulama devam etti. Dayım araya başka bir konu attı sanırım bu soru cevaptan oda sıkılmıştı. Ben dayımla konuşmaya başlayınca yengem acıkmışsınızdır, ben sofrayı hazırlıyayım dedi ve kalktı. Salonda bulunan masanın üstündeki örtüyü açtı. Mutfağa geçti. Mutfak salona bitişikti. Mutfakla salon arasında bir cam bölme vardı. Yengem bu cam bölmeyi açtı ve hazırlamış olduğu yemekleri bu cam bölmenin önüne koydu. Sonra salona geçip onları masanın üstünde bulunan tabaklara koydu. Ardından ekmekleri ince ince dilimledikten sonra bir küçük sepetin içine koyarak masanın ortasına yerleş-tirdi. En altta geniş bir tabak onun üstünde alttakinden biraz küçük bir tabak ve en üste kâseler konulmuştu. Dayım çocuklar dedi. Yengem siz biraz gecikince onlar anneanneleri ile biraz evvel yediler dedi. Tabakların yanında kaşık, çatal ve bıçak vardı. Kâseye çorbayı porselen bir tencereden birer çomca koydu. Güzel kokuyordu. Ben çorbayı çok sıcak içerim. Allah verede sıcak ola diye geçirdim içimden. Yengem buyurun bakalım dedi. Çorbadan bir kaşık aldım ne sıcak ne soğuktu. Ama tadı tuzu yerindeydi. Onlar beni izliyordu bense onları. Çorbayı bitirdik kâseler alındı mutfak camını önüne konuldu. Arkasın-dan mutfağa geçen yengem fırının ka-pağını açıp içinden çıkardığı dikdörtgen biçiminde üzerinde beyaz ile

gri arası bir renkle kaplanmış yaş pastaya benzeyen şeyi bir tepsinin üzerine yerleştirdi ve masaya getirdi. Ben gerçekten yaş pasta sanmıştım. Masanın üzerinde ekmek sepetinin önüne koydu. İsteyen istediği kadar alabilir dedi. Dayım bıçağı eline alıp bir pasta dilimi kadar kesip tabağına aldı. Ardından yengem ondan dahada küçük bir dilim kesip aldı. Ben yemeklerde şimdiye kadar hiç bıçak kullanmamıştım. Genelde biz bıçağı bir şey doğrama, soymak için kullanırız. Ekmeği bile elimizle bölerdik. Bıçakla kesmeye kalksan soytetikleşme sende diye dalga geçerler. Bıçağı aldım onların kestiği kadar bir dilim kestim kesmesine de tabağa nasıl alacaktım. Kaşıkla alınmıyor, çatalla alsam masaya dökülecek. Hafiften bir ateş sardı vücu-dumu. Sanırım dayım farkına vardıkı. Maşayı koymayı unutmuşuz sanırım de-di. Yengem ah affedersiniz dalgınlığıma gelmiş dedi. Mutfaktan maşayı alıp gel-di. Kesmiş olduğum parçayı maşa yar-dımı ile tepsiden alarak tabağına koydu. İlk lokmayı aldım. Daha önce yemedi-đim kesindi. Dayım bu bizim oralarda bulunmaz sana değişik gelmiş olabilir dedi. Adı brokoli. Aslında oldukça ya-rarlı olduğu söyleniyor. Yemeği yapıldığı gibi pişirilmeden salata olarak bursa da tüketiliyor dedi. Brokoliyi bir taşım kaynatıp haşlamış ve üzerine yumurtayı kırıp fırında birkaç dakika pişirmiş. Görüntüsü çok güzel olmasına rağmen tadını beğenmemiştim. Ama nezaket gereği tabağına aldığım parçayı bitirdim. Elinize sağlık çok güzel olmuş dedim. Tabaklar toplanıp mutfağa konuldu, masa temizlendi kaldırılan örtü yeniden örtüldü. ayı hemen mi alırız yoksa daha sonramı diye yengem dayıma sordu. Biraz sonra alalım dedi.

Haydar abinin oğlunumu

Sesler giderek yaklaştı, kapımın önüne kadar gelmişlerdi. Ne de-diklerini anlayamadım ama arada bir gülüşmeler oluyordu. Sanırım otelde benden başka kimse yoktu. Kalkıp kapıyı açtığımda otel çalışanları ellerinde çarşaf lar ayaküstü muhabbeti yapıyorlardı. Beni görünce hemen yandaki odalara doğru yürüyüp gittiler. Uykum kaçmıştı. Harita metot defterini aldım, kabanın altına yerleştirdim. Odanın kapısını çekip çıktım. Defterin elimde olması benim için büyük riskti. Sokaklarda kimlerle karşılaşacağım belli olmaz. Görevliye ben çıkıyorum, akşam dönmeyeceğim dedim. Keyfine bak dedi. Tütün depolarının önünden geçerken benzinliğe şöyle bir baktım. Araç kuyrukları hala devam ediyordu. İstasyonun sahibi de Sivaslı idi. Eski bursa Emniyet müdürünün akrabası. AFERİN ADAMA kendi memleketlisine iş vermiş. İki aile buradan eklemek yiyor.

Bir süre istasyona gidip gitmemekte tereddüt ettim. Gitmemeye karar verip yoluma devam ettim. Daha önceki birkaç kez heykele çıkmış olmama rağmen çevrede ne olduğunun bile farkında değil-dim.

Bu kez acelem yoktu. Tabir yerinde ise avare avare hareket ediyordum. Yol boyu iki ya da üç çeşme gördüm. Her gördüğümde de avuç, avuç su içtim. Buz gibi kaynak sularıydı. Urfalı Hacı babanın lokantasının önünden geçerken girip şöyle yanında küçük tırnak pidelerinin olduğu sıcak bir ezogelin çorbası içmek istedim. Sonra düşündüm hem cepte para yok hemde biraz sonra dayımlara gideceğim nasıl olsa orda bir şeyler verecekler. Saatte 4`de geliyordu. Birazda heykelde zaman geçirdim evin kapısının önüne vardığımda saat 5 olmuştu. Apartmanın kapısı kapalı zil butonlarında da isim yazmıyordu. Kapıcıda yoktu. Sağa sola bakındım kimsecikler görünmüyordu. Herhangi bir zile basmak istemiyordum. Kapı önünde beklemekte yanlış anlaşılabilir. Ne ise ki bekleyişim kısa sürdü. Elinde ekme k sepetiyle gelen bakkal çırağı birkaç zile birden bastı. Kapı açıldı çirak hızla ekme kleri dağıtmak için kapıdan içeri daldı. Bende arkasından içeri girdim. Zile bastım kapıyı dayım açtı geciktin dedi. Ben anca dayıcığım yürüyerek gidip geldim dedim. İçeri girdikten sonra lavabonun yolunu tuttum. Elimi yıkayıp döndüğümde yemek masasının üstünde tabaklar çatallar yerleştirilmiş ama servis yapılmıştı. Yengem yemekleri tabaklara özenle koydu. Ekme k sepeti yine ortada duruyordu. Çorba ardından zeytinyağlı bir yemek yiyip sofradan kalktık. Yengeme dayıma teşekkür ettim. O zaman sigara içiyordum. İzin istemeden bir sigara yaktım. Sanırım biraz şaşırmışlardı. Yengem evladım bu yaşta ciğerlerine yazık dedi. Kendilerinin içip içmediğini hatırlamıyorum. Sehpanın üzerinde küllük olduğuna göre içen birileri vardı sanırım. Herkes ken-di işine bakıyordu. Bende getirdiğim defteri çıkardım. Çalışıyor gibi yapıyordum. Bir ara yengem meyve getirdi. Dayım gürün elmasına benzemez ama bunlarda güzeldir diye espri yapmaya çalıştı. Yengem bu espriyi duymazlıktan geldi. Ben evden ayrıldıktan sonra benimle ilgili bir şeyler konuşulmuş gibi geldi bana çünkü düne göre ortam soğuk ve gergindi. Ben yatağımın olduğu odaya geçerken Allah rahatlık versin dedim. Onlarda sana da deyip kendi odalarına çekildiler. Ertesi sabah erkenden uyandığım halde kalkmadım. Yatakta

Sağa sola dönerek zaman geçirmeye çalışıyordum. O ara dış kapının açıldığını duydum. Yengem hoş geldin, yumurtada lazımdı söylemeyi unutmuşum diyordu. Kapı kapandı ses kesilmişti. Kalktım üstümü giyindim. Bir sigara yaktım. Odanın camını açtım. Kapı tıklandı dayım içeri geldi. Bana telinden haydar abinin oğlu Abdullah da Bursa`da eğitimde okuyor tanıyor musun dedi. Haydar abiyle Denizli`de beraber çalıştık Müfettiş çok iyi insanlar dedi. Tanımıyordum. Mesken tarafında ev tutmuşlar istersen bir görüş onunla dedi.

Meram anlaşılmiş mesaj alınmıştı. Çünkü o ümitsiz iyimserliğin ham hayal olduğunu çabuk anlamıştım. Yengem kahvaltı hazır diye seslendi. İçeri geçtik. Oldukça zengin bir kahvaltı sofrası kurulmuştu. Ama o konuşmadan sonra benim kahvaltı yapmaya hiç niyetim yoktu. Bir çay içtim bir ikide zeytin aldıktan sonra teşekkür ettim. Ben bir an önce gidip Abdullah`ı bula-yım dedim. Yengem kahvaltını bitirseydin evladım dedi. Ben tekrar teşekkür ederim elinize sağlık deyip kalktım. Kendimi bir an önce dışarı atmak istiyordum. Defteri ve kabanı aldım. Aceleyle kabanı giyip defteri içine ko-yup fermuarı çektim. Allaha ismarladık deyip ayrıldım. Merdivenin başına vardığımda kapı arkamdan kapanmıştı bile. Kapılardan ve sokaktan koşar-casına geçtim bir an önce otele gitmek istiyordum. Hacı Babanın önünden geçerken dün yapmadığımı bu gün yapmaya karar verdim. İçeri girip ilk masaya oturdum. Bir ezogelin söyledim. Dumanı üstünde tüten çorbayı ağ-zım yanarak içtim. Biraz kendime gelmişim. Karnım doyunca sakın kafa ile düşünmeye başladım. Boşuna kızmış gücenmişim. Bunun böyle olacağı zaten belliydi. Ayrıca bana yeni bir umut ışığı doğmuştu. Eğer anlaşılabilir-sek kendimize ait bir ev olacak üstelik yalnızlıktan kurtulmuş olacaktım. Kasaya çorbanın parasını ödedim. İçeri girerken ki karamsarlık gitmişti. Bir an önce Abdullah`ı bulmalıyım. Dayımdan adres bile almamıştım. Aklıma Fevzi ağbim geldi. O mutlaka biliyordur diye düşünüyordum. Yanılmamışım da. Benzinliğe vardığımda onu sobanın başında otururken buldum. Bu gün kuyruk yoktu anlaşılın. Selam verdim. Onun cevap vermesine meydan bile vermedim; sen Abdullah`ı tanıyor musun dedim. Şöyle bir yüzüne baktı. Haydar abinin oğlunu mu dedi. Ben evet dedim. Tanımam mı tabi tanıyorum. Türkçe bölümüne kaydolmuş. Meskende de ev tutmuş dedi. Okula kaydolduktan sonra bir sefer görüştük bir dahada görüşemedik valla dedi. Evin adresini biliyor musun dedim. Nerden biliyim gözünün yağını yediğim, âmâ sorar öğreniriz hele biraz sabret bakalım dedi.

özen sokak

Dayım benim Abdullah'la kalabilmem için Haydar beyle görüşmüş. Ertesi gün Eğitimde Türkçe bölümüne gittim. Abdullah'la buluştuk Abdullah çok iyi niyetli ve sağlam bir çocuktur. Benim savrulduğum sol kavramı ve örgütler hakkında daha donanımlı idi. Bana beraber kalalım ancak bak bazı günler nöbet gelir. Eğer bunları kabul ediyorsan gel. Şimdiden söyleyeyim. Sen hemşerimsin canımsın ama bu örgüt çalışmaları ne hemşeri diğner ne eş dost dedi. Sadece nöbet değil yeri gelir belki göreve de gönderirler dedi. Ben ne görevi diye sormaya hazırlanırken duvarlara yazı yazmak afiş yapıştırmak gibi vs. Sevincim kursağımda kalmıştı. Hayır desem gidecek yerim yok. Evet desem örgütler arasında kim vur duya gitme ihtimali yüksek. Benim tereddüt ettiğimi görünce hadi gel lan ben sana yardımcı olmaya çalışırım dedi. Çaresiz kabul ettim. Akşam beraber çıkıp eve gittik. Ev Meskende sonradan öğreniyorum ki mimlenmiş bir ev.Ö.Sokak No:10 iki odalı, çatısız bodrum gibi bir yer. Abdullah ve bu ev benim geleceğimin şekillendiği bir yer oldu. Eve kimin girip çıktığı belli değildi. Azan iki bazen 10 kişi kalıyordu. Ev buldum diye sevinmiştim. Ama bu ev benim için bir çileye döndü. Örgütsel faaliyet olacağı gün ben mutlaka bir bahane buluyordum. Her akşam okula giderken içeri sağ salim girebilecek miyiz, okul çıkışından sonrada eve sağ salim gidebilecek miyiz diye gidip gelirken düşünüyorduk. Bu arada Adalet partisi ve CHP arasında sık sık hükümet el değişiyordu.77 genel seçimleri olmuştu CHP hayli yüksek oy almasına rağmen iktidar olamamıştı. CHP sanırım büyük bir hata yaparak milletvekili transfer etti. Hükümet oldu ama iktidar olmadı. Siyasetteki sıkıntılar aynen topluma da yansıyor. Kamilsarıydın okulunda öğretmenin raporlu olduğu süre dolmuştu. Hayatımda ilk kez bir hediye aldım. O günlerin modası plastik şekerlik ve aynı plastiğin termometresi. Bu hediyenin şekerliğini 20,termo metresini de 37 yıl sakladım sonra kırıldığı için atmam zorunda kaldım.

Evin bulunduğu yer bahçeli evler diye geçiyor. Tam anlamı ile gariban ma-hallesi. Genelde Karadeniz tarafından gelen aileler bahçeli nizam gece kondu apartman yapmışlar. Bir iki bakkal, birkaç kıraathane, bir küçük park,poliskarakolu ve inşaat halinde bir camiden ibaret. Bahçeli evler ulu-dasın eteklerine yaslanmıştı. Bir kısmı sokakların suyu Kaplı kayadan sağ-lanıyordu. Baharda çoşan dereler devasa kayaları buralara kadar taşımış. Bu kayaların araların dada çam ağaçları yetişmişti. Köyde yetmiş olmamdan dolayı her zaman dağlara merakım vardı. Birçok insan dağları tehlikeli görür vahşi hayvanlar vardır diye. Bense tam tersi. Dağlar insanlar için şehirlere daha güvenlidir. Esas vahşi olanlar insanlar. Hayvanların ne zaman saldıracağını kestirebilir ona göre tedbirinizi alabilirsiniz ama insanların ne zaman saldıracağını belli olmaz. Evden gizlice uzaklaşır kaplı kayaya doğru giderdim. Buralarda insanlar değirmen kurup buğday arpa öğütmüş olmalı-lar. Derenin içinde kayboluyorsunuz. Sizi rahatsız eden bir şey yok. Sadece kayalara çarpan suyun çıkardığı insana huzur veren ses var. Akşam olmak üzere geri dönmek zorundayım. Kaplı kayanın yüksek bir noktasına çıkıp oturuyorum. Önümde buranın mümbit ovası, arkamda olanca haşmetiyle Uludağ'ın kuzey yamaçları var. Yeşilin her türünü önünüze seriyor. Karanlık basmadan eve varmak için acele etmem gerekiyor. Dere çoşmuş sular köpürerek akarken kenarlarını da sürekli oyup şekillerdiriyorlar.Sudan kar-şıya geçebilmemi için köprü yok.Dar bir alan bulup kayalardan atlayarak geçmeyi denemek istiyorum ama öyle bir yerde yok. Belki böyle bir yer bulabilirim ama zaman yok. Bir söğüt ağacının dallarından tutunarak geç-meye karar verdim. Ayakkabımı, çorabımı ve nihayet pantolonumu çıkar-dım. Bunların hepsini bir elimle tutmam zor. Ayakkabılarımı karşıya atıp pantolon ve çorabı elimde almayı düşündüm .Ayakkabımı elimde şöyle bir tartıldıktan sonra fırlattım. Biri sudan oldukça uzağa düştü. Diğeri ise su-yun tam kenarına. Suda dalga oluştukça ayakkabıya değiyordu. Ben geçene kadar o ayakkabı suya kapıldı. Ben söğüt dallarına tutunarak karşıya geçtim. Pantolon ve çorabımı ve tek kalan ayakkabıyı da giydim. Öylece biri ayakkabılı biri yalın ayak sekerek evin yolunu tuttum.

Babamın bir işi de yok

Dayım benim Abdullah'la kalabilmem için Haydar beyle görüşmüş. Ertesi gün Eğitimde Türkçe bölümüne gittim. Abdullah'la buluştuk Abdullah çok iyi niyetli ve sağlam bir çocuktur. Benim savrulurken girdiğim sol kavramı ve örgütler hakkında daha donanımlı idi. Bana beraber kalalım ancak bak bazı günler nöbet gelir. Eğer bunları kabul ediyorsan gel. Şimdiden söyleyeyim. Sen hemşerimsin canımsın ama bu örgüt çalışmaları ne hemşeri diğner(dinler) ne eş dost dedi. Sadece nöbet değil yeri gelir belki göreve de gönderirler dedi. Ben ne görevi diye sormaya hazırlanırken duvarlara yazı yazmak afiş yapıştırmak gibi vs. Sevincim kursağında kalmıştı. Hayır desem gidecek yerim yok. Evet desem örgütler arasında kim vur duya gitme ihtimali yüksek. Benim tereddüt ettiğimi görünce hadi gel lan ben sana yardımcı olmaya çalışırım dedi. Çaresiz kabul ettim. Akşam beraber çıkıp eve gittik. Ev Meskende sonradan öğreniyorum ki mimlenmiş bir ev.Ö.Sokak No:10 iki odalı, çatısız bodrum gibi bir yer. Abdullah ve bu ev benim geleceğimin şekillendiği bir yer oldu. Eve kimin girip çıktığı belli değildi. Bazen iki bazen 10 kişi kalıyordu. Ev buldum diye sevinmiştim. Ama bu ev benim için bir çileye döndü. Örgütsel faaliyet olacağı gün ben mutlaka bir bahane buluyordum. Her akşam okula giderken içeri sağ salim girebilecek miyiz, okul çıkışından sonrada eve sağ salim gidebilecek miyiz diye gidip gelirken düşünüyorduk. Bu arada Adalet partisi ve CHP arasında sık sık hükümet el değişiyordu.77 genel seçimleri olmuştu CHP hayli yüksek oy almasına rağmen iktidar olamamıştı. CHP sanırım büyük bir hata yaparak milletvekili transfer etti. Hükümet oldu ama iktidar olmadı. Siyasetteki sıkıntılar aynen topluma da yansıyor.

Kamilsarıyadın okulunda göreve başladığımın ikinci haftasına başlamıştım. Okulu çevreyi tanımaya çalışıyordum. Çocukları benimsemiştim. Onların derslerinin yanında diğer sorunlarıyla da ilgilenmeme kızıl gözlü kız sebep olmuştu. Bana verdiği sözü tutmuş bir daha geç kalmamıştı. Ona defter ve diğer sınıftan kitap ta temin etmiştim. Birbirimize güvenimiz artmıştı. Bir kedinin sahibinin bacaklarının arasında kuyruğunu dikip kafasını pantolonuna sürerek mırıldandığı gibi kızıl gözlümde aynıydı. Sabah sınıfa girerken bana dokunmak benimle konuşmak için elinden geleni yapıyordu. Benim kürsümü ilip düzeltiyordu. Saçını okşamama bayılıyordu. Bazı günler teneffüslerde ben sınıftan çıkmıyordum. Bir sonraki derse hazırlık yapmak için. Kızıl gözlümde çıkmıyordu. Bunu fırsat bilip biraz özel sohbet etmeyi kafama koymuştum. Sırasında gidip yanına oturdum. Teneffüse neden çıkmadığını sorduğumda ama öğretmenim sizde çıkmıyorsunuz dedi. Anlatmaya çalıştım ben de senin gibi bir öğrenciyim. Buradan çıkıp diğer okula gidiyorum. Derslerin yoğun olduğu zamanlar evde yapmaya fırsat bulamadığım ödevleri burada teneffüslerde yapıyorum dedim. Öğretmenim bende evde çalışmıyorum dedi. Ben hemen gülmeyerek, neden sende benim gibi iki okula mı gidiyorsun yoksa dedim. Yoo, ben babama yemek hazırlıyor, bulaşıkları yıkıyor sonrada kardeşime bakıyorum öğretmenim. Yemek hazır olmazsa babam dedi... Birden durdu. O kızıl gözleri yaşlarla dolmuştu. Evet, babam dedim. Cevap yok. Bunları annenin yapması gerekmez mi dediğimde hem gözpınarlarındaki yaşlar bendini yıkmış sel gibi,içini birine dökmenin verdiği rahatlıkla; kelimeler ağzından su gibi akmaya başladı. Öğretmenim benim annem yok, biz evde küçük kardeşim babamla birlikte kalıyoruz. Babamın işi de yok. Sokaklarda kâğıt topluyor. Onları satıp bize ekmek alıyor. Yazın kâğıt çok oluyor, kışın hem kâğıt az oluyor hem de kazandığı para ile sobayı yakmak için kömür alıyor. Kömür alınca da ekmek alamıyor. Havalar iyi olursa bizde babama kardeşimle yardım ediyoruz. Kâğıtları evde biriktiriyor sonrada satıyoruz. Bir keresinde hava soğuk olduğu için babam yokken, kardeşimi ısıtmak için topladığımız kâğıdı sabaya koyup yaktım. Babam eve geldiğinde sobada kâğıdın yandığını görünce bana çok kızdı kardeşime sizden bıktım diyerek yere fırlattı. Beni de sobanın üstüne oturttu sende yakayım da gör dedi. Öğretmenim işte onun için okula geç kalmıştım. Başını iki elimle tutup kendime doğru çektim. Omuzuma yasladım. Birkaç dakika öylece öğretmenim kimseye söylemezsiniz değil mi. Ben babamı çok seviyorum. O da giderse bize kim ekmek getirir sonra dedi. Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Anlattıkları doğru muydu onu da bilmiyorum. Bu yaşta neden yalan söylesin ki diye düşündüm. İçeri zili çalmış çocuklarda sınıfa gelmeye başlamışlardı. Gözlerindeki yaşları diğer arkadaşlarının görmemesi için, önlüğünün eteğine aceleyle sildi. Yüzüme bakıp gülümsermiş gibi yaptı.

Bu anlatılan beni gerçekten çok etkilemişti. Kendi kendime daha biraz evveline kadar en büyük derdi kendi derdim sanıyordum. Bu çocuğun bu yaşta yaşadıklarının yanında bizimkisi dert mi dedim kendi kendime. Konuyu okul yönetimiyle paylaştığımda hocam buralarda buna benzer ne hikayeler var bilerseniz dedi. Kısacası okul idaresi bu tür vakalara alıştı. Benimde elimden gelen bir şey yoktu. Hani derler ya ne istersin bacından bacın ölüyor acından. O okulda çalıştığım sürece ona defter kalem silgi gibi küçük şeyler verebildim. Birde arada sabah erken geldiğimde simidimin yarısını paylaştığım oluyordu. Bir gün okulda sanırım bir etkinlik için yemek verilmişti. Ben de aldığım simidi olduğu gibi kızıl gözlüme verdim. Öğretmenim bunu kardeşime götüre bilir miyim dedi. Bende tabi neden olmasın dedim.

Öğretmenin raporlu olduğu süre dolmuştu. Hayatımda ilk kez bir hediye aldım. O günlerin modası plastik şekerlik ve aynı plastiğin termometresi. Bu hediyenin şekerliğini 20,termo metresini de 37 yıl sakladım sonra kırıldığı için atmam zorunda kaldım.

Evin bulunduğu yer bahçeli evler diye geçiyor. Tam anlamı ile gariban mahallesi. Genelde Karadeniz tarafından gelen aileler bahçeli nizam gece kondu apartman yapmışlar. Bir iki bakkal, birkaç kıraathane, bir küçük park, polis karakolu ve inşaat halinde bir camiden ibaret. Bahçeli evler uludağın eteklerine yaslanmıştı. Bir kısmı sokakların suyu Kaplı kayadan sağlanıyordu. Baharda çoşan dereler devasa kayaları buralara kadar taşımış. Bu kayaların araların dada çam ağaçları yetişmişti. Köyde yetmiş olmamdan dolayı her zaman dağlara merakım vardı. Birçok insan dağları tehlikeli

görür vahşi hayvanlar vardı diye. Bense tam tersi. Dağlar insanlar için şehirlerden daha güvenlidir. Esas vahşi olanlar insanlar. Hayvanların ne zaman saldıracağını kestirebilir ona göre tedbirinizi alabilirsiniz ama insanların ne zaman saldıracağı belli olmaz. Evden gizlice uzaklaşır kaplı kayaya doğru giderdim. Buralarda insanlar değirmen kurup buğday arpa öğütmüş olmalılar. Derenin içinde kayboluyorsunuz. Sizi rahatsız eden bir şey yok. Sadece kayalara çarpan suyun çıkardığı insana huzur veren ses var. Akşam olmak üzere geri dönmek zorundayım. Kaplı kayanın yüksek bir noktasına çıkıp oturuyorum. Önümde buranın mümbit ovası, arkamda olanca haşmetiyle Uludağ'ın kuzey yamaçları var. Yeşilin her türünü önünüze seriyor. Karanlık basmadan eve varmak için acele etmem gerekiyor. Dere coşmuş sular köpürerek akarken kenarlarını da sürekli oyup şekillendiriyorlar. Sudan karşıya geçebilmem için köprü yok. Dar bir alan bulup kayalardan atlayarak geçmeyi denemek istiyorum ama öyle bir yerde yok. Belki böyle bir yer bulabilirim ama zaman yok. Bir söğüt ağacının dallarından tutunarak geç-meye karar verdim. Ayakkabımı, çorabımı ve nihayet pantolonumu çıkardım. Bunların hepsini bir elimle tutmam zor. Ayakkabılarımı karşıya atıp pantolon ve çorabı elime almayı düşündüm .Ayakkabımı elimde şöyle bir tartıldıktan sonra fırlattım. Biri sudan oldukça uzağa düştü. Diğeri ise su-yun tam kenarına. Suda dalga oluştuğu ayakkabıya değiyordu. Ben geçene kadar o ayakkabı suya kapıldı. Ben söğüt dallarına tutunarak karşıya geçtim. Pantolon ve çorabımı ve tek kalan ayakkabıyı da giydim. Öylece biri ayakkabılı biri yalın ayak sekerek evin yolunu tuttum.

şu merete alışamadım gitti

Kamilsarıaydın okulunda çalıştığım sürece parasal sıkıntı çekmedim. Elime geçen parayı çok idareli kullanmak zorundaydım. Çünkü ailemin beni destekleyecek imkânları yoktu. Rapor alan öğretmen okula döndüğü için benimde görevim sona erdi. Bu okulda hem tecrübe kazanmıştım hemde kendime güvenim gelmişti. Millî Eğitime gittim bu kez dayımı rahatsız etmemek için M.beye uğradım. Hoş geldin bende seni bekliyordum dedi. Tabi öğretmenin geldiğini ve benim ayrıldığımı biliyordu. Hamza Bey İlkokulunda bir öğretmen izne ayrılmış öğretmen aranıyor. Burada çalışmak ister misin dedi. Burası biraz uzak istersen biraz bekle daha yakın yerler olursa sana haber veririz dedi. Ben uzaklığı hiç fark etmez giderim dedim. Millî Eğitimin hemen önünden Muradiye taksileri kalkıyor onlardan birine bindin mi on on beş dakika sonra ordasın dedi. İstersen git bir okulu görde ondan sonra karar ver dedi. Ben görmeye gerek yok hemen gidip başlayabilirim dedim. Dur ozaman yazınıda yazalım onuda müdüre verirsin dedi. Birkaç dakika içinde yazı yazılmıştı. Teşekkür ettim yazıyı aldığım gibi taksi durağına indim. Durakta daha çok Chevrolet / Impala damalı taksiler vardı.

Kısa aralıklarla kalkıyorlardı. İlk sırada olana bindim. İçeride iki kişi daha vardı. Deri koltuklar özenle temizlenmiş, nikelajlı yerler parlatılmış amiyane deyimle gıcır, gıcır araba. Şoför oldukça yaşlı birisiydi. Durak görevlisi hadi Muradiye bir, Muradiye bir diye birkaç kez seslendi. Görünürlerde kimse gözüküyordu. Bense sabırsızlanıyordum. Bir an önce okula gidip göreve başlamak istiyordum. Şoför kısmetimizde varsa yoldan alırız dedi. Hareket etti. Heykeli Ulucami'yi geçtik, bir yol Altıparmak tarafına ayrılıyor bir yolda Devlet hastanesine doğru gidiyordu. Tophane rampasına varıncaya kadar fazla vites değiştirmeyen şoför rampaya yukarı çıkarken sağ elini direksiyonun yanından yukarı doğru sallıyor sonra boynunu büküp vites değiştiriyordu. Bunu aralıklarla tekrarlayıp durdu. Sonra bizim kendinin bu hareketine baktığımızı görünce: vites kolunu göstererek yahu şu mereti yeni değiştirdim bir türlü alışamadım. Bilirmişsiniz bilmem bunların vitesleri direksiyonun kolundaydı. Bizde yeni moda uyup aşağıya aldık ama benim el hala vitesi kolda arıyor dedi gülerek. Bununla ilgili bir iki daha anısını sola döndüm. Okul anlattı. Hastanenin önünden geçip yokuş aşağı inip bir derenin üzerinden geçtikten sonra büyük bir çınarın yanında durdu. Hamza Bey Okulu nerde acaba diye sorduğumda eliyle biraz ilerdeki sokağı göstererek oradan sola dön okulu hemen göreceksin dedi. Teşekkür edip hızlı adımlarla yürüyüp tarif ettiği yerden sola döndüm okul yolun hemen sağında gözüktü.

Beni okulun ne fiziki durumu nede mali durumu ilgilendirmiyordu. Çalışıp kendi hayatımı devam ettirmem gerekiyordu. Dış kapıdan girince hizmetli sandığım birine müdürle görüşmek istediğim söyledim. Bana müdürü ne yapacaksın dedi. Beni millî eğitimden gönderdiler öğretmen ihtiyacı varmış dedim. Beni şöyle bir süzdükten sonra gel bakalım dedi. Üst kata çıktık. Müdür odasında yoktu. Yan tarafta bulunan bir odaya girdik odanın ortasında soba gürül gürül yanıyordu. Sobanın etrafında ellerinde şişlerle örgü ören iki bayan ve yine onların yanında çay içip sohbet eden bir bay ve birde bayan vardı. Beraber odaya girdiğimiz kişi Müdürüm sizinle görüşmek istiyor dedi. Çay içip sohbet eden erkek biraz dışarda bekleyin geliyorum dedi. Yanımdaki müdür bey yeni öğretmen arkadaş dedi. Müdür hiç bozuntuya vermeden öylemi ya kusura bakmayın hocam okula birçok kişi gelip gidiyor onlardan bir sandım dedi. Elindeki çay bardağını masanın üstüne koyup buyurun odama geçelim dedi. Birlikte hemen yan taraftaki odaya geçtik. Millî Eğitimin bana verilen yazıyı verdim okudu. Tamam, hocam hemen başlatalım dedi.

şikayete gelmedim

Beşinci sınıflardan birinin öğretmeni izine ayrılmış. Okulda sınıfı olmayan öğretmenlerde var ama her nedense bu öğretmenler bu sınıflara girmiyordu. Dışardan öğretmen arıyorlar. Gerçekten inanılacak gibi değil. Öğretmenler odasına ilk girdiğimde çay içip örgü örenler Bursaya dışardan gelen yüksek bürokratların eşleriymiş. Gerçi benim için bulunmaz bir nimet. Çünkü onlar derse girseler bana ihtiyaç kalmayacaktı. Sınıfın genel durumu benim değerlerime göre fena değildi. Yalnız birkaç tane davranış bozukluğu sergileyen çocuklar vardı. İlk zamanlar öğretmenlerinden ayrı kalmayı içlerine sindirmekte zorlandılar. Beni tanıdıkça derslere katılım ve hazırlıklarda artmaya başladı. İki erkek öğrencim hariç. Bu iki öğrenci nerde ise her gün akşama kadar gerek birbirleri, gerekse diğer sınıfların öğrencileri ile didişip duruyorlardı. Bir gün bir ta-nesinin kulağından tuttum, elimde dede 30cm lik cetvel vardı. Cetveli göstererek bak senin kafanı kırarım dedim. Biraz sakinleşir gibi oldu. O derste hiç konuşmadı. Ertesi gün sabah okula gittiğimde müdürün kapısının önünde bekleyen bir bey, yanıma yaklaşarak öğretmenin sizinle bir konuyu konuşmak istiyorum dedi. Kibarca kendisini tanıttı. Öğretmenim dün benim çocuğun kafasına cetvelle vurmuşsunuz, mutlaka hakketmiştir. Aslında sizin başladığınız gün gelip çocuğumun durumunu anlatmam gerekirdi, Oğlum iki sene evvel evimizin önünde bulunan kamelyadan düştü ve kafatasında yaklaşık beş santim kadar bir yarık oluştu. Doktorlar bunun zamanla kapanacağını söylediler. Eğer bu açıklığa bir darbe alırsa ölüm riski var öğretmenim dedi. Başımından kaynar sular aktı. Gerçi kesinlikle vurmamıştım ama o tecrübesizlik ve kızgınlıkla vurmuşta olabilirdim. Kendimi toparlayıp beyefendi kesinlikle vurmamıştım. Elimde cetvel vardı senin kafanı kırarım dedim. Korkutma amaçlı dedim. Öğretmenim ben çocuğumu tanıyorum. Oldum olası biraz yaramazdı. Ancak bu olaydan sonra biz üzerine varmak istemiyoruz ondan da cesaret alıyor dedi. Belli ki bu bey insan psikolojisinden iyi anlıyordu. Aslında kendince beni kırmadan ikaz etmeye çalışıyor ve tabii de aba altından sopa gösteriyordu. Yada ben o an öyle algıladım. Zil çalmış öğretmenler sınıflarına girmişlerdi. Bende konuşmayı bir an önce sonlandırıp sınıfıma gitmek istiyordum. Adam öğretmenim benim buraya gelişim şikâyet amaçlı değil sakın yanlış anlama. Sizinle hem çocuğumun durumu hakkında konuşmak ve bilgilendirmek hemde eğer mümkünse fen bilgisinden kurs aldırma istiyorum.

“Duyduğuma göre branşınız fen ve tabiat bilgisi imiş” dedi. Şaşırmıştım. Adam benimle ilgili bilgi toplamıştı. Adama teşekkür ettim ve kararımı yarın çocukla size iletirim dedim. O güne kadar böyle bir kurs vermiş birisi değildim. Sonra kursu okulda veremezdim. Öğretmenim benim ev buraya çok yakın, istersen gelir sizi arabayla alırım isterseniz yürüyerekten gele bilirsiniz dedi. Gözlerini gözüme dikerek bu olaylardan dolayı derslerinden geri kaldı dersleri anlayamadığı içinde sınıfta yaramazlık yaparak kendini göstermeye çalışıyor. Sizden ricam bize yardımcı olun en azından bir süre deneyin olmazsa bira-kırsınız dedi. Hem adamdan kurtulmak hemde birkaç kuruş daha kazanmanın bir zararı olmaz diye düşündüm pekâlâ tamama dedim. O zaman dersten sonra sizi alırım evi öğrenmiş olursunuz öğretmenim dedi. Tokalaşıp ayrıldık. Akşam son dersten çıkarken öğrenciye bu akşam bende size geliyorum dedim. Hiç bir şey sormadan tamam öğretmenim dedi. Beraberce dışarı çıktık. Adam okulun önünde bizi bekliyordu. Selamlaştık, arabaya binip 7-8 yüz metre ilerledikten sonra etrafı yüksel demir parmaklıklarla çevrili bir villanın önünde durdu. Arabadan indik öğretmenim benim ev burası dedi. Evin bahçesinde çok çeşitli ağaçlar vardı. Tabanı kaplayan çimler özenle biçilmiş, bahçenin orta yerinde de küçük bir şadırvan kurulmuştu. Her yönüyle çok güzel gözüküyordu. Aralıklarla dizilmiş taşlar üzerinden geçip evin içine girdiğim zaman ağız açık kalmıştı. Ev değil adeta bir müze gibiydi. Üs kata geniş mermer merdivenlerden çıktık.35 kırk yaşlarında bir bayan hoş gedin öğretmenim diye elimi sıktıktan sonra size çalışma odasını göstereyim buyrun dedi. İçinde çocuğa ait masa dolap ve diğer eşyalarının olduğu oldukça geniş bir odaya girdik. Adam öğretmenim benim fabrikaya dönmem lazım sonra görüşürüz deyip evin hanımı ile odadan ayrıldı. Çocuk üstündekileri çıkarıp astıktan sonra sandalyesine oturdu. Bende diğer sandalyeye oturdum. Biraz sohbet edip ondan sonrada genel bir durum tespiti yapmayı planlamıştım. Daha sohbet etmeye başlamadan evin hanımı elinde bir tepsi ile odaya geldi. Çok güzel demlenmiş sıcak bir çay ve yanında nar gibi kızarmış kurabiyeler vardı. Öğretmenim isterseniz bir iki lokma bir şeyler yiyip ondan sonra başlayın dedi. Teşekkür ettim ve çayı yudumlayıp kurabiyeden bir lokma aldım harikaydı. O akşam fazla bir çalışma yapmadık. Biraz sohbet ettik. Noksanlarımızı gözden geçirdik. Sanırım bir ay kadar bir kurs verdim. Öğrencimde belirgin bir ilerleme kaydettik. Bende bu bir ay zarfında okuldan aldığım paranın nerde ise iki üç katı kadar para aldım. Aslında başlangıçta hiçbir ücret konuşmamıştık. Mennun kalmış olmalı ki o kadar para ödediler.

ulen

Enstitüde işler diken üstünde yürüyordu. Bilhassa okula gelip giderken her an birilerinin saldırısına uğramak mümkündü. Enstitünün içinde grupların hâkimiyeti olduğu için nerelerin kimle re ait olduğu biliniyor ona göre hareket ediyorduk. Kaldığım evde birtakım çalışmalar yapılacağını sezdiğim zaman N.Küçüğün akrabası olan Fahrettin'in evine gidiyordum. Fahrettin iyi bir insandı. Bizden bir yâda iki sınıf öndeydi. Beni N. tanıştırmıştı. Aynı zamanda Reşat beyle akrabalıkları varmış. O zor zamanlarda bana evini açıp sofrasında birkaç kez yiyecek ikram etmişti. Fahrettin'in akrabası olan Hilmi Bey onlara birde iş sağlamıştı. Orman Mühendisi olan Hilmi Bey, ormanda yer alan uyarı levhalarının yazım işini onlara vermişti. Evde levhaları yazıyordu. O zor günlerde birbirlerine destek oluyorlardı.

Bir ara Mesut diye bir arkadaş bir aylığına memlekete gidince evinin anahtarını bana verdi. Ev dedi isem öyle dayalı döşeli bir yer değil. Odaların içi gazete serili üzerinde bir somya olan bir yer. Ama bu benim için bulunmaz bir nimetti. Tek sorun bu ev Yeşilyayla tarafında, Yeşilyayla da ülkücülerin kontrolünde olan bir yerd. Gelip giderken kimseye görünmeden gidip gelmeye çalışıyordum. Yani sabit bir yerde durmak oldukça riskli oluyordu. Her gün bir yerlerde insanlar saldırıya uğruyordu. Ölüm haberleri rutin hale gelmişti. Meskende de sürekli saldırılar olduğu için sürekli toplantılar yapıyorlar alınacak tedbirleri konuşuyorlardı. Özen sokaktaki 10 numaralı evde toplantı yapılmadığı yâda kimsenin olmadığı zamanlarda kuzeye bakan tarafındaki bahçeye çıkıp orda ders çalışıyor birazda dinlenme fırsatı buluyordum. Bazen bütün olanları unutup evde beraber kaldığımız arkadaşlarla şakalaşıyorduk. Daha çokta Denizli'den biraz dili peltek olan bir arkadaş yöresinin ağzıyla konuşmalar yapıyordu. "Ulen ünleyi ver şu domuzun kızanına, beni götürerecekse götürsün, götürmese götürerecek çok gayri "Bu konuşmaya birde onun mimiklerini el hareketlerini katınca gülmekten yerlere yatıyor gözlerimizden yaş akıyordu.

yar yanına gömün beni

çıkışta görüşelim

“Çıkışta görüşelim”

Okula gidiyorum okulda huzur yok, dersler kimi zaman ideolojik konuşmalar, baskılar, kimi zamanda karşıt grupların bir birine saldırıları nedeniyle amacına ulaşamıyordu. Olaylar nedeniyle yapılamayan dersler telafi eğitimi biçiminde tamamlanmaya çalışılıyordu. İktidarların değişmesiyle birlikte okul idarecileri de değişiyordu. Türkiye'nin birçok yerinden sürekli çatışma ve ölüm haberleri geliyordu. Böyle bir ortamda öğrenci olmak zor öğretmen olmakta dahada zor. Benim zorluklarım gerçekten çok, çok dahada çok zor. Derdimi paylaşacağım bana destek olacak bir ailem yanımda yok. Maddi sıkıntı var. Birde bu çatışmalar ölümler olunca imkânsız gibi bir şey. Belki abartılı gelebilir ama gerçekten ben mucize yaşıyorum. Demek ki yiyecek ekmeğim içecek suyum varmış. O günleri atlatıp öğretmen ola bildim. Vekil öğretmenlik benim için büyük bir şans olmuştu. Y.Ş Allah razı olsun: bana bu yolu açtı bende o yoldan yürüdüm. Anca bu çalışmalar çok kısa süreli oluyordu. Çalışırken elime üç beş kuruş geçmişti ama yeme, barınma ve diğer ihtiyaçlara göz önüne alındığında kısa sürede biti veriyordu. Öğretmenler izine çıksın yâda rapor alsınlar diye nerde ise dua edecektim. Paranın suyunu çekmişti. Yine gözümü karartıp Milli eğitimin yolunu tuttum. Mümkün olduğunca kimseye görünmeden dayımın kapısının önüne kadar vardım. Kapıyı çalıp içeri girmeye cesaretim yoktu. Kapıcı geleceğinden haberi varmaydı diye sordu. Yok dedim. O zaman ben haber vereyim dedi. Bende yok rahatsız etmeyeyim çıktığında görüşürüz dedim. Bekleme bölümünde yaklaşık iki saat kadar bekledim. Gelip geçenler görmesin diye odada bulunan gazete ile yüzümü kapatıyordum. Dayım bir ziyaretçisini uğurlamak için dışarı çıkınca göz göze geldik. Hafif bir tebessüm etti ve misafiri yolladıktan sonra içeri girerken çıkışta görüşelim dedi. Ben başımı sallayarak onayladım. Yaklaşık bir saat kadar daha bekledikten sonra mesai bitmiş herkes evinin yolunu tutmuştu. Dayım bana bakarak hoş geldin dedikten sonra, kara yollarında çalışmak istermişsin dedi. Ben hiç düşünmeden nerde olsa çalışırım yeteri iş olsun dedim. Cebinden küçük bir kâğıt çıkararak bana uzattı. Yarın gir kara yollarına uğra kâğıtta yazan adamı bul o sana yardımcı olur dedi. Ben teşekkür ettim evine doğru yol alırken bende Bursa'nın bilinmezlerine yarınki görüşmenin heyecanı yürüdüm.

fırtınaydım rüzgar oldum

Ertesi gün karayollarının kapısında mesainin balamasını beklerken buldum kendimi.

Bu fırsatı kaçırmak istemiyordum.

Kısa bir süre sonra çalışanlar birer birer binaya gelmeye başladılar.

Kara yolları binası bizim okula oldukça yakın bir yerde bulunuyordu.

O zamanlar Devlet su işleri, Kara yolları önemli kurumlardı.

Geniş arazi üzerine kurulmuş gösterişli binaları vardı.

Görüreceğim kişiyi tanımadığım için onun gelip gelmediğini bilemiyordum.

Danışmaya giderek cebimdeki kâğıdı çıkarıp görevliye gösterdim.

Kâğıda baktıktan sonra henüz daha gelmedi, birazdan gelir dedi.

Teşekkür edip dışarı çıktım. Bahçede biraz dolaştım.

Aradan bir yarım saat geçmişti,

tekrardan danışmaya vardığımda görevli ben daha sormadan yan tarafta bulunan kapıyı

işaret ederek sağdaki 3.oda dedi.

Hemen gösterilen yöne doğru hareket edip kapıdan geçtim odanın kapısı açıldı.

İçerde orta yaşlarda bir bey oturuyordu. Kapıyı tıklatarak içeri girdim.

Sanki daha önce tanışmış gibiyim gibi hoş geldin Y. Beyin bahsettiği kişi olmalısın dedi.

Ben evet dedim. Koltuğu işaret ederek otur bakalım biraz dedi.

Çok kısacık bir sohbet ettikten sonra.

Araç birazdan gelir beraber çıkarız ben sana işle ilgili bilgileri yolda veririm dedi.

Samimi sevecen biri gibi görünüyordu. Kendini kısaca tanıttı. Mühendismiş.

Bursa Orhaneli ve Emet yolunun yapımını yürütüyormuş.

Şantiye binası Harmancık'ta olduğundan hafta içi Harmancık'ta kalıp Cumartesi Pazar günleri Bursa'ya gele biliyorlarmış.

Şantiye personeli şantiyede yiyip içiyor ve orda kalıyorlarmış.

Çalışma ile ilgili birçok bilgileri verdikten sonra;

işi biraz kişisel konulara dünya görüşüne getirdi.

Çeşitli konularda örnekler veriyor yorumlar yapıyordu.

Sanırım dayım ona benimle ilgili özel bilgilerde vermiş ki lafı döndürüp dolaştırıp

sorumluluk ve gençlikte bazı hataların yapılabileceği ama önemli olanın insanın

sorumluluğunu bilmesi gerektiğini, bu sorumluluğun aile kurunca da-hada arttığını

ifade ettikten sonra "şimdi gençsin fazla bir sorumluluğun yok ama yarın evlendiğin

zaman sırtına semer vurulmuş eşek gibi olacaksın dedi. Yüzüne doğru dönüp sen ne

demek istiyorsun demeye fırsat vermeden bana şimdi kızdığını biliyorum dedi.

Bak eşek sıpası özgürlük ister çokta inatçıdır. Ana babasının yanında çifte savurup gezer. Ancak büyüyüp sırtına

semer vurulunca sahibinin ona sağladığı barınma, bir tutam ot ve bir yuva için sırtına vurulan semere de taşıdığı

yükede itiraz etmez. Hatta yükün düşmemesi için özel çaba gösterir. Bilir ki sırtından yük düşerse akşam saman

yerine sopa yiyecek. Bizde öyle bende senin yaşlarında esip gürlüyor nerde ise her gün devlet kurup devlet

yıkıyorduk. Beğenmediğimiz ne varsa onları yok etmekle tehdit ediyorduk. En iyi görüşün kendi görüşümüz

olduğunda ısrar ediyor aksini savunanlarla kavga ediyorduk. Fırtınaydım bir süre sonra rüzgâra döndüm şimdi ise

seher yeli gibi ılıt ılıt esiyorum. Bir süre sonra o bile esmeyecek. Neden biliyor musun evlenmeden fırtına,

evlenince rüzgâr, çocuğum olunca liman oldum. Şimdi bana kızsın da, zamanla sende aynı olacaksın. Bu benim sana

abi nasihatim olsun dedi. Gerçi ben hiçbir zaman bir fırtına olmamıştım. Annemden hayatım boyunca işittiğim sözler

asla benim fırtına olmama izin vermedi. Ancak bir poyraz oldum onunda ömrü kısa oldu. Çünkü okul bittikten sonra

hemen evlendim omuzuma çok ağır sorumluluk bini verdi.

Harmancık'ta iki buçuk ay kadar (Yaz tatili) çalıştım.

ekrem madenli

12/02/2016

ne olur bebeyim ağlama

Küçük balıkçının öyküsü

Telinde soğuk bir şubat akşamı; Sırtımda balık çantası, onun üstünde 8 kiloluk balık ağı, ayağım da annemin ördüğü yün çorap, Elimde el feneri cebimde biraz kavurğa, tandırlığın yanındaki merdivenleri yavaş yavaş iniyorum. Alt kattaki ahırdan koyun ve keçilerin evin diğer bölümlerine yayılan kokuları genzimi yakıyor. Zıvanalı kanatlı kapıyı açıp sokağa çıktığımda dizkapaklarıma kadar kara gömülüyorum. Her taraf beyaz, Kerpiçti gilin evden yana dönüp yürümeden kapıyı çekip kapatıyorum. Sonra duvardan tutunarak Meşdöğünde doğru ilerliyorum. Calıkların tedirbenin altında kar yok ayaklarımı hızlıca yere vurup karı döktükten sonra Hallöğ gilin kapının önünden geçtim. Meşdöğünde camiden çıkıp evine doğru gidenleri görünce sorulara muhatap olmamak için Gaygılı gilin sokağa saptım. Güley Alisinin evinin önünden geçerken koyunlar üzümlüğe girmiş diye kestiği ceza aklıma geldi. Cezayı çok bulmuş olduğum için biraz kızgınlık vardı içimde. Kendimce eve bakmayarak onlara tepkimi gösteriyordum. Kar taze yağdığı için yumuşaktı hızlıca geçtim kapudan. Pamukların evi geçince Irzanın kanatlı kapının açık olduğunu gördüm. Irza emmi kapının ardında el fenerinin ışığında bir şeyler yapıyordu Kolay gelsin dedim.-Söyle kafayı bana doğru çevirdi sağ ol canım dedi. Soru sormasına fırsat vermeden Ürfetin eve doğru yürüyerek uzaklaştım. Hafız Ahmetlerin, Hoca gilin Duranın,bedriyenin garaptıllagilin alinin evini geçtim. Köyün en sonunda okul arkadaşım Cevahirlerin evi vardı. Onuda geride bıraktığımda yarın başına varmıştım. Kapkara Kürdağlı, buzluk, elma dibi bembeyazdı. Arkası yarın Doğa ne kadar zorluk çıkarsa da her şey gözler önünde olduğu için ona göre tedbir alabiliyorsun. Ama insanlar öyle değil. Nerde ne zaman ne yapacaklarını kestirmek zor. Kimseler benim önüme geçmesin diye karlara bata çıka mümkün olduğunca hızlı bir şekilde Karahisar köyünün önünden geçtim. Gökpınarın o hırçın dalgalarının sesinden başka ses yok. Tabir yerindeyse in cin top oynuyor. Karda hafiften yağmaya devam ediyor. Omuzumda bulunan serpm ağ karın üstüne indirdim. Balık torbamı düzelttim. Artık ya nasip deyip ağ hırçın akan Gökpınarın soğuk suyuna atmaya hazırdım. Ağın ipini sağ bileğime bağladım, ağın eteğinde bulunan kurşunların yarısını bir elime diğer yarısını da diğer elime alıp dengeledikten sonra bir iki adım atıp diz kapağıma kadar suya girip ağı savuru verdim. Bir dakika kadar bekledikten sonra yavaş yavaş ipi çekmeye başladım. Ağda küçük kıpırtılar vardı anlaşılana daha ilk atışta bir iki balık yakaladım diye düşündüm. Ama ağı sudan çıkardığımda içinde balık olmadığını gördüm. Ya yanlış anlamıştım yâda ağ toplarken balıklar kaçmıştı. O gece denizin gözüne(bizim yörede Gökpınar gölüne denizin gözü denir) kadar ağ atarak çıktım. Çantamı kırmızı benekli doğal alabalıkla doldurmuştum. Ağımı topladım. Torbamın ağzını kapattım. Bu hazırlıkları yaparken üşümeye başlamıştım. Çünkü su dışarıya göre daha sıcaktı(Bu suyun özelliği yaz kış sıcaklığının değişmemesi). Ayrıca sürekli hareket halinde olduğumdan soğuğu hissetmiyordum. Ama karın üstünde biraz bekleyince sırtımda bulunan tordaki su hemen donmaya başlamıştı. Bir an önce toparlanıp hareket etmezsem tordan sırtıma akan sular da donacak bende donacaktım. Kendime çeki düzen verip toru sırtıma iyice yerleştirdikten sonra hemen yola koyuldum. Ne kadar hızlı yürüye bilirim o kadar ısına bilecektim. Patıkaya çıktım elli yüz metre kadar gittim ama yürünecek gibi değildi. Kar yer yer göbeğime kadar geliyordu. Bu da yürümemi zorlaştırıyordu. Hemen ordan ayrılıp tekrar köpürerek akan Gökpınarın suyuna girdim ve alma dibinin köprüsüne kadar suyun içinden yürüdüm. Eve geldiğimde tükenmişim. Kapıyı zorla çaldım, ama kimin açtığını bile hatırlamıyorum. Genelde kız kardeşim açardı. Sırtımdaki balığı, toru tandırlığa koyduktan sonra gidip yatmışım.

dutlupınar

Sabahleyin kalktığım da ilk işim camdan dışarı bakmak oldu. Kar sabaha kadar yağmış tek katlı evler nerde ise görünmez hale gelmişti. Aklıma ilk gelen ya Gürün yolu kapanırsa ben ne yaparım. Gürüne gidemem dolayısıyla balıkları da satamam. Kahvaltı bile yapmadan hemen tandırlığa bıraktığım balık çantasını kaptığım gibi sokağa fırladım. Sokakta tek tük izler vardı. Bu izleri takip ederek yokuşun başına çıktım. Yol kar temizleme makinalarınca temizlenmişti. Otobüsler Karabayı rampasını yavaş yavaş çıkıyorlardı. Bizi okula götürecek arabadan eser yoktu. Üşümeye başlamıştım. Elimde balık çantası olduğu halde sürekli hareket ediyordum. Derken burunlu kamyondan bozma otobüs yarın başından gözüktü. Yol üstünde birkaç kez durarak öğrencileri toplayarak geliyordu. Otobüs yokuşun başına gelinceye kadar köyden birkaç öğrenci daha çıkmıştı. Hep beraber otobüse bindik. Otobüste kalorifer yoktu. Öğrencilerin nefesi ile ısınmıştı. Yerler kardan tamamen temizlenemediğinden güçlkle hareket etti. Hatçapınarını, Ucuzluk çemesini, Asma köprüyü geçtik. Gübünde yolda bekleyen birkaç kişiyi daha aldık, Bağırsak dereyi geçip Gürüne geldik. Ben aceleyle otobüsten inip Dutlupınar lokantasına yöneldim. Lokantaya herkesten önce varmalıydım. Eğer benden önce balık getiren olmuşsa lokanta sahibi balıkları almakta nazlanıyordu. Bazen de hiç almıyordu. Koşar adımlarla lokantanın kapısından içeri girdim. Çantayı çıkardım. Sık sık balık getirdiğimiz için beni tanıyorlardı. Balığı hemen tarttılar ve parasını kasadan al dediler. Boş balık çantasını alıp kasaya gittim paramı aldım, okulun yolunu tuttum.

Arkası yarın

KARABASAN

KARABASAN

35 Yıllık meslek hayatım boyunca hep erken kalkarım, hasta değilsem eğer. Güneş beni beklemez, kalksın diye. Ben güneşi beklerim doğsun diye. Çünkü güneş en iyi arkadaştır, sımsıcaktır, insanın içini ısıtır. Bu sabahta yine öyle kalktım bekledim bekledim Uludağ'a baktım ama güneşi bulamadım. Onsuz bir dünyayı düşünemiyorum. Ya güneş olmasaydı ne olurdu halimiz diye geçirdim içimden. Onsuz ne çiçeğin ne böceğin ne yiyeceğin nede içeceğin bir tadı tuzu yok.

Salonda bulunan kondisyon bisikletine bindim elimde Yılmaz Özdil'in M.KEMAL kitabı. Atamızı onun anlatımıyla okudukça ona saygım bir kat daha arttı. Ne yalan söyleyim 80 yıl önce aramızdan ayrılan bu dehayı kıskandım. Bu kitabı okudukça da Atatürk hakkında bu yaşıma kadar edindiğim bilgilerin çok yetersiz olduğunu gördüm. Ve kendimden utandım. Ben doğacak güneşi beklerken, batan güneşi buldum. Kitabı bitirmek üzereyim. Bir bölümde yazar Atatürk'ün zamanında bastırılan banknotların üstündeki figürleri sıralamış

“Karasaban, bozkurt, bir köy, Ankara kalesi, meclis binası Ankara Akköprü, Sivas Gökmedrese ve Afyonkarahisar ve Sakarya demiryolu figürü”

Ben bu bölümü okuyunca hayretler içinde kaldım. Kendi kendime tamam diyorum. Ankara kalesi, meclis binası Ankara Akköprü, Sivas Gökmedrese ve Afyonkarahisar ve Sakarya demiryolunun fotoğraflarını çekip koymuşlarda bu KARABASAN resmini nasıl çekmişler diyorum. Birkaç kere tekrar okudum ama çözemedim. Kitabın ilerleyen sayfalarında Atatürk'ün Kağrı ve Karasabana ne kadar önem verdiğini belirten cümleleri görünce kendi kendime gülmeye başladım Karabasan(Karasaban)bölümüne yeniden döndüm. Maalesef Karasabanı Karabasan olarak okumuşum.

ekrem madenli

14.11.2018

kendi ekinini yayan çocuk

Kendi ekinini yayan çocuk.

Her sabah olduğu gibi yine annemin ekrem ulan gün öğlen oldu, herkesin guzusu eve dönecek sen daha kalkmadın mı? Abooo itiginizi olam el neder bize bu saate guzu galır mı?

Ben bunları duymamazlıktan geliyorum, belki abilerimden yâda kız kardeşlerimden biri kalkar kuzuya gider diye ümit ediyorum. Ama maalesef o gün kalkan kimse yoktu. Aslında onlarda annemin çaresizce birazda kızgın çağrısını duyuyorlar ve tıpkı benim düşündüğümü düşünüyorlardı. Biri dayanamayıp kalkar bizde biraz daha uyur, sonrada Uyuzpınarı na cöyüz beklemeye gider, orda Tombak gilin çocuklarıyla oynarız diye ümit ediyorlar. Yatağın içinde birkaç kez daha döndüm baktım kimseden ses soluk yok daha fazla dayamayıp kalktım. Akşam kuzu yaymadan nasıl gelmişsem o giysilerle yattığım için giyinme için zaman harcamadım.

Annem odanın ortasındaki hezana yayığı asmış, beyaz bürüğünü çecik yapmış yoğurttan yağ yapmaya çalışıyordu. Kalktığımı görünce garibim gözlerinin içi parladı. Ben bir hışımla direkte asılı tuzluğu, takada durak sakız kesme bıçağını aldım harığın başına inip yüzüme bir iki avuç şu çarptıktan sonra kuzuların bulunduğu ağılın kapısalığını açtım. Bir elimde dün alıç ağacından üttüğüm çobandeğneği, diğerinde annemin hazırlayıp elime tutuşturduğu azık bohçası olduğu halde Ağcalının yolunu tuttuk. Kuzular süttten yeni kesildiği dünyayı toz pembe görüyorlar. Bir oyana bir buyana hoplayarak bir birleriyle oynasırken, gidikler nerde bir kaya varsa ona tırmanıyor ve tıpkı agu, agu yapan çocuklar gibi garip sesler çıkarıyorlardı. Alaca karanlıkta onların bu hareketleri benim biraz evvelki kızgınlığımı bir nebze azaltmıştı. Tuzluğu boynuma astım, azık torbasını belime bağlamadan içine bir göz attım. Annem 5-on günde bir tandır ekmeği yapardı. Aile kalabalık olduğu için bazen tandır ekmeği erken biterse günlük yufka yapardı. Yine tandır ekmeği bitmiş olmalı ki taze yufka ekmeğe içine taze tereyağı dürüp koymuş. Dürümlerden birini elime aldım ve bohçayı kapatıp belime bağladım. Kuzular çok hızlı hareket ettiklerinden 5-10 dakika içinde üzümlüğün altından geçip Hanifinin koyağa varmıştı bile. Bu yılda iklim çok kurak geçmiş olduğundan nerdeyse yeşil ot bulamak mümkün olmuyordu. Kuru ot yemekten hayvanların birçoğunun ağız yara olmuştu. Bu durumu bildiğim için taze ot buluna bilecek yerlere, derelerin daha çok kuzeye bakan yamaçlarına götürüyor oralarda otlatıyordum.

O günde öyle yaptım. Gün doğmuş Guşluk vakti olmuştu. Gidikler hala oynayıp diliyorlardı ama kuzular sıcaktan kafalarını bir birinin gölgesine sokup öylece bekliyorlardı. Vakit hayli ilerlemişti ama kuzular tam olarak doymamışlardı. Böyle eve gitsem annem kızacak gerçi annem kızmasa bile içim rahat olmayacaktı. Ayrıca Mahigilin Omar guzularını doyurmuş ama ben bunu becerememiş olacaktım. Aklıma birinin ekin tarlasına kısa süreliğine kuzuları sokup doyurmak geldi. Etrafta Gameligilin, Garasarlıların ve bizim ekin vardı. İçimden önce Garasarlıların ekin geçti ama biraz uzaktı, sonra Gameligilin ki geçti o da riskli idi. Çünkü geçen yıl koyunlar dalgınlığımdan. Partcı Memet amcanın üzüm bağına girmişti de Muhtar Güley Ali babamı çağırıp azarladıktan sonra birde ağır ceza kesmişti. En iyisi kendi ekinimizdir diye düşündüm bir kenarından kuzuları ekine sürdüm yarım saat kadar otlattıktan sonra eve döndüm. Kuzular doymuştu. Ama babam ekinin yayıldığını görünce hesabı kime kesecekti?

Ekrem MADENLİ

06.09.2020

okul anıları

Şöyle geriye dönüp baktığımda 7 yıllık Gürün ortaokulu ve lise hayatımda aklımda kalan çok fazla bir şey olmadığını gördüm.

Okula hangi yıl yazıldığımı hatırlamıyorum ama rahmetli babamın köyden okula gelip gitmesinin zor olacağını düşünmüş olmalı ki veli olarak Abdi T.yazdırmıştı.

O güne kadar Gürüne geldiğimi sanmıyorum, geldiysem bile sadece köşgerler çarşısından girmiş buğday pazarından un için buğday ve davarlar için arpa almaya giden babamla birlikte gitmişizdir. Yani demem o ki ne gürünü bilirim nede gürünün kültürünü. Bizim dünyamız ortaokula yazılıncaya kadar, aşağı Telin, yukarı Telin, Manken, Tıhmin, Gübün Garasar "vilayetleri "ile Gazarlık, Gübün deresi, Uyuzpınarı mevkilerinden ve de buralarda yaşayan insanlardan oluşuyordu. Arada bir Dürmepınardan söz edilirdi. Eşe bibimin gocası Gurugafaların evinin ordan dönünce sola vurmuşsun bir rampaya sonra Gazörenin oralardan geçer, Yuva gediğini aşar sonra Kezioglundan heyle geçer, yolu şaşırmas sağ galırsan; almalar çürümez, pekmezler ekşimez, gabıklar dökülmeden Çatkarayıda geçtikten sonra bu mülkü şahaneye varır, tanrı misafiriyiz deyip bil cümle yükü eşeğin sırtından ekşi elma geldi mi acep diye bekleyen ahaliyle yere indirirsin. Pazarlık başlar, bu çok nadide ürünleri birkaç külek buğday arpa ile birkaç çanak elek altı (tavuk yemi) ile değiş, tokuş yaparmışsın.

Evet, nerde galmıştık? Bu yenedünya yani Gürün de evler bizim toprak damlara benzemiyor, camları birkaç bölmeli, üstü kiremitle kaplı, duvarlar toprak rengi değil. Yağmur yağınca loğ çekmiyorlar, her yıl toprak eleyip samanla karıştırıp çamur yaptıktan sonra duvarları sıvamıyorlar.

Ekmeği fırından alıyor, çorbayı Dumlupınar'dan içiyorlar. Su dersin evlerin içinde bizim gibi Meşdöğünden sıraya girip almıyorlar. Ayakyolu dersin oda öyle. Evlerin içinde. Ayrıca elektrikler saat akşam 8-9 da yanıp saat 10-11 de sönmüyor.

Gömlikleri dırıldan değil. Ayakkabılar daha parlak cıslavet, soğukkuyu çok az yok gibi. Kimiside iskarpin giyiyor. Bizim yaz aylarında haftada bir çarşıdan getirmesini beklediğimiz açık ekmek bütün fırınlarda her gün pişiriliyor.

Gürün bir başka dünyaya açılan ilk pencere oldu.

Tam o yıllarda bir cuma günü almaları satıp eve dönen babam heybeden açık ekmek ve karpuzun yanında birde gri renkli önü beyaz şeritli bir kutu çıkardı. Ekmek ve karpuzun Cuma günleri gelmesine alışmıştık ama bu kutu ilk kez geliyordu meraklanmıştık. Babam kutuyu suluğun üstünü kapatsın diye koyduğumuz tahta masanın üstünde açtı. Evimize ilk kez bir radyo girmişti. Üstünde Sierra yazıyordu.

Pille çalışıyormuş. O güne kadar komşularda dinlediğimiz haberleri evde dinledik. Tabi ben merakımdan kısa sürede radyoyu bozmayı başardım. Niyetim zarar vermek değildi. Bazı istasyonları iyi çekmiyordu bende ayarlamak istedim. Sonradan öğrendim ki komşunun radyosun dada aynı sorun olmuş o dambaşında iki direk dikip arasına anten bağlayınca sorun çözülmüş

Okula yazılmak için fotoğraf gerekiyormuş yanlıs aklımda kalmadıysa Bekir Elmacioğlu'na gittik babamla beraber, fotoğrafçı benim uzamış saçlarımı görünce önce bir tıraş ol sonra birde kravat tak öyle gel dedi. Biz hemen berbere gittik okula kayıt için fotoğraf çektireceğiz dedik berber hemen koltuğa oturttu nasıl olsun dedi ben cevap veremedim. Çünkü o güne kadar bizim saçlarımızı annem keserdi. Babam kısa olsun gibilerden bir şey söyledi. Berber eline aldığı tıraş makinesini ense köküne dayadı güzelim saçlar tutam tutam boynuma bağlanan bezin üstüne dökülüyor ordan yere düşüyordu kısa sürede 3 numara makine ile tıraşı bitiren berber yakama bağladığı bezi aldıktan sonra uzun yumuşak bir fırçayla ensemde ve omuzlarında kalan saç kalıntılarını temizledi. Koltuktan kalktım babam parasını verdi sırtımda kısa kollu yeşile çalan bir tişört vardı. Tişört birde o zaman moda olan geniş kravatı takıp fotoğrafı çektim.3 gün sonra gelin dedi babama.

Okula kaydım olmuştu ama Telinden her sabah gelip derse yetişmekte okadar kolay değildi.1.düzenli olarak Gürüne giden araç yoktu. 2.araç. Olsa bile arada verecek para yoktu.

Ama bu benim okula gitmeme engel olamazdı.

Bir kere annem buna izin vermezdi. Ne okursa olsun mutlaka okula gideceksin yoksa hakkımı helal etmem diyordu. Hal böyle olunca her gün köyün içinden geçen ana yola çıkmak için Gübünderesinden gelen Tohma suyunun üstüne köprü diye attığımız süllümlerden tutunarak geçtikten sonra Hasan çavuşların kapı bocusunada görünmemek gerekiyordu. Bu iki engeli de aştıktan sonra şimdiki çarsak denilen yere çıkıyorduk. Paramız varsa arabada denk gelirse Tavigilin Kemalın çarpık bacak Skoda'ya biniyor ve zamanında derse yetişiyorduk. Bunlar yoksa Çardaktan Gürüne doğru yaya olarak yürümeye başlıyordum. İlk virajı döndükten sonra yaban nanelerinin sardığı yosundan taşları bile kaybolmuş Hatçapınarını geçip Asma köprüünün önünde arada bir şırıldayan Ucuzlukpınarından bir. İki avuç şu içip okula yetişmek için koşar adım yürürken Gübünden kazasız belasız geçmek için bildiğim birkaç duayı peş peşe okurdum.

Gürün hapishanesi görüldüğünde Gürüne yaklaşmış oluyordum. Okula vardığımda çoğu zaman ya öğrenciler içeri girmiş yada girmek Özere oluyordardı. Bazende yetişemediğim oluyordu. İşte o zaman kızılca kıyamet kopuyordu. Bu durumu öğretmenlere anlatamıyordum. Ya devamsız yazıyorlar yada temiz bir sopa yiyordum yıllarda sınıf yetersizliğinden dolayı okul bahçesi de yer alan iki barakada bir süre eğitim gördük. Ben yetiştiğim yer ve yetiştirme biçimim bakımından derse çok katılan söz alan biri değildim. Bekir ince göz matematik dersimize giriyor bir gün ders arasında bir soru sordu. Bende bütün cesaretimi topladım cevap verdim. Sanırım cevabım doğru değildi. O gün benimle alaylı bir şekilde konuştu. O günden sonra asla dersine katılmadım. Sadece devamsızlık olmasın diye derse

giriordum.

Coğrafya dersimize Abdullah Kayapınar giriyordu. Sanırım o sabah ilk ders coğrafya imiş ki Abdullah Kayapınar sınıf kapısından içeri girdi. Daha kapı kapanmamıştı ki Mahken köyünden gelen Muzaffer diye bir arkadaş kapıya tıkladı. Abdullah Bey şöyle hızlıca bir geri döndü ve soru bile sormadan oo beyefendi demek teşrif ettiniz diyerek burnundan kan gelinceye kadar dövdü. Bu arkadaşımız o günden sonra okulu bıraktı.